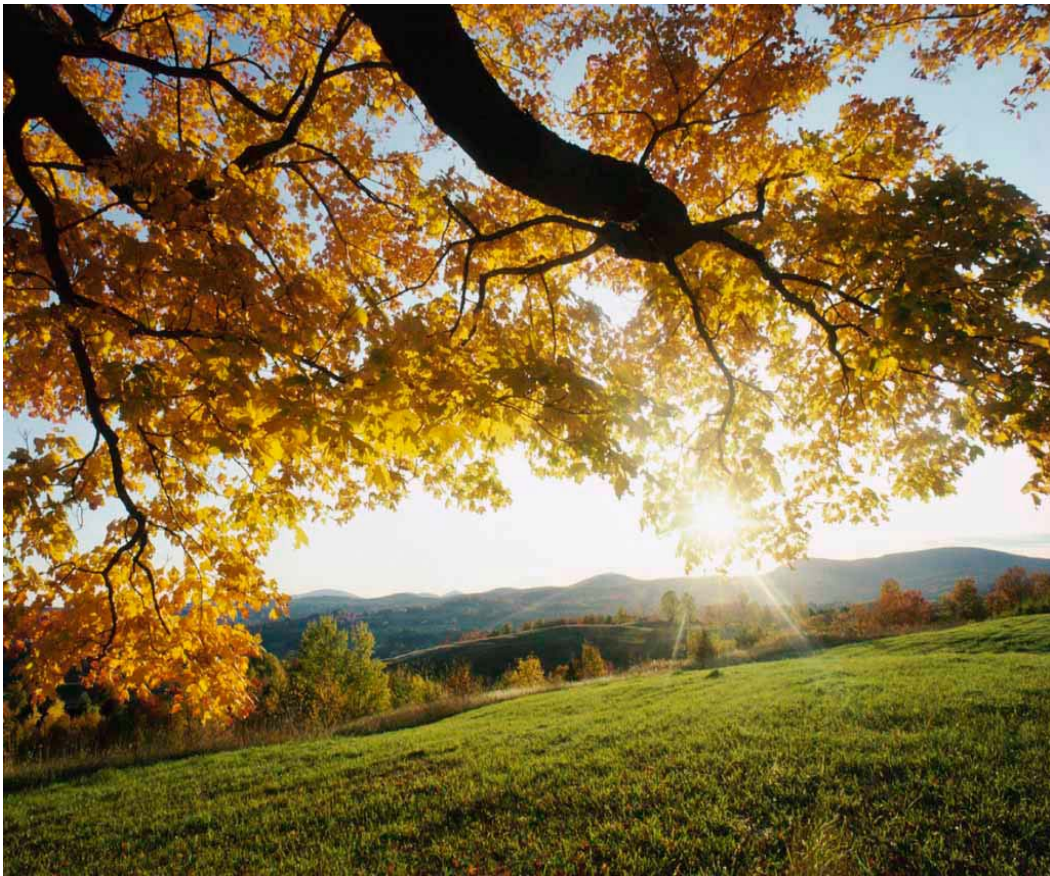

Nghiêm Lệ Quân

Bẽ Bàng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Nghiêm Lệ Quân

Bẽ Bàng

Chương 1

Đô thị chiều chúa nhật, một chiều cuối tuần của hẹn hò, của tình yêu thời mộng và của những cuộc đi hoang trong cuộc sống hưởng thụ buông liêu! Đã thành thói quen với thường lệ rồi, không cần xem đồng hồ, hễ chàng vừa nghe tiếng đài hiệu kêu văng vẳng, thì chàng ra đứng tựa cửa chờ đợi một vật đưa tin, khi là một cái hộp quẹt, khi là cái tuýp thuốc, từ trên lầu ba của tòa cao ốc thả dù xuống cho chàng

Một phút chờ đợi, bằng một giờ nhớ thương!

Gần nữa tiếng đồng hồ sốt ruột chạy ra chạy vào mà chàng vẫn chưa thấy gì hết Chàng ra sân ngược mặt nhìn lên khung cửa sổ che màn voan xanh chợt thấy thấp thoáng bóng dáng thiên thần ẩn hiện sau bức màn lay động.

Chàng mỉm cười và vỗ tay một cái làm ám hiệu.

Trên cao ốc một bàn tay tiên thò ra cửa sổ nhẹ vẫy mấy cái. Tiếp theo, một cái hộp bút chì rơi xuống ngay trước mặt chàng, rồi hai cánh cửa khép kín lại.

Chàng vội vàng nhặt lấy một chiếc hộp đem vào nhà mở ra. Không có cây bút nào trong đó cả, chỉ vồn vện một tờ giấy tập học sinh gấp nhỏ. Mảnh giấy bí mật run rẩy trên tay chàng. Đôi mắt chàng rực sáng nỗi vui mừng:

"Anh Bình,"

"Sửa soạn đi chơi với em. Đúng 6 giờ, chiếc EX... đón anh tại chỗ cũ. Viện lý do gì đó để xin phép đi đến 9 giờ. "Nhớ nhé!

Bức thư vẫn tắt chỉ có vậy thôi, không đề ngày, mà cũng không chữ ký tên. Bình gấp mảnh giấy bỏ túi, còn chiếc hộp thì chàng đem cất kỹ riêng biệt trong một ngăn kéo. Muốn biết người yêu đưa mình đi chơi mấy lần rồi, chàng chỉ cần đếm lại những ống thuốc, những chiếc giấy lưu trữ đó thôi. Chạy qua hàng xóm xem đồng hồ thấy đã hơn 6 giờ rồi. chàng luýnh quýnh trở về lục rương lấy bộ quần áo mới may thay mặt vào. Đã trễ hẹn quá rồi. Chàng không hiểu tại sao Dung vừa thả lá thư xuống cho chàng lúc 6 giờ vậy mà lại hẹn đón chàng lúc 6 giờ.

Đang ngồi nhúm lửa trong bếp, nghe tiếng động, bà tư Trung ngoảnh lại hỏi con trai:

– Con sửa soạn đi đâu đó?

Đã dự tính hết rồi, Bình đáp nhanh:

– Con đi họp ở tổng hội.

– Họp gì mà họp hoài vậy, con?

– Dạ..., chiều nay họp... bầu ban chấp hành Chùng nào ba với chị hai, anh hai về, má cứ dọn cơm ở nhà ăn trước, đừng đợi con vì có lẽ phải đến chín giờ, chín giờ mấy con mới về

Bà dặn dò:

– Họp rồi thì về chớ đừng có đi chơi đâu à nghe.

– Dạ, con về liền

Bình làm bộ khép nép đến đứng sau lưng mẹ gọi nhỏ:

– Má à!

– Gì nữa đó?

Chàng chìa tay mà cười cười chẳng nói

Hiểu ý con, bà tư Trung liền vét túi áo, lấy trao cho con một tờ giấy bạc nát nhàu:

– Đó! Một ngày, mày xòe tay kêu má không biết bao nhiêu lần.

Bình cau mày:

– Má cho có một tờ thôi sao?

– Vậy chớ còn muốn bao nhiêu nữa? Cứ mỗi lần mày họp là chết của tao hết một trăm. Ba mày chạy xe ngày nay không biết ra sao mà buổi trưa chẳng thấy về. Tao mới mượn của anh hai mày ba trăm, chạy đong gạo hết hai trăm, còn một trăm đưa hết cho mày đó. Mình nhà nghèo, được no bữa sáng phải lo bữa chiều, không nên so bì với các cậu công tử, con nhà giàu. Ba mày làm đầu tắt mặt tối mà cho mày ăn học được tới ngày nay là may phước lắm rồi. Má nói thiệt, má ghét độc cái thằng gì đi xe hơi hay ghé đây đó...

– Thằng Minh. Sao hả, má ?

– Nó hay rủ con đi nhảy nhót gì đó ?

– Khiêu vũ, là nhảy đầm đó má

Bà tư Trugn tắc lưỡi, lắc đầu:

– Thôi! Thôi! Mày hãy ngó lại ba mày đó Sáng nắng như đổ lửa trên đầu, chiều mưa như trút, mà ông phải cong lưng, cầm cổ đạp xe ba bánh, lượm từng đồng, từng cắc ...

Bình chận lời mẹ:

– Nó rủ thì rủ chớ con đâu có đi, con đâu có biết nhảy

– Má nói cho con nghe để ngăn ngừa trước vậy thôi

Thầm lấy làm hối hận và cũng đang sốt ruột, Bình nhét trả tờ giấy 100 vào túi mẹ:

– Con đi nghe má

– Sao con không lấy tiền ?

– Con còn mấy chục

– Có đủ đi xe ô tô buýt hay không?

– Chỉ tốn tiền lượt đi, lượt về, con nhờ thằng Dinh đưa về

Bà Trung đứng dậy nhìn theo sau lưng con mà phải ngậm ngùi:

– Thì con cũng phải lấy dần túi, có cần gì

– Dạ khỏi

Bình ngửa mặt nhìn lên khung cửa cao ớc một lần nữa rồi mới thoăn thoắt đi men theo bờ tường ra đường cái Ngang qua trước cổng, liếc vào sân không thấy chiếc DODGE màu xanh, chàng càng nôn nóng thêm.

Theo chiều duy nhứt đường Phan Đình Phùng, chàng lên Cao Thắng, rẽ xuống Hồng Thập Tự, đến khi chàng thấy chiếc DODGE xanh mang số EX... đậu bên cạnh nhà bảo sanh Từ Dũ, thì chàng nghe mồ hôi đã dãn ác da lưng.

Chàng băng qua đường cuối đầu chào ông tài xế chiếu lệ rồi đến đứng bên hông xe hỏi nhỏ:

Thiếu nữ liền mở cửa bước xuống lườn chàng:

– Tại anh mà tới giờ này còn ở đây nè!

– Được cái giấy... , anh đi liền đây mà.

Nàng đóng sầm cửa lại, đoạn lên mở cửa phía trước, vừa thì thầm ra lệnh cho ông tài xế:

– Ông Năm để tôi tự lái, con ông Năm đau thì ông về lo thuốc men cho nó đi. Đúng chín giờ tối, ông Năm đến ngay cửa bệnh viện Bình Dân đón tôi để đưa tôi về nhà.

Ông già tài xế hớn hờ rời khỏi vô lăng:

– Dạ, cảm ơn cô Tôi sẽ đến chỗ hẹn trước chín giờ.

Nàng bò sang chỗ ngồi bên tay lái, vừa gọi giật ông tài xế:

– Khoan! Nè, ông Năm!

Ông cúi xuống bên khung kính:

– Dạ, cô còn dặn chi?

Nàng lật đật mở xách tay rút lấy một ghim bạc giúi vào tay ông già:

– Cát đi!

Về mặt ông Năm nữa vui sướng, nữa áy náy:

– Da.... thừa cô...

Nàng hót nhanh:

– Tôi biết ông đang cần... thuốc men cho con ông. Tôi cho thì ông cứ nhận lấy. Không phải tôi cho vay để trừ vào lương ông đâu mà ông sợ.

Ông tài xế hếch miệng cười, vừa xá xá:

– Đội ơn cô Không biết ngày nào tôi mới đền đáp...

Nàng xua tay, cắt lời ông già:

– Thôi, không có ơn nghĩa gì hết. Ông về đi!

Ông Năm nhìn trước, trông sau, rồi lui ra một bước:

– Cô lái cẩn thận nghe cô.

– Ông yên tâm. Nhớ điều tôi dặn

– Dạ! Nếu gặp trời mưa, cô hãy coi chừng cái thắng, trơn nó hai bạt dít, cô không nên chạy mau, thắng gấp!

– Loanh quanh trong thành phố đây chớ có đi đâu xa mà chạy mau. Thắng không bảo đảm như vậy mà sao ông không đem vô ga ra cho thợ coi lại?

– Cô bảo để chiều thứ hai rồi hãy sửa

Nàng gật lia:

– À, tôi quên!

Ông Năm tài xế lễ phép chào Bình rồi băng qua bên kia đường

Xe đã chạy máy rồi mà Bình còn ngẩn ngơ đứng dưới Nàng sốt ruột chau mày:

– Còn đợi gì mà đứng trông chân đó?

Chàng hơi lúng túng:

– Ngồi đâu?

Nàng vỗ tay xuống chỗ trống bên cạnh:

– Ngồi đây nè! Dung lách mà anh ngồi đằng sau sao được

Chàng vội vàng mở cửa lên ngồi nép một bên:

– Ngồi phía trước như thế này, rủi có gặp người quen, mình không thể núp chỗ nào được hết

Dung sang số cho xe lướt êm:

– Em không sợ, mà anh lại sợ sao? Hai đứa ngồi như vậy, cũng như em cho anh quá giang xe. Chỉ đáng cho người ta nghi ngờ là khi nào ông Năm lái mà hai đứa ngồi phía sau. Bây giờ, mình phải đi đâu?

Bình đáp gọn:

– Tùy em!

– Phải chi không trễ giờ dự định thì mình lên Biên Hoà chơi. Cũng tại anh đó, nói cho anh biết

Chàng dựa lưng nửa bên cánh cửa, nửa bên nệm, nhìn thẳng người yêu:

– Sao lại tại anh?

Dung liếc ngang:

– Vì thấy mấy đứa nhỏ qua lại trước nhà anh, em không dám ném cái hộp ấy xuống, sợ tụi nó lượm lấy thì nguy. Em đứng bên cửa sổ ngóng trông anh hoài, mà anh không chịu bước ra ngoài cho em thấy, đợi mãi tới sáu giờ mấy... Như vậy, không phải là lỗi tại anh sao?

– Anh xin lỗi!

– Lần sau, mình phải hẹn nhau ở nơi khác.

Bình lộ vẻ băn khoăn:

– Bộ có người theo dõi mình hả Dung?

– Không có ai theo dõi hết, nhưng mình phải thận trọng..., phải luôn thay đổi chỗ hẹn

– Với ông già tài xế, sao anh thấy dường như... em công khai... ?

Dung đáp nhanh:

– Vì ông ta là người trung tín riêng của em mà. Ông ta vừa là tài xế, vừa là

cổ vấn của em mà.

Chàng bật cười:

– Cổ vấn gì đó?

– Tất cả mọi vấn đề...

Thình lình, một chiếc xe ba gác chở đầy ghế nệm từ phía đầu đường Sương Nguyệt Ánh chạy đâm ra Lê Văn Duyệt, lấn trước đầu chiếc xe DODGE, làm Mỹ Dung phải giật mình, nhanh nhẹn lách đầu xe qua khỏi đường tim mới khỏi quẹt những chiếc ghế coi cao, mà lại suýt húc phải những chiếc xe chạy bên chiều trái.

Mặt mày nàng tái xanh, vừa trả tay lái, nàng vừa ngoảnh mặt lại quát lên:

– Ông già! Ông chạy gì kỳ cục vậy? Quanh phải mà sao không giữ đường trong? Đâm ra hàng xe hơi đang tụt tử hử?

Với vẻ luống cuống, Bình xoay lưng ra ngoài và khều Mỹ Dung:

– Ông già!

Cho xe chạy chậm chậm, nàng còn cầu nhàu:

– Hú hồn! Hú vía! Nếu xe này quẹt một cái thì xe ông lật ngang à, không lật thì nó cũng đâm vô lề. Thằng cha già chạy ẩu thấy mô! Gặp ông Năm tài xế thì ông đã chửi thề ồm tỏi lên rồi.

Bình ngoái đầu nhìn phía sau:

– Ba anh đó!

Nàng trở mặt:

– Anh nói gì?

– Ông già đạp xe ba gác đó là ba anh.

Nghe qua lời chàng, Mỹ Dung liền ấn ga cho xe phóng nhanh, chẳng dám nói năng gì nữa hết. Đến khi nàng không còn thấy chiếc xe ba gác hiện trên kính soi hậu nữa, nàng mới thì thầm hỏi chàng:

– Ba anh thiệt hả?

– Anh đâu có nói đùa. Bộ Dung không nhìn ra ba anh sao?

Nàng kêu lên sáng sốt:

– Trời đất! Ông già đội cái nón kéo vành sụp xuống gần khuất hết mặt nên em đâu có biết. Ba anh có thấy anh hôn?

Gương mặt chàng hằn rõ nét băn khoăn:

– Có lẽ thấy...

Mỹ Dung lẩm bẩm:

– Sao mà xui tận mạng hà! Ông già chở đồ đạc cho ai vậy?

– Anh đâu có biết. Ba anh hay đậu xe ở Hồng Thập Tự để kiểm soát chỗ bàn, ghế, tủ, giường cho người ta, mà anh quên biểu em chạy tránh đường khác. Anh lo quá, Dung ơi!

– Anh lo cái gì ?

– Tôi về, anh sợ bị rầy. Hay là mình trở về đi em.

Nàng cau mày, phản đối bằng lời trấn an:

– Tội tình gì mà sợ dữ vậy? Nếu ba anh có gạn hỏi, anh có thể trả lời với nhiều lý do mà, hay anh cứ nói thật là anh đi chơi với bạn..., có sao đâu. Mỗi tuần, mình chỉ được đi chơi vài tiếng đồng hồ thôi hà.

Bình lặng thình ra vẻ dăm chiêu, làm nàng cũng phải mất vui. Nàng tắc lưỡi:

– Anh Bình!

– Hử?

– Lo nghĩ gì đâu vậy? Đi với em lần nào, mặt anh cũng dàu dàu hết hà! Có chuyện gì thì em nói một mình, anh chỉ ngồi thần thờ, lạnh lùng ừ ừ ... hử hử ... Nếu anh không muốn đi chơi với em nữa thì em quay về vậy, nhá.

Thấy nàng làm giận, làm hờn, chàng phải gượng vui:

– Có gì đâu mà giận, chỉ vì ba má anh luôn luôn nặng mặt cảm tự ti, nên không muốn cho anh giao thiệp thân mật với ai hết, nhứt là với những người bạn con nhà giàu, anh sợ ba thấy.

Mỹ Dung hót ngang:

- Anh ngồi trên xe em mà cùng sợ bị rầy nữa hả?
- Ông già khó ghê lắm!
- Bộ anh là con gái hay sao mà kiểm soát anh từng chút vậy? Mà lúc nãy, ông già dăm dăm nhìn em, chứ không để ý anh, không thấy anh đâu.
- Nếu Dugn không lạnh mắt, lẹ tay, thì đã đụng chiếc ba gác, nguy cho ông rồi. Bộ Ông có nhậu rồi hay sao mà ông chạy loạn quạng như vậy hông biết nữa.

Nàng thở phào một cái nhẹ nhõm, đoạn rúc rích cười:

- Chắc vì chở nặng, già yếu, nên ba anh không điều khiển nổi khi chiếc xe quanh, gặp xe này trờ tới, ba anh phải luýnh quýnh... rất may mắn cho em, nếu xe em húc phải chiếc ba gác đó, thì khổ cho em rồi. Anh có giận em hôn? Giận lắm nên làm thinh không thèm nói chuyện với em đó hả?
- Gì mà giận hờn?
- Vừa rồi, em cự nự với ba anh đó. Cho em xin lỗi anh.
- Anh không có chấp nhứt lỗi phải gì đâu. Ông chạy xe trái luật lệ thì ông phải chịu...
- Đừng nói vậy, em không biết làm sao đến xin lỗi ba anh đây nè!

Và nàng tắc lưỡi như xót thương:

- Ba anh, với ba em một tuổi, mà sao ba anh quá khổ cực, em thấy tội nghiệp quá hà.

Bình thả mắt buông muôn lung:

- Nếu hồi trước ông không bài bạc, thì ông vẫn sống một cách trưởng giả như ai chứ không phải alo khổ thân già như vậy. Ruộng vườn gần cả trăm mẫu, nhà cửa thênh thang mà bị gà nòi đá bay dần hết. Tủi hổ với xóm làng, phải lìa bỏ mồ mã tổ tiên lên đây tìm sinh kế, gia đình bốn năm người, no hay đói, chỉ trông cậy vào chiếc xe ba bánh đó thôi.

Hồi năm đỗ tú tài phần nhứt, bao nhiêu lần anh định ra tìm việc là để cho ba má anh chờ nhọc nhằn, nhưng ba má nhứt quyết không cho thôi học. Có một câu nói ông già mà anh nhớ mãi suốt đời, không bao giờ quên được.

– Ông già nói sao?

Giọng chàng trang nghiêm:

– Ngày nào mà thấy chiếc xe ba bánh còn chạy được, thì ngày đó mà phải ráng học, học hoài đến chừng nào mà thành danh mới thôi. Mà được xã hội trọng dụng, thì xóm làng mới kính nể tao, nghĩa là mà nên danh phận rồi, tao với má mà mới dám về xứ. Tao không mong dừng lại cái sản nghiệp đã tiêu tan, mà tao chỉ hy vọng khi tao nhắm mắt, tao được nằm bên cạnh mồ mã ông bà.

– Đó! Vì ông già nói vậy nên anh phải cố gắng đạt bằng được hoài bão của cha mẹ. Nói thật với Dung, có lúc anh cầm quyển sách trên tay, mà chợt nghe trời đổ mưa, nhớ tới nỗi khổ hải của ba, anh muốn khóc vậy Dung!

Nàng chậm rãi:

– Anh là một đứa con chí hiếu, chắc trời không phụ lòng anh đâu. Ngày ba má anh được toại nguyện, không còn xa lắm đâu.

– Bây giờ, gia đình anh nghèo, bà con dòng họ, chí bạn bè chung quanh, ai cũng khinh khi hết Dung à!

Nàng ngó ngang:

– Phải nói thêm là riêng Mỹ Dung lúc nào cũng kính mến anh chứ. Bằng cớ anh đã thấy, em đâu có làm thân với bạn giàu, đi chơi đâu, em cũng chỉ đi với anh thôi.

Chàng phân bua:

– Từ chối thì anh sợ Dung buồn, mà đi chơi với Dung hoài, anh lại... thấy áy náy, xấu hổ quá!

Nàng chớp mắt lia:

– Sao lại xấu hổ?

Chàng cúi mặt nhìn dưới sàn xe:

– Nói ra chẳng lẽ Dung cười anh. Thú thật với em, không khi nào trong túi anh có đến một trăm đồng bạc. Theo phép lịch sự, mình đi chơi với một người bạn gái.

Mỹ Dung lẹ miệng cắt lời chàng:

– Không phải bạn gái à! Bộ em còn là bạn của anh hả?

Bình nhovn cười:

– Anh nói chung, con trai đi chơi với bạn gái, thì tuyệt đối không nên để cho cô bạn lấy ra khỏi ví một đơng bạc. Trường hợp của anh, tối thiểu là anh phải biết..., có qua, có lại...

Nàng gạt phăng:

– Không cần có lại, có qua gì hết, cứ so đo bao nhiêu đó hoài hà!

– Để em chi hoài, anh nhột nhạt quá Dung à! Có khi ngồi ăn mà anh phải mắc cỡ với mọi người chung quanh.

Mỹ Dung lộ vẻ bất bình ra mặt:

– Anh làm gì mà phải mắc cỡ? Em cấm anh không được lặp lại những lời đó nữa nhạ Em đã kính anh như anh ruột của em, là người anh tinh thần của em mà, anh ban cho em nguồn vui an ủi mà, anh nhận em là em gái của anh rồi, thì anh đừng bận tâm nghĩ là mình phải đối đãi với nhau như thế này, như thế nọ, mới phải phép lịch sự, mới đúng cách xã giao. Em của anh có tiền, thì nó chi hết, có gì đâu mà anh nhột nhạt. Nếu anh còn so đo từng chút như vậy, chính anh chưa thành thật với em, chưa chấp nhận tình thương của em gái dành cho anh trai.

– Anh chẳng xứng đáng làm anh!

Dung núng nẩy:

– Thôi anh ơi! Anh nói vậy, em hông chịu đâu, em buồn lắm rồi đó, nói cho

anh biết.

– Ai cũng tự ái hết Dung à!

– Nhưng, với em, hồng có tự ái gì hết.

Quay lại thực tế, thấy Mỹ Dung cho xe quanh trái, rẽ phải một hồi, rồi cũng trở lại đường Trần Hưng Đạo, dường như là nàng không có mục đích, Bình thắng thoát:

– Em định đi đâu mà chạy lòng vòng hoài vậy?

Nàng đáp gọn:

– Chợ lớn

– Đến chỗ cũ hả?

– Không ăn ở đó nữa, mình đi xa hơn

– Xa hơn là đâu?

– Khỏi Phú Lâm

– -----

Chiếc du lịch màu xanh đã rời khỏi đô thị. Nắng chiều tàn vẫn còn quyến luyến với những cánh đồng trơ gốc rạ. Từng gặp trai gái tựa vai nhau ngồi trên bờ ruộng mà to nhỏ chuyện mộng đẹp mai sau.

Dường như bị ngoại cảnh lôi cuốn, thúc giục, Bình ngồi xích lại gần Mỹ Dung hơn là hờ hững đặt tay mình lên tay nàng vô lăng:

– Dung!

Nụ cười của Dung thật tươi thắm:

– Gì anh?

– Chạy hoài phí thì giờ, mình ghé đâu đây đi.

– Muốn ngồi giữa đồng như họ vậy sao?

– Vậy chớ Dung định đi đâu nữa?

– Rồi sẽ biết

– Liệu về sớm hơn thường lệ nghe Dung.

Nàng rấn giọng quyết định:

– Chín giờ!

– Không được

– Là sớm đó, nếu không thì phải mười giờ

– Em quên rằng, em đã hẹn với ông Năm tài xế...

Xe quay đầu rẽ sang trái, từ từ chạy vào con đường trải sỏi trắng, hai bên cần đá xanh tảng lớn, có hai hàng trúc lá lơi đón tiếp khách từ ngoài đầu ngõ chạy bọc quanh ngôi biệt thự nằm giữa khu hoa viên thơ mộng.

Mỹ Dung vừa trả tay lái, vừa cắt lời chàng:

– Trễ hẹn với ông cả tiếng đồng hồ cũng chẳng sao. Mà mình đã từng bắt ông đợi chờ hàng giờ, thì ông biết chừng rồi. Được đi chơi với nhau hôm nay, rồi biết đâu tuần sau, hay mãi mãi về sau, mình không còn cơ hội gần gũi nhau như thế này nữa.

Bình ngược mặt đếm những bóng điện màu giăng theo bờ trúc:

– Hình như nơi đâu là một tửu quán, phải không em?

Dung cho xe xen vào đậu thành hàng với những xe khác ở góc sân, vừa đáp nhanh:

– Chớ còn gì nữa. Anh chưa biết chỗ này sao?

– Chưa!

– Quê quá anh ơi!

– Anh đâu có ra đây mà biết, mới đến đây lần này là lần đầu tiên.

– Em nói chơi, anh đừng giận em nha.

– Có gì đâu mà giận.

– Em vừa mới nói anh quê đó.

– Thì quả là quê cùng mình mà!

– Quán ăn này không bằng hiệu và ít người được biết. Nếu so với các nhà hàng ở trong Sài Gòn, chỗ này không kém phần sang trọng. Anh xem, chung

quanh là đồng ruộng mát mẻ, bàn ăn lại đặt ngoài trời, bên những khóm hoa khoe hương sắc, dưới những bụi trúc lá ngọn, thật là vô cùng thơ mộng. Đặc biệt nữa là món ăn ở đây rất ngon mà lại rẻ hơn trong Sài Gòn nhiều lắm.

Những khi rỗi rảnh, ba em thường đưa cả gia đình ra đây chơi.

Người bồi bàn từ trong sân tất tả chạy ra mở cửa xe cho Mỹ Dung bước xuống và lễ phép:

– Kính mời ông bà vào bàn. Ông bà nên ra phía sau yên tĩnh hơn, ở đó hồ sen, ao cá.

Dung vừa sửa áo, vừa gật nhẹ:

– Đã đến đây nhiều lần rồi, tôi biết.

Anh bồi xoa tay:

– Dạ, tôi nhớ khách quen chứ, bà thường đi chung với gia đình...

Nàng hót ngang:

– Hãy dành cho chúng tôi một cái bàn nhỏ sát bờ hồ.

Anh bồi bàn gật lia và tiến lên trước để hướng dẫn:

– Dạ! Dạ, còn nhiều bàn ở vườn bông phía sau, ông bà chọn lựa chỗ nào cũng được hết.

Bình so vai Dung, thì thầm:

– Thằng cha này kỳ khôi quá!

Nàng quàng quai chiếc xách lên vai chàng:

– Sao anh?

– Phát ngôn bừa bãi!

Nàng ngẩn ngơ:

– Gì mà phát ngôn bừa bãi?

– Em không nghe sao? Ông ông... bà bà...

Mỹ Dung cúi mặt mà cười:

– Thắc mắc làm gì, anh. Họ lạ, mình lạ, họ muốn kêu bằng thì họ kêu, họ

hiểu sao, mặc họ. Không có gì đáng cho chúng mình phải bận tâm hết.

Người bồi ngoảnh lại tỏ ra chu đáo:

– Ông bà chọn bàn vuông hay bàn tròn?

Mỹ Dung thật tế nhị:

– Bàn tròn.

Bình muốn đánh chánh:

– Chúng tôi là...

Đoán biết chàng định nói gì rồi, Mỹ Dung liền đưa khuỷu tay thúc nhẹ vào bên hông chàng, vừa chặn ngang:

– Dung đã nói, kệ người ta mà. Người ta muốn tỏ ra lễ phép tối đa với khách, nên người ta phải kêu như vậy, có chết chóc vì đâu mà anh sợ.

– Anh sợ Dung giận.

Nàng lườm dài:

– Gì mà giận

Mỹ Dung chọn bàn xong, người bồi liền kéo gần hai ghế lại và bỏ bớt hai ghế thừa.

Nàng ngồi quay mặt ra phía quan lộ Bình đặt chiếc xách của nàng xuống bàn, đoạn kéo chiếc ghế còn lại của mình dang ra xa xa.

Mỹ Dung liếc ngang và chúm chím cười:

– Anh làm gì lạ vậy hả?

Chàng dón dác đảo mắt trong đám thực khách chung quanh:

– Coi có ai quen hay không

– Dung hỏi, anh làm gì mà kéo ghế ra vậy?

– Ngồi cho rộng rãi. Phải chi mình chọn cái bàn vuông kia thì hay hơn.

Nàng ngoẹo đầu:

– Bộ đi bốn người hay sao mà ngồi bàn vuông. Anh làm như... mới đi chơi voi Dung lần này là lần thứ nhứt, anh ngại ngùng, anh không muốn ngồi gần

em. Ngồi gần em rồi em ăn thịt à, em là hồ ly tinh nè! ANh qua ngồi riêng ở bàn bên kia kìa!

Tờ thực đơn trình trọng đặt ngay trước mặt Bình cứu chàng thoát thế bí:

– Thưa ông hôm nay đặt biệt có các thứ thịt rừng

Chàng liền trao tấm thực đơn sang Mỹ Dung:

– Em đi chợ đi.

Nàng cau mày:

– Cứ bắt em đi chợ hoài vậy. Anh thử lựa món ăn một lần coi có được hay không.

Bình lắc đầu:

– Anh muốn để cho Dung đi chợ cho vừa ý Dung. Còn anh thì món gì anh cũng ăn được hết.

Nàng rà đầu ngón tay búp măng từ trên xuống dưới:

– Món số 7 ..., số 12 ..., số 15 ... và trái vải. Thôi, bao nhiêu đó đủ rồi.

Người bồi ghi vội những con số của Mỹ Dung kêu lên tập giấy cầm tay, đoạn mang cả tờ thực đơn, quay gót vô nhà bếp. Một thằng nhỏ lo dọn bàn, nó đem một nhánh phong lan cắm trong chiếc ly pha lê đặt trước mặt Mỹ Dung.

Mỹ Dung liền hỏi chàng:

– Anh có biết ý nghĩa gì trong đóa phong lan này hay không?

– Không! Sao, em?

Dung chậm rãi phân giải:

– Nhánh hoa này không phải là nhánh hoa trang hoàng cho bàn ăn. Và cũng không phải bàn nào cũng có hoa phong lan như mình. Anh xem lại chung quanh coi có phải như vậy hay không. Chỉ đặt biệt bàn nào... có đôi, bồi bàn mới đặt hoa phong lan.

– Nghĩa là sao? Anh chưa hiểu.

– Anh hãy để mắt theo dõi... bàn nào có phong lan, thì anh sẽ hiểu.

Nàng đứng dậy kéo Bình và tiếp:

– Còn lâu lắm mới có món ăn đầu đem ra. Mình lại hò en chơi đi anh Bình.

– Bỏ bàn đi, người khác vô chiếm à.

– Người ta thấy trên bàn có chung hoa thì người ta biết ngay bàn đã có khách rồi, không ai dám chiếm hết. Cách tổ chức nơi đây độc đáo hơn mọi nơi khác.

Bình so bước theo nàng, vừa hót nhanh:

– Phải đến đây đôi lần mới biết.

– Đúng vậy! Tức cười lắm, anh! Hồi ba má đưa tụi em đến đây ăn lần đầu tiên, em thấy hoa hồng với hoa phong lan đẹp quá, em lấy cắp, bị người ta rầy, làm em mắc cỡ sượng...!

Bình bẹo cằm nàng:

– Mặt mày như vậy mà đi ăn cắp!

– Người ta tưởng hoa chung bàn thôi chứ bỏ....

– Có mấy bàn chung hoa hồng là sao?

– Quan sát đó thì biết ngay, cần gì phải hỏi.

– Những bàn đó có nhiều người.

Nàng nói nhanh:

– Bàn tiệc của bạn bè hay gia đình đông người, thì bồi bàn đặt bình hoa hồng. Mà bình hoa đó đã tính tiền chung với món ăn của mình rồi chứ chẳng phải không đâu.

Bình sững sốt:

– Của họ đem ra, chừng mình về, họ cất vào để hôm sau chung nữa, mà họ tính tiền bắt mình phải trả được à. Đâu có nhà hàng nào kỳ lạ như vậy.

Nàng kéo Bình cùng ngồi xuống bậc thạch bờ hồ:

– Kể như người ta tặng cho mình đó chứ. Người ta không cất lại, nếu mình

không lấy, thì khi về, sẽ có người mang ra xe trao tận tay mình kèm với lời chúc một đêm ngủ ngon.

Bình nhẹ gật gật:

– Hay ha! Đó chính là một nghệ thuật câu khách.

Nàng xoay người quay mặt ra hồ và vùi vùi:

– Anh hái cho Dung cái bông sen mới nở đi.

– Người ta rầy quê lắm à!

– Hồng có rầy.

– Bông sen ở ngoài xa mà làm sao hái được.

– Thì anh kiếm cái nào gần bờ hái cho em.

– Người ta ngó chừng mình kìa.

Nàng liền giã nảy làm nũng với chàng như một cô bé lên năm, lên bảy:

– Anh hồng chiều em há! Em hồng thềm chơi với anh nữa à!

Bình hăm hờ đứng lên:

– Anh chiều đây! Hay giận, hay hờn ghê!

Nàng ngồi yên chỗ để cho Bình đi quanh bờ hồ tìm hái cho nàng một bông sen vừa hé gương. Nàng cười toại nguyện:

– Em đem bông sen này về chưng trong phòng em. Để chi vậy anh biết hôn?

– Cho thêm đẹp căn phòng.

– Không phải vậy, để khi nào em vào phòng ngủ, em thấy bông sen thì em nhớ tới anh liền. Khi nào bông sen này héo, anh phải có bông khác thay cho em à!

Chàng nói nhanh:

– Ra chợ Sài Gòn mua cả bó...

Nàng bắt bình lườm chàng:

– Anh kém thông minh quá hà! Em nói như vậy mà anh cũng chưa kịp hiểu ý em nữa hả?

Chàng ngẩn ngơ:

– Ý em muốn nói gì ?

Nàng nâng niu đóa hoa và cười tình:

– Qua sáu ngày là bông này héo khô rồi phải hôn? Muốn có bông khác để thay cho em, thì anh phải trở vô đây... Cuối tuần tới, hai đứa mình trở lại ngồi chỗ này nữa.

Nói đến đây, Mỹ Dung chỉ tay về phía bên kia bờ hồ:

– Kia anh! Anh có thấy gì không?

– Cặp trai gái đó hả?

Mỹ Dung vặn lại chàng:

– Ủ! Anh có để mắt quan sát hay không?

– Thì... hai người cũng chọn bàn tròn và ngồi sát vai bên nhau. Có gì mà Dung phải chú ý?

– Vậy là cặp mắt anh không có tinh tế chút nào hết.

Bình đã biết hết rồi, mà chàng cứ giả bộ đại khờ!

– Ai đi có đôi thì cũng vậy, để mắt xio mới làm gì những người xung quanh mình.

Nàng cười e ấp:

– Dung muốn chỉ cho anh thấy ... cách khéo xử thế của chàng trai đó đối với người con gái ngồi bên cạnh chứ Dung có xoi mói ai đâu.

Chàng ra vẻ ngẩn ngơ:

– Khéo xử thế sao đâu?

– Anh không để ý thấy thật hả?

– Không! Chắc em thấy chàng vừa lấy món ăn cho nàng.

– Chỉ có vậy thôi là thường. Anh hãy xem lại trên mái tóc của nàng đó.

– Có cài hoa lan.

Nàng ngậm dậy chàng:

– Trước khi ăn, chàng phải lấy hoa lan cài lên tóc cho nàng, anh thấy chưa. Và nàng không được cài một đóa hoa nào khác, dù là hoa giả, nên nàng đã gỡ bỏ tất cả xuống. Ý nghĩ sâu xa là vậy đó.

Bình nhẹ gật và tủm tỉm cười:

– Anh hiểu rồi. Anh đã hiểu vì sao bàn này có hoa hồng bàn nọ có phong lan.

Thằng nhỏ mang hoa lúc nãy chạy ra lễ phép trước mặt hai người:

– Thưa ông bà, ông bà uống chi?

Mỹ Dung hỏi sang chàng:

– Như thường hả anh?

– Nếu có thay đổi cũng tùy Dung.

Nàng đưa hai ngón tay ra dấu với thằng nhỏ:

– Hai bia! Đem ra ngay đi, chúng tôi trở lại bàn bây giờ.

Dứt lời, nàng níu tay Bình, bắt Bình phải đỡ nàng đứng lên, rồi hai người song song bước trở về bàn ngồi. Đến nửa giờ sau món ăn đầu mới được mang ra.

Bình vừa rút khăn định lau đĩa thì bị nàng dằng tay:

– Chưa! Bộ đói bụng lắm sao mà gấp?

– Để nguội, mát ngon.

Nàng giật phăng chiếc khăn bỏ xuống bàn:

– Trước khi ăn, anh phải làm gì?

Bình cố ý trêu tức nàng:

– Ở nhà, anh hay bắt chước ba má, trước khi ăn, phải kẹp ngang đôi đũa trên tay, xá xá mấy cái để tạ Ông thần nông!

Nàng giã nảy:

– Gì mà tạ Ông thần nông? Quê quá anh ơi! Dung không cần biết ở nhà anh làm sao. Dung nhắc anh... trong bữa ăn tại đây nè.

Chàng gọn miệng:

– Mời em!

Hết sức bất mãn, nàng lườm dài:

– Ai biểu anh mời.

Chàng vói tay lật cái bát của Mỹ Dung lên:

– Anh chưa kịp lau bát đĩa cho Dung mà vội bắt lỗi. Để anh săn sóc cho đây.

Nàng giật bát dẫn xuống:

– Em cũng không biểu anh săn sóc... Hồng biết gì hết Thấy ghét quá hà!

Bình cười mon trớn:

– Vậy chứ em muốn sao? Nói đi! làm giận, làm hờn như vậy, khách chung quanh người ta cười à.

Nàng nhẹ hát hàm:

– Em mới chỉ cho anh thấy đó.

Giả bộ như chợt nhớ ra, Bình ngưng ngừng cầm đóa phong lan trên tay:

– À ... ạ ... ! Anh nhớ ra rồi.

Nàng đá nhẹ vào mũi giày chàng:

– Đợi nhắc mới nhớ.

– Cài sao đây?

– Em hồng biết, cài sao coi được thì thôi.

Bình đứng lên đảo mắt chung quanh coi có ai ngó mình hay không rồi mới run run tay cài hoa lên suối tóc tiên. Hương tóc xuân nữ thơm hơn hoa lan!

Chàng chợt thấy sự khát khao lớn nhanh trong lòng, bốc cháy trong mắt, nóng bỏng vành môi! Chàng muốn cài thêm lên tóc người thương một nụ hôn thật nồng nàn, nhưng khi vừa cúi thấp thì chàng đâm bấn loạn tâm thần.

Chàng liền nặng nề gieo mình xuống, cố dập tắt lửa lòng:

– Đẹp rồi đó!

– Có giống người kia hôn?

Chàng trai nghiêng đầu ngắm nét đẹp thần tượng:

– Đẹp hơn nhiều! Dung mười, người ta chỉ có sáu bảy thôi!

Nàng ngã sang vai Bình và cười lả lơi:

– Anh cứ ngạo em hoài à!

– Đẹp thì phải khen đẹp. Dung lấy gương soi coi.

– Trông có vô duyên hôn?

Chàng tắc lưỡi:

– Anh nói đẹp lắm mà! Đẹp bạo tàn!

Nàng nhẹ thúc Bình một cái và rúc rích cườ8'i:

– Sao anh hay nói em đẹp bạo tàn quá vậy? Đẹp bạo tàn là sao? Em đã giết ai đâu mà kêu là bạo tàn?

Chàng kín đáo tỏ tình:

– Giết anh đây nè! Người con gái hay đàn bà có sắc đẹp quyền rũ, làm chết ngây chết ngất bọn đàn ông con trai là sắc đẹp bạo tàn!

Nàng giẫy dồng:

– Thôi, anh ơi! Đừng ngạo em quá vậy anh ơi! Em xấu như ma, như bà chằn mà nói đẹp bạo tàn. Em ghét quá hà! Cấm à, em hông cho nói bạo tàn nữa à.

– Thì ... đẹp như tiên!

Chàng dứt lời thì tiếng còi xe cắt ngang câu chuyện. Bình vụt đứng dậy, dăm dăm nhìn ra đường và sáng sôt kêu lên:

– Chết rồi, Dung ơi! Chiếc MERCEDES bốn số chín ...!

Mỹ Dung giật mình thon thót, đứng nép sau lưng Bình, đưa mắt đón dác:

– Đâu anh?

Chàng chỉ tay:

– Đang de vô đó!

Chợt thấy chiếc MERCEDES đen bóng lộn, mang bốn số 9. do ông Nam

Phát lái, bà Nam Phát ngồi bên cạnh, có đủ 2 cô Mỹ Hương, Mỹ Trang ngồi phía sau, đang lui vào chỗ trống cách xe Mỹ Dung bằng bốn chiếc xe khác, Mỹ Dung lộ vẻ sợ sệt, luống cuống:

– Ba má với con Hương, con Trang vô... Làm sao bây giờ anh?

Chàng cũng mất bình tĩnh:

– Phải trốn chớ biết làm sao.

– Chắc ba má đã thấy xe em rồi, trốn đằng nào được

Bình cuối nòng nú[sau buổi hoa trắng, đoạn thì thào bảo:

– Hay là Dung cứ ở lại, Dung cứ ra đón hai em của Dung đi.

Nàng chau mày băn khoăn:

– Còn anh?

– Anh thoát ngõ hậu, băng đồng về luôn. Tất cả đã xuống xe rồi đó. Mỹ Trang chỉ chiếc DODGE xanh... Mọi người đều đảo mắt tìm kiếm em...

Không thể chậm trễ nữa được. Đi đi Dung!

– Hôm nay là ngày gì mà mình gặp toàn những chuyện xui xẻo không hà.

Chưa kịp ăn gì hết mà anh lại phải trốn về sao? Rồi anh về bằng xe gì?

– Anh đón xe đò dưới tỉnh lên quá giang vô Saigon được, em đừng lo Còn chuyện ăn uống mình còn nhiều dịp khác. Mất vui hết rồi, nhưng đành phải chịu vậy! Đi đi! Em đừng đứng đây, không khéo bại lộ hết. Anh dọt!

Chưa kịp dứt lời thì Bình đã thoăn thoắt đi ra sân sau. Còn nàng đứng chết lặng nhìn theo chàng bằng đôi mắt sầu rưng rưng.

Theo dõi cử chỉ của hai người, anh bồi bàn không hiểu tí gì hết, anh ngơ ngẩn đến trước mặt Mỹ Dung:

– Những gì trên bàn này, đều do tôi thanh toán, không mất mát gì đâu. Vì có gia đình tôi tới đông người, tôi phải sang bàn khác, còn những món gì chưa dọn ra anh hãy kêu bếp ngưng lại đi.

Anh bồi nhả mặt:

– Cha! đã lỡ nấu nướng phần nào của bàn này, đầu vào đầy hết rồi, mà bà kêu ngưng thỉnh linh như vậy thì... tội tôi phải ăn rồi thọ8`ng tiền cho chủ chứ không biết làm sao hơn.

Nàng gượng cười xóa nếp âu lo:

– Thôi thì cứ tiếp tục, tôi ngồi chỗ nào, cứ mang ra chỗ ấy cho tôi, nhưng phải chậm chậm chừng vài mươi phút sau hãy dọn ra nghe.

Anh bồi chỉ lên bàn:

– Còn đĩa cua rang muối này?

– Đem trở vô, chờ tôi chọn thêm vài món nữa, kể như tôi chưa kêu gì hết, biết hôn? Lát nữa, đừng có hỏi gì lời thôi hết nghe hôn.

Anh bồi bần gật lia và bưng đĩa cua đi:

– Dạ! Dạ! Ông rút lui rồi thì bây giờ bắt đầu lại...

Mỹ Dung quắc mắt hỏi với theo:

– Anh nói ai rút lui?

Biết mình hơi miệng làm mích lòng khác, anh bồi trớ:

– Ông đi đằng sau hả bà?

Nàng gật bừa:

– Ủ! Thấy sao hay vậy, anh không nên tò mò.

– Dạ, xin lỗi ...

Dường như anh bồi bàn đã đoán biết lý do vì sao Bình vội vàng thoát thân như vậy, anh quay gót, cuối mặt cười tủm tỉm.

Mỹ Dung giả bộ hớn hờ đi ra sân trước, vừa vẫy gọi:

– Mỹ Hương ơi! Mỹ Trang ơi!

Mỹ Trang nhún nhảy trước mặt vợ chồng ông Nam Phát:

– Ba má! Chị Dung kìa! Con thấy chiếc xe đậu đó thì con biết chắc có chị Dung trong này mà.

Hai em Dung chạy đến, mỗi đứa một bên đeo tay nàng mà nói líu lo, nhưng

vì mất bình tĩnh nên nàng chẳng thém nghe gì hết.

Ông Nam Phát nghiêm mặt, rắn giọng:

– Con vô đây hỏi nào? Con đi với ai đây?

Nàng vẫn giữ nụ cười trên môi:

– Con biết trước, ba má và các em sẽ vô đây, con vô nhà con bạn ở Phú Lâm định rủ nó đi chơi, nhưng nó đã về tỉnh rồi, nhân tiện, con chạy thẳng vô đây đón ba má luôn. Con vừa tới chừng hai phút...

Ông Nam Phát hốt ngang:

– Chớ không phải con ngồi trong này đã tàn tiệc rồi, mà tiệc đó do một người bạn trai đãi.

Nàng chối bai bãi:

– Dạ, đâu có! Đâu có bạn trai nào, con đi một mình.

Ông xua tay bảo:

– Con Mỹ Hương với Mỹ Trang vô lựa bàn ngồi đi, để ba má bàn chuyện với chị Dung con một chút.

Hai đứa em nàng đi rồi, ông Nam Phát liền bắt đầu truy gạn nàng.

– Con không thể qua mặt ba được đâu nghe. Cậu nào đi với con đó, con hãy mời cậu ta ra đây ba biểu.

Mỹ Dung lắc đầu:

– Đâu có cậu nào, con nói con đi một mình.

Ông điềm tay:

– Đi một mình mà sao lại có hoa lan cài trên tóc kia Con hãy quay lưng lại cho má con coi.

Nàng vội vàng gỡ hoa trên tóc xuống"

– Con thấy người ta chưng trên bàn đẹp quá, con ăn cắp cài trên tóc nè.

Và nàng khôn khéo chỉ đôi trai gái vừa bước lên xe:

– Hoa lan này chưng trên bàn của hai người đó. Hồi nãy, họ dặt nhau ra hồ

sen, con đảo mắt quanh thấy không ai để ý con lẹ tay rút lấy nè.

Bà Nam Phát ngằm che chở cho con gái bằng câu mắng yêu:

– Con gái lịch sự dữ ha! Đi ăn cắp hoa của người ta mà còn khoe, đem cài lên tóc cho người ta biết...

Nghi ngờ tự nhiên tan biến hết, cha nàng đổi giọng ôn tồn:

– Trong quán này đã có cái luật lê.... đặc biệt, hoa bàn nào là của khách bàn ấy, con đừng lấy cắp như vậy nữa. Rủi người ta bắt được mình thò tay trộm cắp, người ta rầy thì xấu hổ lắm à nghe con. Bỏ hoa lan lại trong xe đi, đừng cài tóc nữa.

Nói đến đây, thỉnh linh, ông Nam Phát giật păng những đóa hoa của tình yêu trong tay nàng và phũ phàng vứt dưới bánh xe:

– Thôi, bỏ đi! Của người ta, mình không nên giữ. Lát nữa, sẽ có người... tặng cho con nhành hoa lan khác, tươi đẹp hơn.

Nghe qua câu nói của cha, Mỹ Dung thầm lấy làm băn khoăn, hoang mang không biết sẽ có người tặng hoa mà người đó là ai, nhưng nàng không dám gạn hỏi cha.

Nàng luyến tiếc nhìn những đóa hoa tả tơi nằm dưới đầu xe chờ bánh cán qua, mà nàng tưởng như con tim đầy mộng ước của mình sắp bị nghiền nát và nàng có linh cảm rằng mối tình giữa nàng với người con trai ấy vừa bị cha nàng cắt đứt rồi!

Ông Nam Phát nào hiểu được nỗi niềm thâm kín của con gái, với nét mặt vui tươi, ông đảo mắt nhanh:

– Con gặp ông Bửu Châu chưa con?

Mỹ Dung ngần ngừ:

– Ông Bửu Châu nào, con đâu có biết.

Mẹ nàng xen lời:

– Là ông khách trán cao, đẹp kính trắng, cũng đi chiếc Mec-xơ- đêch đen

như ba con, đến nhà mình hôm tối thứ hai, mà má đã kêu con rót trà mời ông đó. Con quên rồi sao?

– Con chỉ nhớ hôm đó con có ra chào khác, nhưng con không ngó mặt người ta, nên con không biết ông Bửu Châu là ông nào.

– Ba con có mời ông dự bữa tiệc này, để thảo luận nhiều vấn đề quan trọng.

Ông Nam Phát tỏ vẻ sốt ruột:

– Không biết ông có ngồi ở sân trong hay không.

Mẹ nàng cũng đảo mắt tìm kiếm:

– Không thấy chiếc xe của ông, thì chắc ông chưa đến. Thường thường thì ông đúng hẹn lắm, có lẽ ông sắp tới. Mình ở đây đón ông, để cho con Dung vô chọn bàn, đặt tiệc trước đi là vừa, chừng mình ngồi vào bàn khỏi phải đợi lâu.

Mỹ Dung khấp khởi lòng mừng:

– Để con vô chọn một bàn lớn gần bờ hồ. Mình cần sáu chỗ ngồi hả má?

Ông Nam Phát tươi cười:

– Ừ, có thêm ông Bửu Châu thì phải sáu ghế.

– Con phải đi chợ luôn hả ba?

Ông gật đầu:

– Chớ sao! Con gái của ba tế nhị lắm! Con đi chợ chọn món ăn thế nào cho vừa miệng ông Bửu Châu. Và trong bữa ăn, con phải khéo léo thế nào cho vui lòng đẹp dạ Ông Bửu Châu.

Nghe cha nói hơi lạ tai, Mỹ Dung há hốc mồm, nhìn sững ông Nam Phát. Bà sốt ruột thúc hối:

– Con vô lo bàn tiệc cho ba má mau đi con. Ông Bửu Châu là một nhân vật tên tuổi trong thương trường chớ chẳng phải nhà giàu tầm thường như ai, mình tiếp đãi lơi thôi, người ta cười chết.

Bỗng ông Nam Phát hớn hờ kêu lên:

– Chiếc MERCEDES quanh vô công kia kìa! Ông Bửu Châu tới rồi. Tài xế đâu mà ông tự lái?

Mỹ Dung vội vàng quanh lưng bỏ đi về phía bàn có hai em gái nàng đang ngồi đợi. Đoán biết sẽ có chuyện không vui xảy đến cho nàng, mặt nàng buồn xịu, buồn xọ. Nàng không đặt món ăn nào khác hơn những món sẵn có từ lúc nãy. Chỉ thêm nhiều phần mà thôi.

Thế là nàng được thoát nạn, nhưng nàng đành ninh rằng trong bữa tiệc có mặt ông Bửu Châu nào đó, nàng sẽ phải khổ tâm không ít. Nàng muốn lấy xe ra về ngay, tìm gặp Bình để xin lỗi Bình, nhưng không biết làm sao đi được trong lúc cha nàng với ông khách kính trắng, trán trợt, so vai nhau đi vào sân trong.

Nhìn kỹ lại, nàng thấy ông Bửu Châu không phải là một thanh niên tuấn nhã, mà là một người trọng tuổi đáng cha nàng, lòng nàng mới hết hoang mang lo sợ.

Chờ ông Bửu Châu gần tới, nàng lễ phép chấp tay, cúi đầu:

– Kính chào bác!

Cha nàng chính liền:

– Sao con lại kêu ông Bửu Châu bằng bác? Ông Bửu Châu nhỏ tuổi hơn ba nhiều mà.

Nàng chào khách một lần nữa:

– Dạ, kính chào chút!

Ông Bửu Châu tươi cười đáp lễ:

– Chào Cô Dung!

Trong lúc đó, ông Nam Phát lăm bằm bên tai bà:

– Con nhỏ kỳ cục! Lớn rồi mà chẳng biết gì hết, chẳng lẽ mình phải dạy nó cách xưng hô với ông Bửu Châu. Mình đã mở hé... vấn đề cho nó biết, mà nó còn ...bác bác ...chú chú ...! Coi kìa! Nó cũng chưa chịu kéo ghế mời ông

Bửu Châu ngồi.

Bà bảo nhỏ:

– Đúng cách là mình phải ngồi trước, rồi biểu nó mời ông Bửu Châu ngồi sau. Ông ngồi bên kia, tôi bên này.

Ông Nam Phát liền kéo chiếc ghế ở đầu bàn, ông một bên, bà một bên, dành những chiếc ghế đầu dưới cho ông Bửu Châu với Mỹ Dung, và Mỹ Hương Mỹ Trang. Ông Nam Phát chỉ ghế sắp đặt theo trật tự gia đình:

– Ông Bửu Châu với con Mỹ Dung ngồi bên này, Còn hai đứa Mỹ Hương, Mỹ Trang ngồi bên mẹ. Mỹ Dung! Con hãy mời Bửu Châu ngồi.

Nàng khép nép kếp chiếc ghế bên cạnh cha:

– Thưa chú, mời chú ngồi đây!

Ông Nam Phát trở mặt:

– Hừ! Sao con lễ phép quá đáng như đối với bậc trưởng thượng vậy con?

Nàng nhoẻn cười:

– Ba không cho kêu bác, thì con kêu bằng chú là phải rồi. Với chú bác thì phải dạ thưa như vậy chớ sao ba.

Ông Bửu Châu ngồi khoanh tay, ngoái đầu lại cười tình với nàng mà khoe cả hàm răng xương đều đặn như hạt ngọc:

– Mỹ Dung có thể coi như là ... là bạn thân của Mỹ Dung. Người tôi có vẻ phong trần lắm, nhưng lại nhỏ hơn ... bác trai đến mười tuổi.

Nghe ông Bửu Châu nói trái tai, Mỹ Dung bắt đầu thấy khó chịu vì giọng nói nham nhở đó, nàng lẹ miệng đón ngang ông Bửu Châu:

– Chú của tôi còn nhỏ hơn ông nữa à. Tôi đâu có dám kêu một người tóc bạc, răng long, bằng anh bằng cậu.

Dứt lời, nàng sang ngồi bên cạnh cô em út, không thèm ngó mặt ông Bửu Châu nữa.

Ông Nam Phát bất bình:

– Dung! Sao còn lại ngồi bên con Mỹ Trang? Ba đã sắp đặt chỗ ngồi theo thứ tự vai vế rồi thì con phải ngồi gần Bửu Châu chớ. Con ngồi bên đó nó không đồng bàn. Con hãy qua bên này đi không có khách khứa nào đây mà con phải ngượng ngùng.

Nàng đứng lên mang ghế dẫn xuống chỗ cũ:

– Mỹ Trang! Đổi chỗ cho chị đi, em sang ngồi bên này, em ngồi bên cạnh chú Châu cho đồng bàn.

Bà Nam Phát lẹ tay ấn vai Mỹ Trang:

– Không có đổi chỗ được, chỗ đó là chỗ dành cho chị Dung con.

Cha nàng nghiêm giọng bảo tiếp:

– Tại sao con không chịu ngồi chỗ đó? Con không được cãi lời cha mẹ.

Nàng phụng phịu:

– Ba má cho phép con về.

Nghe Mỹ Dung đòi về, ông Bửu Châu sa sầm mặt buồn, bà Nam Phát lộ vẻ giận, còn ông thì quắc mắt nhưng dịu giọng:

– Sao lại về

– Con nhức đầu

– Có nhức đầu cũng phải ráng ngồi cho vui. Không dự định trước mà họp mặt đông đủ như vậy, nhứt là con ... với Bửu Châu, con không thể về trước được, Ba biểu con ngồi xuống đó.

Không thể nào trốn tránh đâu được nữa, nàng buốc lòng kéo ghế đang ra xa ông Bửu Châu, rồi dẫn dỗi gieo mình ngồi xuống tưởng đã gãy chân ghé sát. Ông Bửu Châu liếc nàng:

– Mỹ Dung ngồi như vậy rồi làm sao ăn được?

Nàng ngoảnh mặt ngoài đồng:

– Tay tôi dài như tay vượn vậy chú ơi!

Cha nàng rót rượu khai vị vào ly, vừa kề miệng bên tay ông Bửu Châu:

– Là con gái nên nó vậy đó. Còn e thẹn, nhưng chừng đi sâu vào vấn đề thì chuyện gì cũng êm xuôi như ý. Bửu Châu đừng buồn nghe hôn. Nếu nó có cử chỉ nào không hài lòng Bửu Châu, thì Bửu Châu cũng nên bỏ qua.

Ông Bửu Châu gật lia lia:

– Dạ! Dạ! Tôi không hề chấp nhứt Mỹ Dung! Tôi không ngờ trong bữa tiệc này lại có mặt Mỹ Dung ...

Bà Nam Phát hốt nhanh:

– Vì tôi nghĩ trước sau gì cũng phải cho nó biết ... nên tôi muốn nó có mặt ngay trong bữa tiệc này cho vui.

Mỹ Dung bắn khoản hỏi nhanh:

– Chuyện gì vậy, má?

Bà Phát đâm lúng túng:

– Thì ...chuyện ...

Ông Phát tươi cười:

– Để thông thả rồi con sẽ rõ. Mà con có thể đoán biết rồi.

– Chuyện gì mà ba má làm ra vẻ quan trọng và bí ẩn quá, con không thể nào hiểu nổi.

Nàng dứt lời đúng nhằm lúc người bồi bàn đặt bình hoa hồng ngay giữa bàn.

Ông Nam Phát ngược lên nhìn anh bồi và gọn miệng bảo:

– Cho hoa lan!

Anh bồi vừa gật đầu vừa lui lại:

– Dạ! Xin lỗi ông bà, vì tôi không biết ông bà có cần ...

Ông Phát ngắt ngang:

– Cho con gái tôi.

Mỹ Dung ngoái đầu nhìn theo anh bồi, chính là người đã dọn bàn cho nàng với Bình lúc nãy, nàng dặn với theo:

– Thôi, khỏi!

Như không nghe, anh bồi đi thẳng luôn.

Ông Nam Phát tắc lưỡi:

– Dung! Đừng lộ quē, người ta cười nghe con.

Nàng chán chường thở ra, thả mắt mông lung về đồng vắng và tâm hồn như quẩn quít theo gót chân của Bình, còn lại bên bàn tiệc đây là cái xác với nhiều nét quyến rũ dưới mắt ông Bửu Châu mà thôi.

Ông Bửu Châu khẽ gọi tên nàng hai lần mà nàng không nghe, ông phải đưa ly chạm nhẹ cánh tay vào vai nàng. Nàng giật mình quay lại xoáy tia mắt thẳng vào mặt ông Bửu Châu.

Ông ta cười tình:

– Hãy vui lên, Nè!, Mời Dung!

Nàng phúi vai, quay mặt:

– Tôi không b iết uống rượu.

Ông vói tay nâng ly của nàng lên:

– Thì Dung cũng phải cụng ly cho vui. Ly nước ngọt của Dung đây nè!

Nàng giật ly dẫn xuống bàn, hần học:

– Chú cứ để mặc tôi. Chút cụng ly với ba tôi kia.

Để chữa then cho ông Bửu Châu, cha nàng vội vàng nâng ly lớn tiếng vui vẻ:

– Đây! Mời Bửu Châu! Trước khi vào tiệc, tôi chúc mừng cho Bửu Châu thành công rực rỡ trên thương trường và toại nguyện trong tình trường!

Ông Bửu Châu quay lại cười híp mắt với cha mẹ nàng. Nàng thấy ghét cay, ghét đắng. Nàng ra mặt bực tức vì cử chỉ của ông Bửu Châu bằng cách kéo ghế dang ra xa nữa và bung ly lên thăm môi rồi dăng mạnh xuống chór không uống.

Ông Bửu Châu quay sang nàng, chép miệng:

– Mỹ Dung nên dùng chút rượu khai vị cho hồng hòa ...không uống được

nhiều, thì uồn một chút thôi nhá.

Nàng lạnh lùng lắc đầu:

– Một giọt, tôi cũng không uống được. Chú đừng ép tôi.

– Dung hơi khó tánh

Nàng lườm ông Bửu Châu:

– Chú kỳ hôn! Tôi có nói gì khác hơn từ chối đâu mà chú cho là tôi khó tánh.

Mẹ nàng tắc lưỡi, gắt nhỏ:

– Dung! là con gái thì phải ăn nói cho dịu ngọt chứ con. Đừng có quen cái tật phang ngang như đối với bạn bè của con, không được à.

Nàng nhăn mặt:

– Con nhức đầu khó chịu lắm rồi. Ba má cho con về đi.

Bà Phát nạt ngang:

– Đừng kỳ khôi như vậy nà!

Người bồi bàn mang bình lan nhỏ ra đặt ở đầu bàn phía Mỹ Dung ngồi.

Nàng đoán biết ngay cảnh phong lan đó sẽ là chìa khoá mở đầu vấn đề cho cha mẹ nàng bàn luận với ông Bửu Châu.

Nàng giả bộ ngây thơ như không biết gì hết, nàng bảo em gái:

– Mỹ Hương giữ lấy nhánh lan đó, lát nữa đem cắm trong xe chơi.

Ông Nam Phát bật cười:

– Bậy nà! Hoa lan đó đâu phải bán cho mình để cắm trên xe chơi.

Ông Bửu Châu đứng lên lễ phép:

– Xin phép hai bác ...

Vợ chồng ông Nam Phát đồng gật đầu. Ông nháy mắt:

– Bửu Châu cứ tự nhiên

Bà Phát thì vụng về:

– Phép tắc gì, chú!

Ông Phát sáng sốt:

– Trời đất! Sao bà lại kêu kỳ cục vậy? Chưa có gì chính thức, thì mình cứ ...bắt chước theo tôi.

Bà Phát nho nhỏ phân bua:

– Ông ...như vậy mà kêu tên, sao nó ngượng miệng quá.

– Rồi thì cũng phải xưng hô sao cho đúng cách chứ

Sau một lúc ngại ngừng, ông Bửu Châu run run đòi tay nâng lấy những đóa hoa lan:

– Mỹ Dung!

Nàng nhếch môi cười mỉa:

– Gì, chú?

Ông ta lại hiểu lầm về nụ cười của Mỹ Dung, ông ta xê xê lại gần nàng:

– Để tôi cài hoa lên tóc cho Dung. Tôi xin gửi trọn chân tình của tôi nơi những đóa hoa này, mong Dung vui vẻ tiếp nhận ...

Nàng cứ ngồi yên, chờ ông Bửu Châu vừa cài hoa lên tóc, nàng liền giật phăng ném xuống đất và buông lời hằn học:

– Chú làm gì kỳ cục vậy chứ? Chú đâu có quyền cài hoa lên tóc tôi. Chú già đáng cha tôi mà chú không nên nết

Bà Phát lật đật chạy sang bịt miệng Mỹ Dung:

– Con! Con đừng vô lễ như vậy

Nàng còn sùng sộ:

– Chú không đứng đắn khi ngồi trước mặt ba má tôi, mà lại còn quá nham nhở với tôi, thì tôi không cần giữ lễ độ đối với chú nữa. Chú hãy nghe cho rõ, tôi kêu chú bằng chú ...

Ông Phát giận tái mặt, ông nạt ngang:

– Con hãy im!

– Ba coi đó, con chịu đựng hết được rồi mà ...

– Mà ba biểu con im. Con có nghe lời hay không?

Nàng cố nuốt tức nghẹn trong cổ. Cố ý bề mặt ông Bửu Châu, nàng phũ phàng đưa chân dày xéo nát những đóa hoa lan vô tội, làm ông Bửu Châu nghe ê ẩm cả mặt mày. Nhìn lại thấy thực khách chung quanh còn đăm đăm nhìn mình với Mỹ Dung, ông sượng sùng ngồi xuống, ngồi xuống rút khăn, cúi mặt lau lia để khỏi bị người ta nhận diện

Ông Phát hất hàm:

– Bà hãy dạy nó đi bà.

Bà Phát vuốt ve con:

– Má đã nói với con, là con gái, con phải đoan trang, dịu hiền cho mọi người thương mến. Dù con có đẹp thế mấy đi nữa, mà tánh nết con nóng nảy lòng lộn như vậy thấy không còn duyên dáng con gái chút nào hết.

Hãy nghe lời má, ngoan ngoãn với ba má, đừng vô phép với ...ông Bửu Châu làm ông Bửu Châu buồn. Ông Bửu Châu thương con mà, con phải có chút cử chỉ ...đáp lại chớ.

Mỹ Dung hạ giọng nhưng chưa hết hằn học:

– Má biểu con đáp lại là đáp làm sao? Ba má có ý định gì, cứ cho con biết đi.

Mẹ nàng cúi xuống thì thầm bên tai nàng:

– Ông Bửu Châu định nhân dịp có mặt con trong bữa tiệc này mà bàn đến vấn đề hôn nhân ...

Nàng vẫn châu bậu với mẹ:

– Hôn nhân của ai?

Bà Phát áp ứng:

– Của con với ...với ...

Nàng nhẹ gật và khéo xỏ xiên ông Bửu Châu trong lúc ông đang nghiên đầu to nhỏ với cha nàng:

– A ...! Con biết rồi! Chú Bửu Châu định cưới con cho con trai chú phải hôn? Nếu vậy thì chú có thể trở thành cha chồng của con, nếu con trai của chú xứng đáng làm chồng con. Cha chồng mà cài hoa lên tóc nàng dâu, không sợ người ta hiểu lầm hay sao?

Bà Phát cau mày:

– Không phải vậy, Bửu Châu đâu có con trai.

Nàng liếc Bửu Châu bằng nửa con ngươi:

– Hay chú làm mai cho cháu trai của chú ?

Cũng không phải. Chính là ...

Anh bồi bung món ăn đầu tiên đặt trên bàn làm bà Phát phải nín ngang.

Ông Phát ôn tồn:

– Thôi, mình tạm gác chuyện đó lại, để về nhà rồi cùng thảo luận tiếp. Bây giờ, tất cả nên vui vẻ vào tiệc đi.

Mẹ nàng còn vỗ về thêm:

– Có gì đâu mà con giận. Ngoan ngoãn đi con! Đừng giãy nảy như vậy nữa nghe con.

– Má ngồi đi.

Tưởng đã êm chuyện, bà Nam Phát thở ra nhẹ nhõm và trở về chỗ ngồi. Hai ông bà niềm nở mời ông Bửu Châu. Ông Bửu Châu nhã nhặn mời lại nàng.

Nàng gằm mặt chẳng thềm nói gì hết. Hai đứa em gái của nàng thì ngo ngác nhìn từng người. Trong ba gương mặt đều có nét buồn khác nhau.

Vợ chồng ông Nam Phát thì vui vẻ một cách gượng gạo trong lúc ông Bửu Châu còn sượng sùng liếc chùng Mỹ Dung.

Thấy Mỹ Dung không chịu cầm đũa, ông Bửu Châu lại làm mặt chai mày đá gấp thức ăn cho vào chén nàng:

– Mời Dung cầm đũa.

Mỹ Dung liền bung chén hất đổ xuống đất, đoạn đá ghế đứng dậy lăm bằm:

– Tôi cố dần nén cho ba má tôi vui lòng, mà chú lì lợm không ai bằng.
Dứt lời, nàng vội vàng vớ lấy chiếc xách tay, ngoay ngoáy đi thẳng ra sân trước.

Ông Nam Phát giận run:

– Mỹ Dung! Con mất dạy đến nước đó hả? Đi đâu vậy?

Nàng không thèm ngoảnh lại:

– Con về.

Cha nàng đứng lên chống nạnh:

– Dung! Trở lại ba biểu.

Nàng cứ rảo bước như không nghe gì hết. Bà Nam Phát bảo hai cô Mỹ Hương, Mỹ Trang chạy theo kéo nàng lại cũng không được. Lên xe, nàng còn căm tức đóng rầm cửa xe lại tưởng phải bể kính.

Nàng vô số rồi cho xe vọt tới một cái, chuôi xát một đường dài theo hai bánh sau có chừng một thước, đổ bộc lộ sự tức giận lồng lộn của nàng.

Thấy ông Bửu Châu mon men ra phía nàng, nàng định mắng tạt vào mặt ông ta lần nữa cho hạ bớt cơn phẫn nộ, nàng quay xa ra đậu chỗ trống chờ đợi ông ta đến.

Ông Bửu Châu vừa rảo bước, vừa vẫy tay:

– Cô Dung ơi! Chưa ăn uống chi mà sao cô ngoay ngoáy bỏ đi về?

Máu càng sôi sục lên, Mỹ Dung cố nuốt căm uất đến nghẹn cổ. Nàng muốn trở đầu xe húc ngay ông Bửu Châu cho ông nát xương mới vừa nư giận của nàng.

Ông Bửu Châu đến đứng bên cửa xe phía Dung ngồi, tay nắm kính gió, tay thò vào giữ hờ vô lăng:

– Mỹ Dung giận hờn gì tôi vậy? Nếu Mỹ Dung không bằng lòng cử chỉ nào đó của tôi, thì tôi xin lỗi Mỹ Dung. Ông bà đang chờ Mỹ Dung trong bàn.

Mỹ Dung hãy trao vô lăng cho tôi, Mỹ Dung trở vào bàn tiệc ngồi đi, để tôi

lui xe lại cho.

Nàng quắc mắt, rít giọng:

– Ông nham nhở quá, tôi không thể ngồi chung bàn với ông được. Ông không xứng đáng để tôi kính trọng và kêu bằng chú nữa, tôi coi ông là con người hạ tiện nhứt trong số đàn ông hạ tiện, tôi nói thẳng như vậy cho ông biết, để ông đừng đeo đuổi tôi nữa.

Ông Bửu Châu tái mặt:

– Sao Mỹ Dung lại nặng lời với tôi quá vậy ?

– Bởi ông không biết tự trọng, mặt mày ông đạo mạo như vậy mà tôi không ngờ ông chai lì, nham nhở không ai bằng

– Tôi có làm gì đâu mà Dung mắng tôi nham nhở?

Nàng lấp bắp:

– Ông ...ông già mà giống thứ con gì ...ăn so đũa. Ông có biết con vật gì ăn so đũa say không?

– Mỹ Dung nói tôi ... dê hả?

Nàng cười gằn:

– Ông cũng thông minh ghê à! Tôi hỏi ông nè! Ông đã toan tính gì với ba má tôi?

Ông Bửu Châu ấp úng:

– Ừ ...không có gì ...khác hơn là chuyện ...kinh doanh. Có lẽ Mỹ Dung cũng nghe ông bà thảo luận về vấn đề ...sang lại mấy só cao su của tôi ...

Nàng hót ngang bằng giọng hằn học:

– Ông sang mấy só cao su cho ba má tôi để đổi lấy một tình yêu phải hôn?

Ông Bửu Châu hề hề cười:

– Ở ...à ...Nếu Mỹ Dung đã biết vậy rồi thì ...

Nàng nạt ngang:

– Im! Hãy câm miệng ông lại đi.

Ông ta cúi xuống thì thầm:

– Tôi ...tôi ...thương Mỹ Dung mà sao Mỹ Dung lại gay gắt với tôi quá vậy?

Tay nàng run lên:

– Cút đi! Đừng cho tôi thấy cái bộ mặt dày nham nhó của ông nữa. Nếu ông còn thêm một lời khiếm nhã thì tôi tát vào mặt ông ngay. Ông nghe rõ chưa? Dang ra cho tôi chạy!

Ông Bửu Châu cứ kèm vô lắng:

– Tôi tha thiết xin Mỹ Dung thứ lỗi cho tôi. Ông bà biểu tôi kêu Mỹ Dung trở lại.

Nàng cúi xuống lột chiếc giày:

– Không chịu buông phải hôn?

Dứt lời, bất thần, nàng trở gót giày đập mạnh lên tay ông Bửu Châu liên tiếp mấy cái. Ông ta rút tay xuýt xoa:

– Ôi cha! Trời đất ơi! Mỹ Dung đánh tôi hả.

Nàng nghiêng răng:

– Tôi còn muốn nện gót giày cho phọt máu đầu ông ra.

Thấy ông Bửu Châu chưa chịu dang ra, nàng vừa nói, vừa tung cánh cửa xe bật ra, tổng ông ta bật ngựa luôn. Tháo trút được phần nào tức giận rồi, nàng vội vàng ập cửa lại và rô máy vọt mau.

Ra đến quan lộ, nàng ngoảnh lại thấy ông Bửu Châu mới lóp ngóp bò dậy trước sự chứng kiến của bao nhiêu thực khách hiếu kỳ đứng nhìn ông mà cười khinh, cười ngạo.

Ra khỏi vùng rực rỡ đèn màu của tửu quán, Mỹ Dung lao xe vào con đường ngoại ô tăm tối mà nàng có linh cảm rằng mình đang đưa cuộc đời con gái dần bước vào nẻo tương lai dày đặc hắc ám, tối tăm như đêm chẳng trăng sao.

Đã dẫn mặt ông Bửu Châu rồi, nhưng lòng nàng vẫn nao nao lo sợ không

yên. Nàng hoang mang không biết ông Bửu Châu còn ở lại tửu quán rồi đây ông ta sẽ bàn tính chuyện gì với cha mẹ nàng. Và nàng biết trước, thế nào đêm nay nàng cũng phải nghe cha mẹ quở mắng không ít.

Bình về đến nhà với bộ diện len lét như chuột bị mèo vớ hụt. Thấy cha đagn cầm củi vô dầu mỡ cho chiếc xe ba gác, chàng rón rén ẩn mình theo bóng tối bước qua thềm.

Thấy bóng người thấp thoáng, ông tư Trung ngẩng đầu lên, gọi giật ngược con trai lại:

– Bình! Biểu đây, mày!

Bình cố làm ra vẻ thản nhiên tươi cười với cha:

– Ba kêu chi?

Ông quệt ngón tay vào lon mỡ:

– Mày đi đâu từ hồi chiều tới giờ?

– Dạ ...con đi họp, con có xin phép má, bộ má không có nói lại với ba sao?

Ông dựng tay, trợn mắt, rắn giọng:

– Tao biết không có hội họp gì hết. Mày gạt má mày được chớ không qua mặt tao được đâu. Mày ngồi trên chiếc xe hơi màu xanh là tao biết mày đi đâu với ai rồi.

Chàng nói nhanh:

– Dạ, cô Mỹ Dung cũng cùng đi họp với con đó ba.

Ông bắt đầu gay gắt:

– Mày với cô kia đi họp ở trên xa lộ, hay đến bến tàu, ngồi ở quán kem, hay nhà hàng nào?

Chàng bai bãi:

– Đâu có ba! con đi họp thiệt mà. Nếu không tin, ba hỏi coi.

– Hỏi ai? Lúc này, tao coi bộ mày sang dữ ha! Tao đạp xe ba bánh muốn trào máu họng, còn mày thì ngồi chễm chệ trên xe hơi có một nàng tiểu thư

lái đưa mày đi chơi, thì mày là ông hoàng rồi còn gì nữa. Mày là ông hoàng, nên khi thấy tao đạp xe ba bánh, mày sợ mất thể diện với con gái, mày phải ngoảnh mặt không thèm ngó thẳng cha già xơ xác của mày.

Bình cau mày:

– Ba rầy oan con chó con đầu có gặp ba mà ngoảnh mặt hồi nào. Ba cứ nói con vậy hoài, con khổ tâm quá.

Ông tư Trung gần từng tiếng:

– Mày thiệt không gặp, không thấy tao phải hôn? Vậy thì tao là kiến cỏ gì rồi nên mày mới không thấy tao cong xương sống, cồng xương sườn đạp chiếc xe chở đầy bàn ghế. Vì xe nặng, đồ đạc chất cao tao quanh cua không sát, nên chiếc xe hơi xanh muốn cán tao què giò. Đã vậy mà người ta còn ong óng mắng nhiếc tao bằng hai tiếng già này, già nọ ...

Chàng giả bộ sững sờ:

– Xe hơi nào cán ba?

– Mày đừng giả mù, giả điếc.

– Con không biết, không thấy nên con mới hỏi.

– Có ai đâu lạ. Mày ngồi bên cạnh người ta mà mày nói không biết, không thấy ...Mày xúi biểu cô kia cán cho tao chết, đừng mày khỏi phải nghe tao đay nghiến ngày đêm nữa phải hôn?

Bình nhăn mặt khô sở:

– Ba nói kỳ quá! Con đã nhiều lần cho ba biết, con với cô Mỹ Dung chỉ có tình bạn thôi ...

Cha chàng chận ngang:

– Bạn bè gì vậy? Mày không biết thân phận mày sao mà mày ngó lên cái nhà sáu bảy tầng lầu đó cho trật ót!

Bình phát bực:

– Là bạn học qua lại với nhau từ hồi còn ở trung học, con không thể tỏ ra tự

ti mặc cảm đối với Mỹ Dung. Dù nhà đó có quyền thế, sang trọng đến đâu đi nữa, hễ người ta chịu giao thiệp với mình, thì mình cứ đường hoàng đi lại với người ta.

Ông tư Trung vụt đứng lên nghiêng ngàm:

– Mày thiệt cứng đầu cứng cổ chống lại tao hả mày?

Bình vội vàng chạy vào nhà. Ông tư Trung vẫn còn hăm dọa:

– Sao mày không đứng đây mà ơng ơng trả lời, đặng tao cho mày một hòng mớ. Học hành mày chẳng chịu lo học, nay mày cặp bạn với cô này, mai này cặp bè với con kia, dất đi ngồi quán, ngồi hàng. Tao dan nắng, dầm mưa, ráng lo cho mày đến nơi đến chốn, mà mày chẳng ra ông tướng gì, thì mười cái đầu của mày cũng nát. Nghen!

Bị cha rầy có phần oan ức, nhưng Bình chẳng dám thêm nửa lời biện minh, chàng làm tinh luôn cho êm chuyện. Đi thẳng xuống bếp thấy anh rể và chị ruột của mình đang ngồi ăn cơm dưới đất, Bình vừa vuột áo mặc lên vách, vừa hỏi nhanh:

– Má đâu, chị hai?

Chị Hòa buông bát đĩa:

– Má đi mua thuốc hút cho bạ Mày làm gì mà bộ mặt hớt hơ hớt hải vậy?

– Có gì đâu.

Anh Sĩ xen hỏi:

– Ba mới la cậu đó phải hôn?

Bình cười thần nhiên:

– Ôi! Ông bố như cơm bữa.

Chị Hòa ngó em mình nữa mắt:

– Mày quá trời quá đất mà ông không bố ngày một sao được.

– Tôi quá trời sao chị?

– Còn đi học mà bày đặt tình tự ...

Chàng bất bình ra mặt:

– Hết ba đến chị à! Tôi tình tự với ai đâu?

Chị Hòa chống tay đứng lên, mồm còn bồm bẻm nhai com lạt:

– Mày tưởng không ai biết hả. Mày cặp với cô gì ở trên lầu kia. Mày trèo chi cao, vói chi xa quá vậy?

Bình quắc mắt:

– Chị nói bậy à! Chị nghe ba rầy tôi rồi chị cũng hùa theo.

– Không phải vậy, tai nghe, mắt thấy, tao mới nói, tao khuyên mày lo học hành, mà mày không nghe thì thôi, tao đâu có dám rầy mày.

– Tôi chưa phải là đứa con hư hỏng mà, chị hai. Tôi với cô Mỹ Dung quen thân nhau từ lâu rồi với tình bạn trong sạch.

Chị Hòa cười gằn:

– Trong sạch hay không, chỉ có trời biết. Tao muốn nhắc cho mày nhớ, nếu mày có yêu thương ai, thì mày hãy nhìn lại coi ba má mình xứng sui gia với người ta hay không?

– Dạy đời nữa à. Tôi nào có yêu thương ai đâu mà cả nhà bao vây đàn áp tinh thần tôi.

Sĩ lệ miệng:

– Riêng ôi, lúc nào tôi cũng bình vực cậu. Cậu đừng giận, tôi nói thí dụ mà nghe, nếu cậu với cô ấy có yêu nhau, tức là cô ấy không ham giàu sang, không khinh khi cậu nghèo hèn. Được vậy thì mối tình ấy là mối tình thắm thiết, chân thành. Người con gái không ham giàu sang, không ham danh vọng, mới không bị vật chất cám dỗ sẽ là người vợ suốt đời thủy chung với mình.

Đến đây, Sĩ xen chút pha trò:

– Theo ý tôi, nếu cô ấy có cảm tình đặc biệt với cậu, tức là người ta yêu cậu rồi đó, cậu cứ yêu lại người ta, đừng để người ta đau khổ vì mình, tổn thọ,

giảm kỷ à nghe cậu.

Chị Hòa lườm chồng:

– Ủ, tâm địa ông nào cũng như ông nấy hà! Mấy ông nghĩ rằng, của người ta dâng tới tay mà đại gì không hưởng, phải hôn?

Sĩ cười lớn:

– Chớ sao.

Chị Hòa lấy bát đĩa dẫn cái cộ xuống nền xi măng:

– Thôi, ai yêu ai thì yêu. Công tử ngồi xuống ăn cơm luôn nè, công tử. Công tử đi chơi có xe hơi đưa rước, về nhà, công tử ráng ăn rau muống luộc chấm nước mắm!

Bình chán chường quay lưng bỏ đi lên nhà trên:

– Không đói!

– Ngồi nhà hàng rồi đó à!

Chàng phát cáu:

– Ngồi trên chông chớ ngồi nhà hàng!

Mà quả thật, Bình mang tâm trạng như đang ngồi trên chông. Chàng thấp tha thấp thóm lo cho Mỹ Dung, không biết nàng ở lại mà có gì không may xảy ra cho nàng hay không.

Chàng bắc ghế đầu ngồi ngoài thềm giả bộ đọc sách để ngó chừng lên khung cửa lầu cao. Cửa còn khép kín, lòng chàng còn ấm áp âu lo.

Ngồi đã mỗi một, chàng kéo ghế bố trải ngoài sân, nằm lật sách nữa. Nhưng, trong vũng sách yếu ớt, nhợt nhạt, vay mượn của tòa nhà kiêu hãnh kia, chàng có đọc được chữ nào đâu. Chàng ngửa mặt đếm sao trời lấp lánh, là đếm giọt sầu long lanh như nước mắt của tâm hồn.

Chàng tưởng tình mình là sao, là trăng đó. Nhưng đêm tàn trăng sao nọ có còn đâu! Chàng có linh cảm rằng chàng với Mỹ Dung đang đi dần đến ngày ly tan trong lúc tình yêu còn phong kín trong tim, chưa một lần ngỏ cho nhau

biết.

Thình lình, cánh cửa sổ hoài vọng mở tung ra, ánh sáng bên trong bị đóng khung như một vùng hào quang. Bóng dáng mỹ nhân hiện ra giữa vùng hào quang ấy.

Màn the lay động, lòng chàng xao xuyến. Chàng cảm quyền sách làm bộ quạt quạt mấy cái cho trên cao nàng trông thấy. Trên kia, Mỹ Dung cũng đưa tay vẫy hai lần rồi nàng biến mất.

Bình bật dậy ngửa mặt, hát hốc mồm, chàng không hiểu nàng có giận hờn gì mình hay không mà lại vội vàng quay lưng. Cánh cửa sổ chưa khép lại, chàng còn hy vọng nàng trở lại khung cửa hoài vọng lần nữa.

Đã theo dõi cử ch? của Bình tự nãy giờ, Sĩ bước ra đứng bên đầu ghế mà cười:

– Gì vậy, cậu?

Bình giật nảy mình:

– Hả? Có gì đâu?

– Cậu ngó gì trên trời?

Chàng nhanh miệng trớ:

– Ạ ...! Sao băng!

Sĩ cười ý nhị:

– Sao sáng dữ cậu ha! Chắc ngày mai trời nắng tốt, không u ám như ngày nay.

Dứt lời, Sĩ đi luôn ra đường, tỏ ra mình hiểu chuyện, biết điều, không muốn đứng quấy rầy Bình nữa.

Trên kia, tay ngà thoát cánh màn voan, một vật từ trên khung cửa rơi đập xuống mặt ghế vải. Bình vội vàng lượm lấy, vừa đưa mắt dón dác nhìn chung quanh coi có ai theo dõi mình hay không.

Yên tâm rồi, chàng coi lại thì ra là hộp phấn, trong đựng một mảnh giấy nhỏ,

gởi gắm những lời than thở của nàng:

Anh mền,

Em buồn lắm anh ơi! Ba má vẫn còn ở trong Phú Lâm, em bỏ vào đây trước, chỉ vì ...! Em muốn gặp anh ngay bây giờ để nói chuyện với anh nhiều hơn.

Anh hãy đến góc bờ tường, phía nhà xe gặp em.

M.D.

Đọc xong mật thư, Bình liền nhảy xuống đất, gật đầu một cái. Hội ý, cánh cửa sổ lầu khép kín lại. Xếp ghế đem vào nhà xong, Bình lặng lẽ ra đi.

Dường như sinh nghi, ông tư Trung hỏi vói theo:

– Đi đâu nữa đó, mậy?

– Con đi kiếm anh hai.

– Anh hai mày vừa đi ra, mày lại đi vô mà kiếm ai.

Bình rảo bước làm như không nghe gì hết. Chàng đến chỗ hẹn trước. Bên ngoài bờ tường là bãi cỏ mà xóm nhà lá phóng uế không chỗ bước, chàng phải nhọc nhằn kéo ống quần lên lội bừa. Chàng đảo mắt quan sát địa thế nhận thấy chỗ này mát vệ sinh, nhưng lại là vùng an toàn.

Chàng nhảy lên chỗ bờ tường sập ngồi xồm, mọp đầu cố nhận diện mọi hình thể hỗn tạp trong sân ga-rạ Chàng chờ một lúc khá lâu mới thấy bóng Mỹ

Dung từ phía dãy nhà gia nhân đi ra phía chàng.

Chàng nôn nóng đứng lên:

– Dung à! Dung!

Nàng khựng lại:

– Anh đâu?

Chàng vầy lia vầy lia:

– Đây nè! Anh đây nè! Anh vô sân được hôn?

Nàng ần mình theo bóng tối của cây sứ đến trước mặt chàng:

– Đừng vô sân, bất tiện, mình ở đây nói chuyện cũng được.

Bình hơi ngạc nhiên:

– Lúc này, anh thấy hình như em mặt áo trắng ...

Nàng đáp nhanh:

– Em phải thay áo màu xanh để tránh cặp mắt tò mò của người ta.

Bình cười hài lòng:

– Từ việc nhỏ đến việc lớn, Dung luôn luôn thận trọng và thật chu đáo.

– Phải vậy mới được chớ, vì mình đang sống trong vòng kiểm soát gắt gao của gia đình.

Chàng sốt ruột nhảy xuống đất, bắn khoăn hỏi nàng:

– Có chuyện gì mà em buồn và cần gặp anh gấp như vậy ?

Nàng lại gạn Bình:

– Anh có thể đoán biết hay không?

– Không!

– Hồi chiều, anh thoát ra ngõ sau, rồi anh có ẩn mặt đâu đó để theo dõi tình hình hay không?

Chàng lắc đầu:

– Không, anh ra đường đón xe về thẳng đây. Sau đó, có việc gì xảy ra hả Dung?

Nàng quay vào bóng tối giấu đôi mắt viên lệ:

– Em tức muốn chết vậy đó anh.

Càng thêm lo lắng, chàng nắm tay Mỹ Dung:

– Vì sao? Em nói mau cho anh nghe đi.

Nàng thông thả với giọng hằn học kể lại cho Bình nghe tự sự diễn ra tại tửu quán từ lúc Bình thoát thân lánh mặt cho đến lúc nàng hạ nhục ông Bửu Châu.

Nghe qua, Bình cũng hậm hực:

– Phải chi anh còn ở lại lần quán đâu đó thì anh đã đánh thẳng cha già đó bẽ

mặt, sặc máu mũi rồi. Em biết nhà ông ta ở đâu không?

– Không! Anh hỏi nhà ông ta chi vậy ?

– Em đưa anh đến đó, để anh xin ông một tí huyết dê!

– Thôi, gây thù, gây oán thêm, chẳng có ích lợi gì cho mình hết. Tánh anh hiền như Phật, mà sao nay anh lại nói chuyện đâm chém người ta. Em không bằng lòng như vậy đâu nha.

Chàng rít răng:

– Dù hiền thế mấy đi nữa, nghe em nói chuyện thằng cha Bửu Châu, anh phải sôi máu lên đây nè. Khi tức giận đến cùng độ, con người của anh tự nhiên trở nên hung bạo, anh có thể giết chết những ai toan... hủy hoại đời em.

Nàng thở dài, tiếng thở dài bộc lộ rõ tâm trạng hiện tại của nàng:

– Anh có thể ..., che chở cho Dung hay không?

Chàng rắn rỏi cương quyết:

– Với bất cứ giá nào, dù phải đem sinh mạng đổi lấy sự yên vui cho em. Em cứ chỉ nhà thằng già Bửu Châu cho anh đi, rồi em sẽ thấy anh hành động ...

Mỹ Dung quay lại nhìn thẳng trong mắt chàng:

– Anh có thương em không?

– Tới ngày nay mà Dung còn hỏi lại anh câu đó.

– Nếu anh thương Dung, thì anh hãy nghe theo Dung, anh đừng nghĩ đến chuyện trả thù nữa. Có lẽ ông Bửu Châu không còn dám nhìn mặt em nữa đâu. Vậy thì mình hãy làm ngơ cho êm chuyện.

– Anh tin chắc chưa êm chuyện được đâu. Nếu có sự sắp xếp của cha mẹ, bằng cách này không xong, thì bằng cách khác, rốt cuộc em phải đem bán cuộc đời cho một nhà tỷ phú.

Nàng ghen ngào:

– Bởi lo sợ như vậy, nên em mới mong anh che chở cho em.

– Mà em lại ngăn cản không cho anh...

Nàng hót ngang:

– Che chở cho Dung bằng cách khác ...Em thứ hỏi, nếu anh vì em mà anh đánh ông Bửu Châu đến có thương tích, thì anh có sống yên thân được không hay là phải sa vào vòng tù tội. Anh bị giam cầm, anh bị người ta hành hạ, em đau khổ lắm, anh biết không? Đừng nha anh, mình hãy cố nhẫn nhục nha anh!

Bình chép miệng:

– Vậy rồi anh phải bảo vệ em bằng cách nào ? Anh phải làm sao để che chở cho em khi mà mọi áp lực bắt đầu vây quanh em?

Mỹ Dung đáp ứng:

– Nếu có gì ...bức bách em nữa đó, thì anh ...anh ...

– Em cần gì anh? Em cứ nói đi.

Nàng cúi mặt lí nhí:

– Anh có thể đưa em đi trốn hay không?

Bình sáng sốt:

– Trốn! Mà trốn đâu?

– Em đâu có biết, tùy anh định liệu cho em chứ.

Bình lộ vẻ bối rối:

– Anh định liệu thế nào được. Thí dụ, hoàn cảnh bắt buộc em phải xa gia đình, xa Sài Gòn này, anh đâu có biết phải đưa em đi đâu cho em sống yên ổn. Mọi việc đều phải do em quyết định, rồi anh sẽ hết lòng giúp đỡ em.

Nàng đảo mắt soát quanh, đoạn nắm tay Bình dắt đi:

– Không biết em còn ở đây, em còn ga6`n anh được bao lâu nữa. Chắc chắn là em phải ly khai gia đình. Em đi thật xa...

Bình nhìn ngang nàng:

– Rồi việc học hành em phải chịu đỡ dưng à ?

– Đành vậy! Thân gái này long đong, chưa biết ngày mai ra sao, thì còn nghĩ chi chuyện học hành. Em có thể mang cái bằng tú tài đi kiếm com ăn được rồi, em không chút kỳ vọng nào nữa hết.

Thấy Mỹ Dung đưa mình đi sâu vào sân, chàng ngại ngừng dừng bước:

– Dung định dắt anh đi đây đây?

– Mình lại băng đá ngồi nói chuyện...

– Rồi có ai bắt gặp ...làm sao... ?

Nàng buông tay Bình tiến lên trước:

– Yên tâm! Chẳng ai ra sân giờ này. Mình ngồi trong bóng tối.

Nàng đưa chàng đến một chiếc ghế đá đặt dưới hàng mít tổ nữ lần với mặt, ỏi sà cảnh gần bờ tường rào. Nàng kéo tay Bình cùng ngồi xuống bên nhau.

Chàng ngửa mặt:

– Máy chỗ cây cối rậm rạp thường hay có rắn lục.

Mỹ Dung hốt hồng rút chân lên và nép sát vào bên cạnh Bình:

– Đừng nói ...nghe ghê quá anh!

Bình quàng tay lên lưng dựa phía sau nàng như chực đem vóc ngọn thân ngà đó vào vòng tay âu yếm. Chàng tiếp nối câu chuyện bằng lời trấn an nàng.

– Anh biết, trong mấy chị em, Dung là đứa con được cha mẹ cưng yêu nhiều nhất, thì chắc không đến nỗi nào đâu Dung. Tuy thằng già Bửu Châu có công đeo đuổi em, nhưng anh tin rằng, hai bác không vì số sính lễ khổng lồ mà giết chết cuộc đời con gái.

– Em cũng cầu mong cho ba má hồi tâm.

– Nếu hai bác có nhắc lại vấn đề ...ông Bửu Châu, thì Dung cứ phản đối quyết liệt, một hai lần như vậy mà không xong, đến năm bảy thì cũng phải êm. Nếu Dung gặp phải áp lực ..., thì Dung cũng gây áp lực chống lại.

Nàng với tay hái lá trên cành xé vụn ra để bộc lộ cõi lòng tan tác của nàng:

– Em phải gây áp lực bằng cách nào?

– Tùy ý em!

Giọng nàng nghe như hờn dỗi:

– Cái gì cũng ...tùy em. Anh chẳng dạy bảo em gì hết.

Bình dựa ngửa, chau mày đếm sao:

– Em viết một bức thư tuyệt mạng ...

Nàng hót nhanh:

– Em đâu có ý định tự tử mà anh bày em viết thư tuyệt mạng.

– Thì giả bộ vậy ...chớ có tự tử thật đâu. Đó là cách tạo áp lực mạnh mẽ nhứt. Đến lúc em thấy cần, em cứ theo kế hoạch ấy mà hành động. Mà em cần phải khéo léo sắp xếp thời gian thế nào cho lúc bức thư tuyệt mạng lọt vào tay hai bác đúng nhằm lúc em vừa nằm xuống nhắm mắt thiêm thiếp.

– Phải uống mấy viên?

Chàng sững sốt:

– Viên gì?

– Thuốc ngủ. Lỡ uống nhiều, chết luôn à!

– Mở nắp, đổ ra gạch một nửa, còn một nửa vớt qua cửa sổ chớ uống chi. Đừng uống, không uống viên nào hết à nghe hôn. Khi hai bác đọc xong thư của Dung, thì cả nhà chạy hoảng rồi. Chừng đó, Dung muốn gì, bác cũng chiều, trăm ngàn vụ Bửu Châu cũng phải chiều, chớ đừng nói chi đến một Bửu Châu.

Tay nàng đi tìm tay chàng:

– Rồi ba má chở Dung vào nhà thương, người ta bắt Dung bơm ruột, thì chết Dung còn gì. Thôi anh ơi! Làm gì thì được, chớ giả đồ tự tử, không ổn đâu.

– À hà! Như vậy không tiên, thì em chờ đúng lúc bác đẩy cửa chạy vào phòng em, em mới mở tuýp thuốc ra, làm bộ như sắp ...trút vô miệng. Bác nhảy tới giật phăng đi và ...ôm con mà khóc lóc. Em thành công rồi đó. Khỏi có sợ bị bơm ruột một cách ức hiếp!

Nghe Bình bày kế cũng hay hay, nàng thấy lòng nhẹ bớt âu lo:

– Nghe anh nói mà tức cười! Còn bức thư tuyệt mạng, em phải viết sao?

Hay là anh viết dùm em đi!

Bình cau mày:

– Ai biết gì mà viết.

– Anh viết sao cho thăm thiết là được rồi.

– Chính em phải viết mới có thể bộc bạch được trọn vẹn nỗi lòng của em.

Nàng liếc ngang Bình, nhưng chàng nào hay biết. Sau một lúc đắn đo, nàng gật đầu, rần giọng:

– Được rồi! Em sẽ viết một bức thư bày giải hết ...bao nhiêu uẩn khúc trong lòng em. Chỉ có coi hội này em mới đủ can đảm ...ngỏ hết tâm sự mà từ bấy lâu nay em ôm ấp trong tim ...Em sẽ cho cha mẹ, cho mọi người biết sự thật ..., mà nhứt là anh phải hiểu cho Dung ...

Bình xoay người nhìn thẳng Mỹ Dung:

– Gì đó, em?

Nàng chăm rãi đáp nhỏ hơn:

– Cuối bức thư tuyệt mạng, Dung sẽ ...thú thật với ba má rằng Dung đã ...trót yêu một người ...

Như bị điện giật, chàng giật mình nhồm lên một cái và siết mạnh tay nàng:

– Hả ? Dung yêu một người ...

Nàng thồn thức:

– Mà Dung biết, người ta cũng yêu Dung, nhưng người ta quá nặng tự ti mặc cảm nên người ta không chịu ngỏ lòng, người ta cứ tỏ ra lãnh đạm thờ ơ với Dung hoài. Dung khổ tâm lắm, anh ơi!

Ghen tức ngấm bùng cháy trong lòng Bình, chàng gạn tới:

– Thật hả Dung?

– Em đâu có dám đem chuyện tình yêu mà đùa dõn.

– Dung có thể cho anh biết ...

– Người mà Dung thầm yêu trộm nhớ phải hôn?

– Chàng trai diễm phúc đó chắc phải là ...một người cao sang, quyền quý, không bác sĩ, thì cũng là kỹ sư, phải hôn Dung?

Nàng lắc đầu, gần rõ từng tiếng:

– Không! Người mà Dung kính yêu không cao sang, cũng không quyền bí. Chàng còn bạch diện, trắng tay, sống khiêm tốn, nghèo nàn, nhưng lại đáng kiêu hãnh. Người Dung yêu không danh vị gì cả, người ta ...cũng như anh vậy đó.

Bình đâm hoang mang vì câu tâm tình hé mở của cô bạn gái. Chàng cố kiểm điểm trong đời sống tình cảm của nàng tiểu thư đài các đo, nhưng chàng chưa thể đoán biết ai là ý trung nhân của nàng.

Trong bóng tối, Mỹ Dung không thấy chàng giương tròn đôi mắt cháy rực ghen tức:

– Dung cứ nói thẳng cho tôi biết người ấy là ai đi. Dung đừng úp úp mở mở ...

Nàng cũng xoáy tia mắt nhìn chàng:

– Dường như anh giận Dung phải hôn?

– Không!

– Sao anh lại xung tôi với Dung?

– Xin lỗi!

– Anh mới kỳ lạ à! Anh muốn khách sáo với Dung rồi à!

Chàng rút tay thả xuôi trên gối:

– Anh hớ miệng mà! Anh nóng ruột quá rồi!

– Chuyện gì vậy?

– Anh muốn biết ý trung nhân của Dung là ai ở đâu?

Nàng đeo cánh tay Bình như nũng nịu:

– Biết rồi mà còn hỏi ỡm ờ ...

– Nếu anh biết thì anh còn gạn hỏi em làm gì. Đừng ...làm như vậy, rồi người yêu của em thấy được, người ta nổi ghen là có sanh chuyện lôi thôi cho cả hai à.

Nàng cười nhỏ:

– Người yêu của em không xa lạ gì đối với anh đâu. Anh ấy đang ở kề cận bên em mà anh không biết. Anh ấy hiện đang theo dõi từng ...cử chỉ của em ...

Bình vụt đứng dậy:

– Đang ở trên lầu hả?

Nàng cố nén cười và kéo chàng thật mạnh:

– Ở đây nè chớ trên lầu nào. Ngồi xuống! Làm gì mà hốt hải vậy chớ. Coi vậy mà nhát gan!

Không còn gì phải dò dẫm nữa cả, Bình đã hiểu được những điều thầm kín trong tim nàng rồi. Ghen tức tiêu biến để nhường chỗ cho tình ái lên ngự trên chín bệ. Lần đầu tiên, chàng đánh bạo đem vòng tay hờ hững giam cầm một dáng tiên và chàng khẽ gọi bằng tất cả tha thiết:

– Dung! Dung ơi!

Nàng thỏ thẻ thốt lời tình tứ:

– Anh đã hiểu lòng dạ em rồi phải không? Có ai rình rập chúng mình đâu mà anh dớn dác. Chỉ có cỏ cây chung quanh đang ghen tức với anh thôi! Em định chẳng bao giờ ngỗ lòng cùng ai, nhưng vì hoàn cảnh đau buồn không cho em cầm lặng nữa.

Chàng cúi xuống lén hôn lên mái tóc bông bong thoang thoảng hương thơm quyên rũ của hoa công chúa:

– Em đã ...

Nàng chận ngang:

– Đừng hỏi em gì nữa cả.

– Mình đang nằm mơ, hay sống bằng sự thật đây hả Dung?

Nàng lả lơi ngã đầu lên vai Bình:

– Mơ mộng gì đâu, mình đang ngồi bên nhau và anh đang siết tay em đây nè! Anh thật là vô tâm! Anh lạnh lùng với em bao nhiêu, em lại càng khổ đau bấy nhiêu. Anh có biết không? Qua bao nhiêu năm chung sách, chung trường, chưa hiểu nhau sao mà anh còn dò dẫm lòng em?

– Anh không có ý dò dẫm gì hết. Trong những ngày gần gũi nhau bằng tình bạn, anh không dám nuôi cao vọng... để rồi phải thất vọng. Anh biết phận mình nên không dám ước mơ nhiều để rồi trở thành kẻ sẵn ảo ảnh!

Nàng nói nhanh:

– Chính anh gian dối với anh đó.

– Sao, Dung?

– Giữa người con trai với người con gái không bao giờ có tình bạn. Nếu có chẳng là thưở ban đầu, nhưng tình bạn đó chính là manh nha của tình yêu! Gió đêm hôn lên tóc mềm. Con hồ điệp vờn vờn rồi đậu trên rên mi xanh:

– Thú thật là anh có ...yêu Dung...

Nàng đã nhắm mắt hôn mê:

– Hãy lập lại trăm ngàn lần cho em nghe lời yêu thương thấm thiết đó đi anh!

Lời thệ ước của chàng trai trở thành mật ngọt trong men tình nồng thắm:

– Anh yêu Dung tha thiết ...! Tình yêu này trọn vẹn cho em! Trên vòm cao còn sao sáng, chung quanh mình còn cây xanh, là tình nghĩa chúng mình còn nồng nàn! Dung ơi! Em nên hiểu rằng đây là câu thệ ước của anh, nghe em!

Nàng bàng hoàng đưa tay bưng má người yêu:

– Anh vừa đem lại cho em một mùa xuân. Em cũng nguyện trọn đời em... chỉ có anh thôi, chỉ vì anh thôi! Chúng mình là đôi chim gắn bó nhau mãi

mãi, nghe anh! Đôi chim đó đang gặp bão tố và còn nhiều phong ba, nhưng chẳng bao giờ rời xa nhau, phải không anh?

Bình ngửa mặt đếm sao trời:

– Anh muốn đưa Dung đến tận chân trời hạnh phúc, anh muốn đưa Dung đến tuyệt đỉnh yêu thương, nhưng anh lại ngại ngùng vì ...thân phận nghèo hèn của mình, không xứng đáng ...

Nàng cắt lời Bình bằng giọng nững nịu:

– Anh nói vậy, em hồng chịu đâu. Đã nói yêu nhau thì đừng nói tiếng sang hèn trong đó. Anh nghèo mà anh chân thành thương em, có chung, có thủy với em là em toại nguyện rồi. Em sẵn sàng đi với anh đến bất cứ một nơi nào mà anh thấy nơi đó là phương trời hạnh phúc của chúng mình.

Chàng lắng nghe tiếng lá xao xuyến, rồi chép miệng:

– Nhưng chúng mình đang bị bao vây bởi nhiều chướng ngại, cách ngăn chúng mình.

Mỹ Dung rắn giọng nghe như quyết định:

– Mình nắm tay vượt lên tất cả để mà đi... Em không thể sống xa anh...

Bình nói nhanh:

– Anh cũng không thể mất em.

Thì mình không có do dự gì nữa hết.

Nàng dừng lời có ý chờ sự quyết định cuối cùng của chàng, nhưng chàng vẫn lặng thinh trong suy tư. Nàng lay tay chàng và tiếp:

– Anh Bình! Anh hãy hứa với em đi anh! Hãy nói gì em cho vững bụng, yên lòng đi anh. Tâm thần em đang bấn loạn đây nè!

– Em muốn anh hứa gì với em?

– Thì... nếu sự việc diễn tiến trái với ước vọng của mình, thì mình cùng dặt nhau đi xa...

Bình gật bừa:

– Ừ!

Mỹ Dung giãi bày:

– Ừ ...sao mà nghe yếu xìu hà! Phải hứa với em, em mới chịu.

Chàng đưa bàn tay đam mê với năm ngón khát vọng làm lược chải tóc người yêu:

– Anh hứa đó, hai đứa mình chuẩn bị sẵn sàng ngay từ bây giờ, còn phải đi đâu là tùy ý em. Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em. Anh cũng cần nhắc cho em nhớ rằng, ngày mình ly khai gia đình, chính là ngày mà em phải tự bỏ cuộc sống nhưng lựa. Riêng anh thì chịu đựng gian khổ quen rồi.

Nàng bắt vòng tay Bình siết lại:

– Anh sợ em quen nếp sống dài các rồi em dễ sinh buồn nản khi đi vào vòng khổ hải phải hôn?

– Vì cả hai đứa còn trắng tay.

Giọng nàng đầy cương quyết:

– Em chấp nhận tất cả mọi gian khổ để được sống gần anh. Anh hãy xem như đây là lời em hứa với anh. Mình thừa sức tìm việc làm, không cần danh vị, thư ký quèn là được rồi. Để em tính cho anh nghe nhạ Hai đứa tìm được chỗ yên rồi, mình lo đi xin việc làm, hoặc là dạy kèm học trò, tẻ lắm mỗi tháng hai đứa kiếm cũng được trên dưới mười ngàn. Như vậy là mình đủ ấm no rồi.

Bình hơi băn khoăn:

– Nhưng, mình phải chịu thất nghiệp ít lắm cũng ba tháng mới có việc làm.

Hiểu ý chàng, Mỹ Dung nói nhanh:

– Anh đừng có lo, em có trương mục riêng được trên ba trăm ngàn. Ngoài ra, em còn một số nữ trang của em mua sắm. Như vậy, mình có thể chịu đựng lâu dài, không cần làm việc gì hết, cũng chẳng đói. Mà mình chỉ tạm xa gia đình trong một thời gian ngắn thôi, chứ đâu phải đi luôn.

– Vậy là anh sống bám theo em rồi.

Nàng phát lên đùi Bình:

– Gì mà bám! Thương nhau thì phải che chở cho nhau bám gì. Chính em mới là bám theo anh để mà sống đây nè!

Mỹ Dung vừa dứt lời, bỗng ánh đèn pha từ ngoài cổng quét qua sân làm nàng hoảng hốt gở tay chàng, vừa đẩy chàng, vừa vụt đứng dậy, sắc sốt:

– Chết! Ba má về tới. Chạy ra mau đi!

Không kịp nói thêm lời nào hết, Bình nhào ngang qua ghết đá, tuông hoa kiểng cây cối mà chạy. Bị ánh đèn pha xe hơi rọi thẳng về phía ga ra, chàng sợ bị lộ diện, nên phải hụp xuống núp bụi hoa trang, chờ xe trở đầu lui vào ga ra rồi chàng mới dám phóng thân qua bờ tường rào như hiệp khách phi thân.

Vừa thoát ra được bên ngoài bờ tường thì chàng vấp phải gốc cây khô ngã chúi xuống bãi cỏ đầy những thứ nhóp nhúa lấm lem hết quần áo. Chàng lóp ngóp đứng dậy chạy nữa, chân quàng cỏ dây, chân thì đá những thùng bễ, lon hộp mà người ta vứt lẫn trong rác rưởi.

Còn khô nỏ, con chó mực của ông già Hai xích lô đạp ở cùng xóm nghe tiếng động, nó liền phóng theo chàng mà sủa vang lên. Gần tới nhà, chàng chậm bước lại, con chó mực chồm lên cắn áo chàng mà kéo ngược lại, làm đứt phăng cái vạt sau.

Thấy đèn trong nhà để sáng, Bình liền vuột áo cầm tay, xăm xăm đi thẳng vô cửa, vừa làm bộ cầu nhàu:

– Đường mương chung mà mỗi lần nó bị Nghệt rác chẳng có ai chịu hốt hết Bà tư Trung sừng sốt:

– Ông ơi! Quần áo mình mấy mầy làm sao mà như mèo bị Chó vạt vậy Bình Chàng xòe tay phân bua:

– Con đi móc đường mương nè! Không móc cho nó thông, để mưa ngập lên

hôi thúi chịu gì nội

Vừa nói, chàng vừa đi luôn xuống nhà dưới, không dám đứng lại trước tia mắt ngờ vực của người cha nghiêm khắc.

Mẹ Bình chau mày:

– Mày móc đường lường mà sao không chịu cởi áo ra, mặc quần cụt mà làm, để bộ đồ mới thay lấm bùn sinh hết vậy

Ông Trung lớn tiếng cố ý cho con trai nghe:

– Nó trèo tường, trổ nóc nhà ai đó chứ có móc đường lường gì.

– Hông tin, ba hoi..

– Hoi ả

– Hoi mấy nhà phía ngoài coi có phải con vừa móc đường lường hay không

Ba nói vậy, có ai nghe được, người ta tưởng đâu là con đi ăn trộm a.

Ông Trung cười gằn:

– Thì mày đi ăn trộm chứ còn gì nữa

Bà tư bắt bình:

– Ông nói gì kỳ cục vậy, ông Được sạch sẽ là sạch chung cả xóm, nhưng chẳng ai chịu làm, thì nói phải làm Hôm trước, đã một lần rồi, tôi bắt nó dầm mưa hốt cái đường lường đó mới khỏi bị ngập.

Ông tư Trung vẫn không tin:

– Nó mà đi hốt đường lường, thì tôi chịu ngồi cho cả xóm này bắc cầu..

trên đầu tội Nó có tăng tội với con nhỏ Nào trong xóm này nữa nè, nói cho bà biết

Bình giội nước ào, giả dờ như không nghe gì hết

Anh rể của chàng ra đứng ngay cửa sau hỏi nhỏ bằng giọng pha trò:

– Cậu mới nhập cấm cung hả cậu

– Cấm cung gì, anh

– Với tôi mà cậu còn giấu chi, cậu! Tôi đã thấy hết rồi nè.

Bình đâm lo:

– Anh thấy gì?

– Tôi thấy cậu đi men theo bờ tường rồi biến mất

Bình lúng túng!

– Ừ, tôi đi.

– Đi tâm tình với nàng tiểu thư.

Chàng bai bãi:

– Đâu có! Đâu có chuyên... vậy được anh Cả nhà ai cũng nghi ngờ tôi với con Dung hết, mà ba không vắn nạn tôi sao được.

– Tôi theo phe cậu mà, tôi ủng hộ cậu hết mình đọ Cậu không biết chớ ở nhà tôi đỡ gặt cho cậu ghê lắm, nếu không thì ba đã theo dõi cậu sát gót ạ Tôi nói cho cậu nghe, cậu đừng nhút nhát, đừng rụt rè gì nữa hết Tôi biết mà, con nhỏ kia si cậu, thì cậu cứ việc tấn công tới đi. Nếu ba má đường hoàng đi hỏi con nhỏ đó cho cậu, thì chắc chắn là thằng cha Nam Phát không gã rồi đọ Cờ hạng đó, có bao giờ họ chịu ngồi ngang với mình đâu câu.

Bình nói nhanh:

– Họ coi mình như rơm rác!

– Chớ sao! Vì vậy mà tôi khuyên cậu đừng có sợ sệt gì hết, cậu với con nhỏ kia học ngang nhau, không ai thua kém ai hết, thì cậu đừng tự ti mặc cảm. Hồng có gì cao thượng hết thì cậu đừng nói chuyện cao thương. Không khéo, cậu sẽ là người đào ao thả cá, để cho kẻ lạ tới cậu Thực tế hơn đi câu. Hễ yêu nhau, thì cứ lấy nhau đi!

Chùng nàng kia mang bụng bầu, vợ chồng Nam Phát sẽ lạy mà gã cho cậu.

Bình phì cười:

– Đừng nói chơi chớ, anh hai!

– Tôi nói thiệt à cậu.

Không biết đã đứng sau lưng chồng rình nghe từ lúc nào, chị Hoà cú nhẹ

Lên đầu anh Sĩ:

– Xúi đại nè! Lờ nó vương mang.. đó rồi bận bịu vợ con, nói hết học hành được a.

Sĩ quay lại cười với vợ:

– Chơi hỗn ha!

Chị Hòa quay lưng!

– Mày nghe lời anh hai mày là mày hư á nghe.

Sĩ nép qua một bên cho chàng bước vào:

– Tôi không có ý xúi đại cậu đâu Mà nếu cậu cứ nghĩ rằng mình phải giữ cao thượng cho mối tình của mình, thì cậu sẽ bị người con gái khinh khi, chán ghét cậu. Với một tiểu thơ là mình phải ...vậy đó cậu.

Nghe lời nói của người anh rể và nhớ lại dự định của Mỹ Dung, lòng chàng càng cương quyết với chuyện a đi với người yêu trong một ngày gần đây Không như lúc ngồi bên cạnh Mỹ Dung, chàng còn đắn đo, do dự, mà phải hứa bừa, hứa liều với nàng cho nàng vui lòng đẹp dạ Bây giờ, nếu Mỹ Dung giục chàng cùng ra đi ngay trong đêm nay, chàng cũng sẵn sàng Chàng cho rằng Sĩ có lý và ý nghĩ của Sĩ thật là thực tế Thế rồi, gần suốt đêm đó, chàng trần trọc với bao toan tính và lo lắng không yên Chàng sắp đặt trong trí một chuyến đi xa với Mỹ Dung và những ngày chung sống trong hạnh phúc với người yêu

Trong lúc chàng thao thức với gối chăn, thì Mỹ Dung ngồi thõn thừ bên đèn chép lại tâm tư của mình vào trang nhật ký đời con gái

Ông Bửu Châu ra về rồi, cha nàng lộ vẻ thịnh nộ, dẫn binh, đập tách, vừa quát âm lên:

– Con Dung đâu rồi Bà kêu nó ra đây cho tội

Mẹ nàng thì thâm van lon:

– Ông đừng làm hùm làm hổ như vậy con nó sợ, mà rủi kẻ ăn người ở nghe

được thì chúng nó dị nghị Không tốt Chuyện đâu còn có đó, ông nên dần bớt nóng giận, để mình từ từ dịu ngọt phân giải hơn thiệt cho con nó nghe.

Ông Nam Phát gõ mạnh đầu bíp xuống mặt bàn làm ly tách và cả bình hoa đều rung chuyển; ông rít trong cổ học:

– Còn phải dịu ngọt sau nữa chớ Bà có thấy lần này nữa là lần thứ mấy nó tỏ Ra cứng đầu cứng cổ với tôi hỏn Nó coi tôi với bà chẳng ra gì hết ma.

Bà Nam Phát chau mày, tắc lưỡi:

– Tôi nó, để từ từ tôi dạy nó, tôi khuyên nọ.

Ông cười gằn:

– Bà giỏi dạy nó nên vừa rồi, trước mặt ông Bửu Châu, nó sỉ nhục tôi với bà đo.

Bà thở dài như khổ sở lắm:

– Gì mà sỉ nhục. Nó là con gái mà ông quát nạt như vậy thì hỏng việc hết Mình phải kiên nhẫn, nay dỗ ngọt một tiếng, mai dỗ ngọt một tiếng, chừng nó chịu nghe rồi, mình mới tính tới.. Trong lúc nó còn đang quyết liệt phản đối mình, mà ông lại mời ông Bửu Châu tới hoài, nên nó mới có thái độ phản ứng như vậy đo.

Ông xua tay, hạ giọng:

– Bà kêu nó ra đây cho tôi.. Bà càng dỗ ngọt, nó càng tỏ ra cứng đầu Bây giờ, đến lượt tôi dạy nọ.

Theo dõi sắc diện của chồng, bà Nam Phát trầm bản khoăn:

– Ông kêu nó ra chi?

– Tôi nói, tôi dạy nó.

– Ông dùng roi vọt đối với con Dung không được à nghe. Con tôi đẻ, ông để tôi dạy nó.

– Tôi có đánh nó đâu mà bà bịnh Đã đến lúc phải cứng rắn với nó chớ không thể dễ dàng nữa được. Bà đừng để tôi quá tức giận e có chuyện không hay a.

Bà đứng dậy đi vào phòng con gái, vừa lầm bầm:

– Tật ông sao nóng nảy quá! Nếu ông không nghe tôi, có gì. bất trắc xảy ra thì ông chịu trách nhiệm a.

Một lúc sau, bà Nam Phát trở ra sa lộng Mỹ Dung len lén đi sau lưng bà.

Ông Nam Phát lật cặp kính trắng ném xuống bà, quăng luôn ách bíp đã tắt khói, đoạn trừng mắt nhìn con gái, vừa gằn từng tiếng:

– Khóc hả Gì mà khóc, Dũng

– Bà Phát ngồi lại chỗ cũ và nháy mắt ra dấu ngầm bảo ông không nên la rầy con

Chà nàng vẫn không thay đổi sắc diện, ông chỉ tay ra lệnh:

– Lại đây! Đứng đây! Con sợ ai mà con khép nép

Mỹ Dung đưa ngón tay gạt giọt lệ đậu trên má, đoạn chậm rãi ra đứng trước mặt chạ Giọng nàng lẽ nhè trong lẽ thảm:

– Xin ba má thương con..

Ông chận ngang:

– Thì thương con nên mới.. lo lắng cho tương lai của con, chọn chỗ quyền quý cao sang cho con trao thân gởi phận. Ông Bửu Châu đâu phải hạng tầm thường mà con tỏ ra khinh khi người tạ Bao nhiêu lần con vô lễ với người tạ Lần nào ông Bửu Châu tới chơi, con có biết ba phải hạ mình đến chừng nào hay không

Mỹ Dung cúi mặt, tay bấm tà áo:

– Con lạy bạ., con van ma...

Ông Nam Phát lại cắt lời con:

– Ba má có giết con đâu mà con van lay.

Nàng để mặc đôi giòng thương đau rụng xuống má:

– Lần chót, con tha thiết xin ba má thương con, để cho con học hành đến ngày thành tại Ba má đừng nhắc tới chuyện... chú Bửu Châu nữa

Cha nàng trợn mắt:

– Chụ chú cái gì Ba đã nói, Bửu Châu đã hứa với ba má, sau đám cưới, Bửu Châu vẫn để cho con tiếp tục học hành đến nơi đến chốn Con muốn sao, người ta cũng chiều con hết ma.

Nàng lắc đầu, giọng đầy cương quyết:

– Con còn học, con không muốn bỏ phân... trời buộc cợn Hơn nữa, bao nhiêu lần con đã nói với ba má, ông Bửu Châu đáng chú đáng bác con mà. Giữa con với chú Bửu Châu không thể có tình yêu được, không thể thành chồng vợ được

Mẹ nàng xen lời:

– Biết bao nhiêu trường hợp vợ chồng không yêu thương nhau trước mà vẫn thành hôn được, vẫn sống hạnh phúc trọn đời, chắc con cũng thấy chợ Tình yêu thương chồng vợ tự nhiên nó đến sau cuộc hôn nhân

– Con vẫn biết, tình yêu có thể đến sau hôn nhân, nhưng đôi trai gái phải xứng vợ xứng chồng Còn con với ông Bửu Châu.. Trời ơi! Nếu con đi chung với ông già đó, thì mọi người đều tưởng là cha cợn

Mẹ nàng cau mày:

– Con nói gì kỳ vậy Ông Bửu Châu chỉ hơi, trọng tuổi chút thôi chứ đâu phải già cả gì.

Mỹ Dung hỏi gay:

– Má nói ông hơi trọng tuổi là bao nhiêu tuổi? Ông lớn hơn con đến mấy con giáp mà má không chịu nói rõ ra cho con biết

Bà Nam Phát cố ý né tránh:

– Ông Bửu Châu nhỏ hơn ba con đen.. mười tuổi Nhưng, ông ngồi trên đồng vàng nên trông ông như cợ. ba mươi ngoại Nếu con với ông so vai nhau cũng chẳng thấy chênh lệch bao nhiêu Già sáu mươi còn đi cưới gái mười tám được đó có sao đâu cợn

Mỹ Dung tỏ ra uất ức:

– Tình yêu của con không phải là vàng! Hạnh phúc của con không phải là bạc! Con không thể ung một ông già đáng cha làm cho 6`ng! Nếu ba má quan niệm hôn nhân như vậy và ba má quyết ép con phải lấy ông Bửu Châu, thì thà rằng ba má giết con chết đi cho con mát thân, chứ con không thể sống khổ đau, nhục nhã!

Ông Nam Phát hạ thấp giọng, nhưng đanh lạnh lạ thường, nghe như đe dọa:

– Đến bây giờ con vẫn còn chống đối lại cha mẹ phải hôn con Thằng nào xúi giục con phải hôn

– Không có ai xúi giục con hết Con không muốn sống nữa, ba má cứ giết đứa con ngỗ nghịch này đi.

Thình lình, ông to tiếng:

– Ba cũng hỏi con lần chót, con có chịu nghe lời ba má hay không Ba cho con một chút suy nghĩ rồi trả Lợ

– Con không cần suy nghĩ gì nữa hết Con bằng lòng hứng lấy mọi sự trừng phạt của ba má, chứ con không thể nghe lời ba má đem bán cuộc đời con gái bằng trăm mẫu đồn điền

Ông Nam Phát vụt đứng dậy với nét mặt lạnh lùng đáng sợ khiến bà phải nao núng, bà ứa nước mắt:

– Con! Sao con nở mồm Miệng oán trách cha mẹ như vậy Ba má muốn cho con được sung sướng tẩm thân, có địa vị với bạn bè, chứ đâu có phải ba má ham số điền sản mà ông Bửu Châu.. nhượng cho ba má, rồi đem cuộc đời của con mà đổi Ông Bửu Châu góa vợ, ông chấp nối với con, thì con như là vợ lớn, chứ đâu phải làm bẹ.

Mỹ Dung hốt ngang lời mẹ:

– Dù ông Bửu Châu là ông hoàng đi nữa, con cũng chẳng thèm Con ghét đấng cái bộ mặt nham nhở đó, má hồng biết sạo

Ông Nam Phát đi lấy khẩu súng săn đưa lên ngắm ngía, vừa lẩm bẩm:

– Ba má đã cạy lời khuyên con rồi Phút này, ba má để tùy ý con chọn lấy quyết định cuối cùng..

Bà Nam Phát ngoảnh lại chợt thấy cử chỉ ông lạ lùng như vậy, bà hốt hoảng tuông ghế chạy đến giằng khẩu súng trên tay ông, run run giọng:

– Ông..! Ba con Dung! Ba con Dung! Ông định làm gì vậy hả Bộ Ông điên ha?

Mỹ Dung thản nhiên đứng yên khoanh tay:

– Má cứ để cho ba bắn con chết đi!

Ông Phát gạt bà ra:

– Bà hãy dang ra! Tôi làm gì mặc tôi!

Bà bật khóc và chồm chồm lên cố giựt súng:

– Sao ông nỡ giết con Dù nó có ngỗ nghịch thế mấy đi nữa, ông cũng để cho tôi dạy nọ Nếu ông định bắn nó, thì ông hãy bắn tôi đây ne.

Ông gỡ Tay bà và đóng phòng khách lại. Giựt súng không được, bà ôm Mỹ Dung vào lòng:

– Ông bắn tôi đi!

Ông lên cò lắc cắc:

– Tôi không có bắn giết ai hết, mẹ con bà đừng khọc Dạy con không được, tôi thất hứa với Bửu Châu, tôi vì con mà bội ước với Bửu Châu, thì tôi không còn mặt mũi nào mà ngó Bửu Châu nữa..

Buông con gái, bà chạy qua ôm ngay lưng ông:

– Ông! Ông đừng làm khổ tôi nghe ộng

Ông Nam Phát xoay người một vòng làm bà phải xiềng liềng, đoạn ông ngồi xuống ghế, dựng khẩu súng chia nòng ngay dưới yết hầu:

– Chính con làm khổ tôi, mà nó trách tôi làm khổ nọ Chừng nào tôi gục xuống đây, con nó mới biết tôi thương nọ.

Mỹ Dung tái mặt, chạy lại hát mạnh khẩu súng ngã xuống gạch, rồi nàng quì ôm chân cha mà khóc lóc:

– Ba ơi, ba! Con lạy ba! Ba đừng ...đừng ba ơi! Má con khỏe, các em con bỏ vợ ba ơi!

Bà Nam Phát lật đật lượm khẩu súng đem bỏ vào tủ khóa lại:

– Dung ơi! Ba con định tự tử đó Dung ơi! Con hãy năn nỉ Ba con làm sao.. Nếu ông chết, thì má cũng chết theo..! Trời ơi! Sóng gió sao mà dồn dập đến ngày một vậy nè!

Mỹ Dung úp mặt vào tay ông Nam Phát mà nước nở:

– Ba ơi! Ba hãy nghĩ đến các em con Ba đừng làm con sợ... Để ba má được vui lòng, các em con khỏi bỏ vợ, con xin chịu hy sinh đời con.. Con xin nghe lời ba mẹ.

Nét mặt ông Nam Phát liền tươi hẳn lại:

– Nghĩa là con ưng.. phải hôn

– Xin ba đừng hỏi con ưng hay không ưng Ba má định đoạt sao, con đành chịu vậy, con không cần biết gì hết Con buông liều số phận của con cho ba má vui lòng đẹp dạ Kể từ phút này, con sống trong cõi chết..

Nói đến đây, Mỹ Dung chạy ngay vào phòng, đóng rầm cửa lại.

Ông nam Phát nhìn theo con gái mà cười bí hiểm, đoạn ông gật đầu tỏ ra đắc chí:

– Vậy là mình đã thành công Tôi dọa một chút vậy nó mới chịu nghe lời Nếu để bà đồ ngọt nó hoài cũng chẳng đi đến đâu càng năn nỉ, nó càng chống đối

Bà còn thút thít với ông:

– Tôi lạy ông nghe ông! Ông đừng để mấy đứa nhỏ bỏ vợ, tôi khổ lắm nghe ông

Ông sừng sốt:

- Tôi đi đâu mà bà sợ bỏ con bơ vơ Chuyện gì đâu mà bà lại khóc nữa
- Ông lấy súng, ông lên cọ. Nếu tôi với con Dung không nhào vô thì giờ nay.

Ông vẫn hề hà cười:

- Thì giờ này tôi cung.. ngồi đây nói chuyện với bà Tôi vừa nói gì, bộ bà không nghe hay sao Tôi dọa con Dung chớ có tự tử bằng súng đạn đâu mà bà quỳnh lên!

Bà Phát thở Dài trút hết hỗi hùng ra khỏi lòng:

- Trời đất thánh thần ơi! Ông tính vậy mà ông không cho tôi biết trước, làm tôi.. tôi muốn đứt tim vậy đó!
- Cho bà biết trước, rui bà có hởi hênh, thì con Dung không sợ, mình khó gạt nọ Con Dung tinh mắt lắm à bà Mà bà phải kín miệng, chỉ có tôi với bà biết.., bà tiết lộ mưu kế của tôi thì hỏng hết đại sự...

Bà quệt nước mắt:

- Tôi điên dại gì mà cho nó biết..

Ông đổi giọng nghiêm trọng:

- Mình thương con, vì tương lai của con, nên mình muốn nó có tầm tiếng, có địa vị trong xã hội, chớ không phải mình vì điền sản của chồng nó mà mình gả ép nó Bây giờ, nó phản đối quyết liệt như vậy, nhưng sau ngày cưới, vợ chồng có chung sống rồi mới có yêu thương nhau chớ Tôi nói rồi bà để coi có đúng hay không Khi nó về bên chồng rồi, nửa bước nó không chịu rời Bửu Chậu Thôi, bà vô phòng coi nó làm gì trong độ Nếu nó còn khóc thì bà nên khéo léo an ủi, vỗ về nó.

Bà Nam Phát hăm hở đi vào phòng con gái Ông còn chạy theo dặn nhỏ:

- Nè, bà! Bà phải tuyệt đối giữ bí mật à nghe.
- Tôi biết mà!
- Nếu cần, bà dắt mấy chị em nó đi chơi cho vui Để nó nằm nhà, nó cứ khóc

hoài à!

Bà nhẹ gật:

– Được rồi, ông để mặc tội

Thấy cửa phòng Mỹ Dung đóng kín, bà nắm quả Nấm xoay thử Mới biết không có khóa Bà lén hé cửa thì chợt thấy Mỹ Dung đang cầm ôm gối, úp mặt khóc tức tị

Bà rón rén tiến vào trong, vừa dịu ngọt gọi:

– Con à! Mỹ Dung!

Nàng đáp bằng những tiếng thổn thức bật lên vánh vôi mẩn lệ sậu Bà Phát thăm lấy làm xót xa đứng lặng người bên giường nhìn đôi vai Dung khẽ run theo từng tiếng nặc Bà đặt tay se se vuốt tóc rối của con:

– Dung à! Đừng khóc nữa, con! Nghe lời má đi, con cung của mạ Con dậy đi trang điểm..

Nàng tức tối hốt ngang lời mẹ:

– Ba má sắp sửa tiếp rước ai nữa, mà bảo con trang điểm? Con không điếm Trang gì hết Má để cho con nằm yên đôi phút

Bà sà ngồi xuống bên cạnh con:

– Có tiếp rước ai đâu Má định biểu ông Năm lái xe đưa mấy mẹ con đi phố sắm đồ nècon, để má mua cho con chiếc cà rá hột xoàn ghen

Nàng gạt phăng:

– Con hông có thèm! Má có mua sắm gì thì đi với các em con đi. Con xin má để cho con yên, đừng nói gì, đừng hỏi gì con nữa hết

Bà Phát chau mày, tắc lưỡi:

– Sao con không nghe lời gì nửa Kể như con đã bán đứt cuộc đời con cho ông già tử phú đó rồi, mà má vẫn chưa hài lòng hay sảo Con còn phải làm sao nữa cho vừa ý ba ma?

– Sao con nói kỳ vậy Má khuyên con đừng khóc nữa Làm con gái thì lớn lên

phải đi lấy chôn..

Nàng lại chận ngang:

– Con khóc, mặc con, má đừng khuyên lơn vì hệt Con muốn khóc mãi để trút voi phần nào tui hỏ trong đời con đây nè! Má phải để cho con khóc, má đi ra ngoài đi!

Vừa nói, Mỹ Dung vừa xô đẩy bà Nam Phật Bà thiếu nảo đứng lên bỏ đi ra ngoại Chốc sao, bà trở vào thì thấy Mỹ Dung đang đứng bên cửa sổ mà thần thờ thả mắt vào giữa mông lung.

Bế Bàng

Chương 2

Chiếc taxi rời khỏi chợ Lái Thiêu có trên hai cây số rồi, mà Dung cứ bảo người tài xế quanh trái, rẽ phải hoai Để Ý thấy con đường mòn có vết bánh xe bò, Bình hoang mang:

– Em đưa anh đến đâu mà đi sâu mãi vào rừng vậy Dũng

Nàng đáp nhanh:

– Sắp tới..

– Mà tới đâu!

Nàng liếc ngang Bình:

– Xuống xe rồi em sẽ cho anh biết Đường như anh lo lắng, sợ sệt gì đó phải hôn

– Đi đâu em cũng tỏ ra bí ẩn, quan trọng, không cho anh biết, tự nhiên anh phải băn khoăn Nhứt là từ trước tới giờ, mình chưa lên đây chơi lần nào

Với nét sâu vương trong mi, nàng mỉm cười:

– Em có tính đưa lên đây để thử Tiêu anh đâu mà sợ Nếu có gì bất trắc xảy ra., thì chính em phải hứng chịu trước mà em không lo.

– Vì đi với em, anh phải lo chợ Từ ngoài đường cái vào đây chỉ lựa thưa vài cái nhà xác xơ, có chuyện gì đáng sợ đâu Anh hãy mở con thỏ Sao lưng thả ra đi.

Bình bật cười và kề miệng bên tai nàng nói nhỏ:

– Vì em có đeo nữ trang nên anh mới lo Chắc em lên bà con, bạn bè gì đây ha?

– Nhà của ẹm

Chàng sững sốt:

– Hử Nhà cửa gì của em ở trên này

– Đúng ra là một nông trại chứ không phải nhà Minh ở đó chơi đến chiều tối về.

– Rồi lượt về mình đi bằng xe gì Từ nông trại ra chợ Có xe gì hôn

– Không! Chùng về, mình đi bộ Ra chợ Đón xe đò về Sài Gòn

– Đường cát với đá đỏ gồ ghề, anh sợ em đi bộ Không nổi a.

Nàng ngẩng đầu lên vai Bình:

– Có anh chi.

Chàng chép miệng:

– Phải chi em lấy xe nhà đi thì tiện quá ha?

– Đi xe nhà, có nhiều điều bất lợi cho mình Hề lấy xe nhà đi, thì ba biết em đi chơi xa, ba sẽ cho người theo dõi Nói chơi với anh vậy chớ trong trại thiếu gì xe gắn máy Em sẽ nhờ người đưa mình ra chợ.

Dứt lời, Mỹ Dung thò tay ra ngoài vẫy lia:

– Đây! Đây! Ông ngừng đây cho chúng tôi xuống

Chiếc taxi đỗ lại giữa rừng hoang Bình mở cửa xe bước xuống trước và đảo mắt dón dác:

– Nông trại gì đâu mà anh không thấy

Trả Tiền xe xong, Mỹ Dung nắm tay chàng:

– Đi bộ theo đường mòn này vô một quãng nữa

– Sao em không để xe đưa mình đến tận nơi

Nàng đáp nhanh:

– Nên tránh con mắt xoi mói của người ta.

– Vậy mà mình đến nông trại làm gì?

Mày liễu nhẹ Cau:

– Hoi.. hỏi hoài! Đi chơi, đi kiếm trái cây ăn chớ làm gì Mùa này, trong vườn sầu riêng chín nhiều lắm, còn các thứ trái cây khác nữa, em cho anh tha hồ hai..

Chàng cúi đầu ngấm đôi bóng so vai quyến luyến nhau từng bước:

– Chuyện gì em cũng tỏ ra nghiêm trọng và bí ẩn hệt Anh đoán biết rằng, em rủ anh lên đây không phải với mục đích đi thăm vườn và ăn trái cây, mà phải có chuyện gì quan trọng lắm.

– Anh thông minh lắm!

– Cho anh biết cho anh đỡ băn khoăn, sốt ruột.

– Em cũng chưa biết những gì sẽ đến nữa, thì làm sao cho anh biết trước được.

Bình sững sốt:

– Lạ Chưa! Em chưa biết em lên đây với mục đích gì nữa a?

Giọng nàng càng bí ẩn hơn:

– Vì mọi sự việc diễn tiến.. phải tùy thuộc vào hoàn cảnh.., vào thời gian và không gian, lại còn tùy anh nữa

Chàng và nàng nối bước ông quản gia đi qua sân cát trong nhiều cây sứ, rồi theo con đường mòn nhỏ hai bên có tán lê bằng đá xanh, trồng lưa thưa những cây mào gà, dẫn đến một căn nhà gạch nho nhỏ mà kiến trúc tân kỳ nằm trên một ngọn đồi thấp, có lẽ là ngọn đồi nhân tạo.

Ông quản gia dừng lại ngay cửa, găm chìa khóa vào ổ khóa:

– Sao kỳ này cô lên chơi một mình, không có ông bà và cô Hương, cô Trang cùng đi, cô hải

Mỹ Dung thầm lầy lăm khó chịu vì câu hỏi tò mò của người quản gia, nàng đáp gọn:

– Ba má tôi bận

Ông quản gia mở rộng hai cánh cửa, đoạn bước thẳng vào trong lần lượt mở tất cả các cửa sổ:

– Cô hai lên chơi chừng nào về?

Nàng chán chường ném chiếc xách xuống ghế nệm và chỉ chiếc ghế bên kia ngằm mời Bình ngồi, vừa đáp câu hỏi của ông quản gia:

– Nếu vui thì ở đến chiều về.

Ông quản gia quay lại nói nhanh:

– Vậy thì để tôi chạy ra chợ kiếm bã, biểu bã mua sắm gì thêm đừng nấu cơm đã cô với cậu đây

Mỹ Dung rút khăn lau mặt:

– Thôi, mất công lắm, ông sáu! Bà sáu đi chợ về, có món gì, chúng tôi ăn món nấy. Nấu nướng thêm, cực khổ. Cho bà sáu lắm.

Ông già sáu hếch miệng cười:

– Có gì đây mà cực khổ, cô hai. Gà vịt thì mình sẵn có, chỉ mua thêm ra cải, gia vị. Thôi, bày ra làm thì có tội nhỏ xúm lại phụ với bà Thôi, cô cậu ở đây nghỉ ngơi. Tôi chạy ra chợ một chút. Nếu cô hai với cậu đây muốn đi vườn chơi thì biểu đưa nào dắt đi.

– Dạ được, ông sáu cứ đi đi.

Ông vừa đi ra cửa, vừa chỉ ghế mời Bình lần nữa:

– Ngồi nghỉ đi cậu. Nếu có mệt thì cậu cứ tự tiện nằm

Dạ, cảm ơn bác

– À quên nữa! Cô hai với cậu uống chi?

Mỹ Dung đỡ lời chàng:

– Nước lọc hay nước ngọt đi, ông Sáu

– Dạ, để tôi biểu con Hạnh coi nước nôi và dọn chỗ cho cô hai nghỉ trưa luôn

Cũng chưa chịu ngồi, ông già sáu đi khuất rồi, Bình ra đứng bên cửa sổ mà ngó mong ngoài vườn. Khu vườn âm u cũng như vườn cao su, một loại cây đã trổ hoa, một loại cây đang trĩu trái và cũng có cây trơ cành trụi lá. Dưới chân đồi hình như có con suối nhỏ vì cận nước nên thấy không rõ. Bên kia, cách bờ suối cận xa xa có một nhà tôn không vách chứa đầy các thứ nông cơ như máy ủi đất, máy trục máy bơm nước.. xếp thành hàng như một xưởng sửa xe.

Mỹ Dung đến đứng bên cạnh chàng:

– Ở đây buồn quá phải hôn anh

– Giống như khu trù mật.

– Anh thích ở đây hay ở thành

– Được yên tĩnh, có lẽ tâm thần được thoải mái hơn

– Những chiều mưa, trông ra cây cỏ càng âu sầu hơn. Nhưng nơi đây cũng có

thể trở thành cỗi tiên, nếu căn nhà này là tổ ấm của một đôi uyên ương, phải không anh

Bình nhẹ gật:

– Tự nhiên!

Giọng nàng hàm cương quyết:

– Em định ở đây luôn à!

Bình liếc ngang nàng:

– Em nói đùa hoai Ổ luôn trên này mà ở với ả

Nàng cười ý nhị:

– Ổ với anh Anh chịu hôn

Chợt thấy bóng người bước vô cửa hai người quay trở lại, Bình khởi trả Lòi một cây hỏi hơi khó trả lời của nàng Thiều nữ mặc áo cánh hoa xanh bung chiếc khay nhỏ trên có hai ly đem đặt giữa bàn, đoạn tươi cười với Mỹ

Dung:

– Thừa cô hai uống nước

Quay lại bắt gặp Bình đang nhìn mình, thiều nữ bèn cúi đầu chào chiếu lệ, rồi vội vàng lui bước

Mỹ Dung liền đến bung hai ly, đem cho Bình một ly:

– Em nghe khô cổ rồi, uống với em đi anh Anh biết cô đó là ai không

– Anh mới đến đây lần đầu tiên, nào biết ai là ai đâu

– Cô Hạnh, con gái lớn của ông sáu Ngưu đó à!

– Con ông quản gia?

– Ủ! Nhan sắc được lắm ha?

Chàng làm thỉnh, chẳng dám phê bình sao hết Uống vội nửa ly nước, chàng hỏi Mỹ Dung:

– Bây giờ, em có thể cho anh biết mục đích của em chưa

Nàng đưa những ngón tay mỹ miều, khẽ vuốt những hạt nước lạnh rung rung ngoài thành ly, vừa chậm rãi:

– Anh có biết hiện giờ em đang bị cha mẹ dồn mãi vào ngõ Cụt hay không

Nét mặt của Bình vụt sa sầm buồn:

– Anh đã đọc lá thư của em hai ba lần rồi Anh không thể ngờ được. Trước tình cảnh này, chúng mình không thể trốn nhà ra đi được.

– Đành vậy rồi, má em nói, hễ mất em thì má tự tử ạ Còn ba cũng đòi tự vẫn, nếu em còn phản đôi.. Khổ Cho em rồi cho em không biết chừng nào anh ơi! Từ hôm qua đến nay, anh có nghĩ ra cách gì giải thoát cho em hay không

Bình thiều nào thở dài:

– Không thể thoát ly gia đình được, thì chúng mình đành bó tay rồi! Anh suy nghĩ đã nát óc rồi, không còn phương kế gì khác nữa hết

Nét mặt Mỹ Dung đánh lạnh lạ thường:

– Em vừa tìm ra lối thoát..

Chàng hỏi nhanh:

– Em tính sao đo?

Tia mắt nàng long lanh xoáy thẳng mặt Bình Nàng vặn lại Bình:

– Chúng mình không sum họp, em sắp về tay người ta, vậy mà anh có oán ghét, miệt khinh em hay không

Chàng thờ dài, lắc đầu:

– Không..! Anh hiểu em, anh càng thương yêu em nhiều hơn!

– Anh có sẵn sàng tha thứ cho em hay không

– Em có tội tình gì?

– Kể như em phụ bạc anh

– Chính vì anh bất lực, anh không che chở được cho em, anh không giữ được những gì trong tầm tay cho nhau, thì anh phải van xin em tha thứ.

Bỗng chàng quát mắt như giận dữ và rắn giọng cương quyết:

– Nhưng không, em không thể ngoan ngoãn bước lên xe hoa mà chú rể lại là thằng già Bửu Châu được.

Mỹ Dung nói nhanh:

– Phải! Em vừa định nói với anh câu đố Dung là Dung của Bình mà! Em là em của anh mà! Em không thể nhìn anh khổ đau vì chuyện ly tan của chúng mình Em không thể đem khối tình trong trắng của mình mà trao cho một người em không yêu thương Em phải của anh, em vẫn là của anh.. Anh nghe rõ chưa Anh nghe rõ tiếng lòng của Mỹ Dung chưa

Đến đây, Mỹ Dung úp mặt lên vai Bình mà bật khóc tức tưởi

Chàng đặt hai ly nước lên thành cửa sổ, đoạn đem tất cả đau thương vào nụ Hôn nồng nàn dán lên rèm mi, môi chàng tái tê nếm từng giọt lệ long lanh trên má Dung Tay chàng tái tê nếm từng giọt lệ long lanh trên má Dung Tay chàng làm lược yêu đương se sẽ chải tóc cho Dung:

– Nín đi em! Em vừa nói, em đã tìm ra lối thoát thì em hãy bình tĩnh để hành động...

Nàng thôn thức trong vòng tay chàng:

– Em muốn chết anh ơi! Anh có bằng lòng cho em chết hay không Bây giờ, em tính liều, em nhắm mắt xuôi tay rồi chuyện trên trần có ra sao cũng mặc. Đó là lối thoát cuối cùng của em đó ạnh Anh hãy quyết định ngay cho em đi.

– Em đừng nghĩ dai...

– Anh sợ chết phải hôn

Đột nhiên, tia mắt Bình rực sáng trông dễ sợ lạ lẫm Chàng trói chặt người yêu trong vòng tay như sợ tình yêu của nàng cất cánh bay đi về phương trời xa lạ nào khác Và giọng chàng càng rắn rỏi cương quyết hơn:

– Không! Trăm ngàn lần không, hai đứa mình không thể quá đại đột như vậy được. Anh cũng thừa biết hiện giờ, em không hề ý định tự tử Em nói

vậy chỉ để dò xét thái độ của anh mà thôi Chúng mình phải sống, sống để thụ hưởng.. những gì thuộc về mình Mình phải làm sao cho ông Bửu Châu chán nản, không đeo đuổi em nữa

Nàng hỏi nhanh:

– Phải làm sao

Bình lộ vẻ lúng túng:

– Ư.ợ. thị. Định mệnh đã được ông xanh sắp đặt quá cay nghiệt như vậy rồi thì mình phải chấp nhận... Đã đến lúc mình không cần giữ cao thượng nữa

Em hiểu chưa

Mỹ Dung lắm bả:

– Mình không cần cao thượng cho nhau nữa!

Chàng nhẹ gật:

– Tức lạ. những gì mà mình hiện có, mình phải được thụ hưởng chứ không thể để bị cướp đi, rồi thơ ngây cho rằng mình đã giữ cho mối tình trong sạch đến ngày cuối của cuộc đời và tự hào rằng mình đã đối xử với nhau rất cao thượng. Khi mà thằng cha Bửu Châu được biết... hắn không còn gì của hắn nữa, tự nhiên hắn sẽ lặng lẽ rút lui Giờ phút quyết định cho cuộc đời hai đứa là đây, anh nghĩ như vậy, nếu em có khinh khi anh, anh cam chịu...

Nàng đắm đuối nhìn sâu trong đáy mắt Bình, và lắc đầu:

– Không, biết anh chung thủy với em, em càng kính yêu anh nhiều hơn Em sẵn sàng.. vâng lời anh.. Từ phút này, em bắt đầu sống cho anh tất cả và vì anh tất cả.

– Em có nghĩ đến hậu quả hay không

Giọng nàng tha thiết:

– Còn e dè gì nữa chứ Em nguyện trao trọn cuộc đời mình cho anh mà Hậu quả có ra sao, em cũng bằng lòng chấp nhận hết Anh khỏi phải dò lòng dạ em nữa

Giới rừng bỗng dung xoáy động như ngọn trốt cuộn Lá chết xót xa lia cành bay bay qua khung cửa, tưởng như lệ rừng khóc cho tâm sự đau thương của hai người

Rời khỏi vòng tay chàng, Mỹ Dung với nhặt lấy một chiếc lá vàng mắc trên khe lá sách cửa sổ, rồi nàng xé lá tả tơi trong tay như lòng nàng tơi tả:

– Mình ra vườn chơi đi anh

Bình liền dắt tay nàng so vai nhau đi ra cửa, vừa cười trong tâm trạng náo nức:

– Lau nước mắt đi, đừng để người ta thấy, người ta biết em khóc, rồi người ta tưởng đâu..

Nàng lau lệ trên vai áo chàng:

– Người ta tưởng đâu anh đánh em phải hôn

– Em dễ khóc quá!

– Đến khi em không còn khóc với anh được nữa, thì đời em cũng không còn nụ cười

Chợt nghe tiếng chân người chạy theo sau lưng, chàng và nàng giật mình ngoảnh lại thì thấy cô Hạnh vậy lia vậy lịa:

– Cô Hai ơi! Cô Hai đi thăm vườn phải hôn Cô chờ tôi..

Mỹ Dung ngắt lời Hạnh:

– Hạnh theo chi?

– Tôi hái trái cây cho cô.

Mỹ Dung khoa tay:

– Thôi, khỏi! Tôi có về bây giờ đây mà hái trái cây

Hạnh dừng lại thở hắt:

– Hái cho cô với.. cậu ấy Ặn

– Thôi, Hạnh ở nhà lo cơm nước đi. Chúng tôi dạo chơi quanh đây một chút rồi trở vô chớ không muốn ăn trái cây Hạnh đừng theo

Hạnh quay lưng trở lại rồi, Mỹ Dung tỏ ra thạo đường thuộc lối, nàng đưa Bình đi dần xuống chân đồi và men theo bờ suối cạn hướng về phía đông của nông trại. Vùng này là rừng cây thấp có nhiều hoa dại, nhiều nhứt là thứ hoa trâm ôi đỏ vàng thơm bát ngát

Bình gập hoa gì cũng hái trao cho nàng

Nàng chọn đoá hoa tím và bắt Bình cài lên tóc cho nàng để nàng làm dáng mộ cô bé thơ:

– Mình bắt đầu sống với những phút đầy thơ mộng, đừng để chuyện buồn kia xáo động tâm thần mình, nghe Ặn

Bình khẽ hôn tên đoá hoa cài tóc thiên thần:

– Mình đang đi vào thế giới của riêng chúng mình, mình đang tiến sâu vào cõi thần tiên Nơi đây chỉ có yêu thương với hoa gắm, còn chuyện buồn, mình đã vứt lại sau lưng Hoa lá chung quanh đang chào đón mình đo.

– Em cũng như anh, em những tưởng đây là cõi tiên Đến đây rồi, em không muốn trở về đô thị với cảnh cuồn loạn, nhiều nhương ấy nựa

Hai người bị ngăn bước bởi một loại cỏ dây xoắn lấy nhau giăng ngang suối như chiếc vọng Nàng kéo tay Bình cùng ngoi xuống chiếc vồng thiên nhiên đó và tiếp:

– Nếu từ bây giờ đến chiều tối mà không có ai ở dưới Sài Gòn lên đây, thì chúng mình ở lại chơi, sáng mai hay chiều mai hãy vệ Anh có đồng ý hôn Không còn đắn đo, suy tính như lúc mới đến nữa dường như chàng đang bị ngoại cảnh lôi cuốn chàng vào si mê nên tâm tánh chàng biến đổi khác hẳn Chàng liền gật đầu

– Nếu em muốn anh sẽ chiều Ặm

– Có gì khiến cho anh phải băn khoăn lo lắng hay không

Chàng lại lắc đầu:

– Không!

Nàng nghịch ngợm bút lá nhỏ làm mưa trong lòng Bình:

– Dù anh không muốn ở lại với em, em cũng không về chiều nay Ra khỏi nhà, em tưởng như mình vừa thoát ra khỏi ngục tù. Có nhiều khi em muốn tự hủy mình, cũng có lắm lúc em lại muốn đi tu.

Bình phì cười:

– Tính tu đầu

– Vô chùa cạo đầu, sớm niệm Phật, chiều tụng kinh cho quên bao đau thương trong đời

– Bộ em tưởng dễ tu mà được sống yên ha?

– Mình có thành tâm thì được. Em nói thiệt đó chứ hông phải nói đùa đâu

Chàng tát nụng nơi má đào:

– Định tu chùa nào

– Anh đừng đùa cợt trong niềm sùng kính của em nhé. Hôm nay, em còn ngồi nói chuyện với anh đây, nhưng biết đâu ngày mai em sẽ trở thành một ni cô quét lá khô trước chùa

Bình nghiêm mặt lại và thả mắt bơ vơ trong màu xanh bao la của cây ngàn:

– Nghe em nói chuyện mà anh liên tưởng đến chuyện tình của Lan và Điệp.

Giọng nàng hàm buồn vời vời:

– Lan đó với Dung này, ai sầu đau hơn ai

Bình điểm mặt nàng:

– Em biểu anh hãy quên hết chuyện buồn kia đi, mà em lại ây sầu nè! Lại muốn khóc nữa đó!

Nàng thông chân đong đưa, vừa nhoẻn cười:

– Tại anh nhắc chuyện Lan và Điệp chứ bồ...

– Cầm! Không được buồn, không được khóc nữa nghe.

– Dạ! Nhưng niềm vui vẫn là của anh tạo cho em, anh đem đến cho em chứ không phải tự nhiên nơi em mà có được. Anh hiểu ý em muốn nói gì chưa

– Sao lại không

– Anh hiểu như thế nào

Không đáp, Bình quật nàng ngã ngang nằm trên đùi mình và giữa cơn lốc xoáy ngập rừng, chàng trút một trận mưa môi ngập lụt vùng thiêng tình ái! Bà sáu Ngưu vắn tỏ ngọn đèn bát lên, đem đặt giữa sa lông, đoạn cúi xuống hỏi nhỏ Mỹ Dung:

– Cô có cho ông bà biết là đêm nay cô ở lại trên nà hay không

Mỹ Dung xoáy tia mắt nhìn bà sáu:

– Bà nghi ngờ gì mà bà cứ theo hỏi tôi câu đó hoài vậy

Bà Ngưu phân bua:

– Tôi sợ Ông bà ở dưới nhà ngóng trông cô.

Nàng lắc đầu

– Không có đâu, bà khỏi lo cho tội Hễ tôi đi chơi thì tự nhiên tôi phải xin phép trước

Bà Sáu Nguru vẫn còn tò mò:

– Còn cậu gì đi theo cô đo?

Hơi bức mình, Mỹ Dung cau mày:

– Bà điều tra chi mà cặn kẽ quá vậy

Bà quản gia ập ứng:

– Dạ. thưa thầy cô với cậu...

Mỹ Dung lẹ miệng chận ngang:

– Người anh của tôi đo.

Bà sáu sừng sốt:

– Anh của cô, mà anh vai về làm sao

Nàng bật cười nhạt:

– Tôi biết ông sáu, bà sáu nghi ngờ tôi.., nên từ hồi trưa đến giờ, hai ông bà cứ theo dò gạn tôi hoài Bây giờ tôi xin thành thật giới thiệu cho bà biết, anh ấy là anh em cùng cha khác mẹ của tôi đo.

Bà quản trở mắt kinh ngạc:

– Thì ra cậu ấy lạ.

Nàng hót nhanh:

– Con trai của bà nhỏ.

– Vậy mà sao từ hồi nào tới giờ tôi không biết.., mà cũng không nghe ai nói..

Nàng đổi giọng nghiêm trọng:

– Chuyện riêng tư, chuyện bí ẩn của ba tôi mà bà biết sao được. Ảnh ở trên Đà Lạt mới xuống, ảnh biểu tôi dắt về đây chơi cho biết nông trại của ba tôi Vì bà có ý nghĩ không đứng đắn cho tôi, nên tôi buộc lòng phải tiết lộ sự thật. Tôi dặn trước, bà phải nhớ, đừng cho ba má tôi biết tôi đã đưa anh tôi về đây, và cũng đừng hớ mồi với ai chuyện gì có liên quan đến anh tôi hết à nghe. Nếu bà xâm xì vụ này thấu đến tai ba tôi, ông bố thì ráng chịu a.

Bà quản gia cau mày:

– Trời ơi! Ai cạy răng, tôi cũng không dám nói nữa cô ọi Cô khỏi dặn dò tội À, cậu ấy là con dòng nhỏ, mà sao cô lại kêu bằng ảnh Đáng lẽ cậu phải kêu bằng chị chứ.

– Nói là con bà nhỏ, nhưng thật ra là lớn! Vì trước khi ba tôi cưới má tôi, ba tôi với má ảnh cộ. yêu thương nhau trước, nhưng bởi cha mẹ không bằng lòng tác hợp, nên hai người phải xa nhau trong lúc má nhỏ tôi mang thai.. Ảnh lớn tuổi hơn tôi, thành ra tôi phải kêu bằng ạnh

– Vậy ha! Tôi ngạc nhiên vì vai về đo.

– Chuyện uẩn khúc này, chỉ có một mình tôi được biết rõ thôi, bây giờ thêm bà nữa là người thứ hại Sau này, nếu có ai xâm xì về chuyện tình duyên của

ba tôi, thì chính là bà đi to nhỏ phanh phui nên người ta mới biết

Bà Sáu nói nhanh:

– Tôi xin thề với cô, nếu tôi có lẻo mép, cho quỷ sứ cắt lưỡi tôi đi. Với ông, tôi cũng không hở môi nữa ạ. Cô hai tin tôi đi. Tôi xin hỏi thăm, bà kia cũng mạnh giỏi cô ha ?

Mỹ Dung ồm ờ vặn lại:

– Bà kia là bà nào

– Da... , bà ở trên Đà lat.

– Mạnh!

– Cô con bà lớn, cậu con bà nhỏ, mà coi bộ... hoà thuận thương yêu nhau dữ à!

– Cùng cha, tức là cùng huyết nhục, có khác gì anh em ruột đậu. Nhưng chỉ hoàn cảnh trái ngang, nên anh em không thể sống chung nhà được.

– Bà ở nhà biết cậu này hôn cô?

Mỹ Dung lắc đầu:

– Tôi không hề nghe má tôi nhắc nhở đến, có lẽ không biết

– Cậu ấy thứ hai hả Cô?

– Dạ, bà cứ kêu bằng cậu hai, đừng có kêu bằng thầy nữa

Bà quản gia còn tỏ ra băn khoăn:

– Tôi nay, ý cô muốn sắp đặt cho cậu ngủ đâu

– Ngủ đây chớ ngủ đâu

– Dạ, mà để cho cậu nằm phòng nào

Nàng chỉ tay:

– Dành cho ảnh cái phòng mà ba tôi thường nằm. Bà dọa xong rồi mà còn hỏi gì nữa

Bà quản gia phân bua:

– Trái nệm, giường mừng hết rồi, mà còn phải hỏi ý cô đặt để mền gối, vì mền gối của cô khác, mền gối cho cậu khác

Có ý muốn đuổi khéo, Mỹ Dung xua tay:

– Được rồi, bà cứ để đó chúng tôi, bà về đằng nhà nghỉ đi.

Bà Sáu hăm hở đi thẳng vào trong, ôm nệm gối bên này bỏ bên kia, đem mền gối bên kia đổi sang bên này:

– Tôi để sẵn đây, lát nữa cô khỏi mất công. Cô còn cần chi nữa hôn cổ Cô uống chi hôn

Đợi đến lúc bà Sáu trở ra, Mỹ Dung mới bảo:

– Bà cho chúng tôi hai tách cà phê đen

– Gần đi ngủ mà cô uống cà phê rồi ngủ sao được.

Nàng ngập ngừng:

– Ồ. tôi hay uống cà phê buổi tối để thức học thành ra quen tậ. Chứn tôi thức khuya lắm, chớ không có ngủ sớm như trên này đâu

– Cà phê phin nghe cô.

– Càng tốt

Bà quản gia đi rồi thì Bình vô tở, tay chàng còn cầm khăn lau mặt, lau tóc, vừa cười khoan khoái:

– Tắm rồi nghe sướng khoái tâm thần ghê!

Mỹ Dung lấy lượt trao chàng, vừa hỏi trống:

– Không lạnh sảo

– Mát chứ không lạnh. Nếu được ra suối tắm không gì bằng

– Tối mịt, ngửa bàn tay không thấy, rừng rú âm u mà anh đòi ra suối tắm.

Bình hỏi nhanh:

– Có thú dữ hả Em

– Không có gì hết, nhưng không ai ra suối tắm giờ này

– Ở đây, và những đêm trăng tròn, mình ra suối chơi thì thần tiên lắm chơi.

– Vậy thì vào khoảng rằm, mười sáu âm lịch, hai đứa mình lên đây chơi nửa. Nếu anh thích, mỗi tháng mình một lần, mà những kỳ sau mình chuẩn bị chu đáo hơn

Bình đứng ẹo lưng trước tấm gương treo vách soi mặt chải tóc, vừa trách mát nằng:

– Đi chơi mà em làm ra vẻ. bí ần, nghiêm trọng quá mà anh đâu có biết gì để chuẩn bị.

Nàng đến đứng ngay sau lưng Bình, bẽ sửa bày áo cho chàng:

– Chính em cũng không có dự định trước nữa ma.

Đang vui, đột nhiên Bình lại cau mày băn khoăn:

– Mình liều lĩnh lắm! Giờ này, mọi người ở nhà đang trông ngóng mình, lo lắng mình..

Mỹ Dung nghiêm giọng ngắt lời chàng:

– Đừng nghĩ gì xa xôi bên ngoài căn nhà này. Tại sao mình cứ tự giam cầm mãi trong ngục tù gia giáo. Tại sao mình không biết sống phần nào cho mình. Thành kiến gia giáo lỗi thời kia đã dồn chúng mình vào con đường hắc ám, vào vực thẳm nước mắt, mà tại sao mình còn nhu nhược, không biết vùng lên để tự giải thoát cho mình

Buông lược, Bình xoay người lại đáp môi hôn khẽ trên trán người yêu:

– Anh càng uất ức hơn em nữa à!

Nàng nắm cổ tay Bình siết thật mạnh, giọng cương quyết hơn bao giờ hết:

– Ngày hôm nay, chính là ngày mình đứng lên lật đổ mọi thành kiến hủ bại, đập phá những ngục tù tăm tối giam cầm tuổi trẻ Hiện tại, chúng mình là đôi chim bay vút lên vòm trời xanh tìm đến một vùng mây hồng rực rỡ của tương lai mình, của cuộc tình mình. Mình chẳng ngại gian khổ! Mình chẳng sợ bão tố! Mình sống cho nhau rồi đây..

Bình cười ý nhị:

– Và có trọn vẹn cho nhau hay không

Nàng đáp nhanh:

– Thế này. là đã trọn vẹn cho nhau rồi chứ còn gì nữa

Lời chàng nửa đùa, nửa thật:

– Cũng như mình bắt đầu hy sinh cho nhau! Mà ai phải hy sinh cho ai trước đây

Nàng ngoảnh mặt giấu nụ cười e ấp:

– Em hy sinh cho anh, chứ anh không có gì gọi là hy sinh cho em được hết
Em không trở về Sài Gòn đúng theo dự định, tức là em đã hy sinh rồi độ Anh chưa nhận thấy hay sảo

Câu chuyện đến đây thì cô Hạnh bước trở vô cửa cắt ngang:

– Má tôi biểu bung cà phê lên cho cậu hai, cô hai

Mỹ Dung gật nhẹ, tươi cười:

– Cám ơn Hạnh! Hạnh để trên bàn đó cho tôi Có cho sẵn đường chưa vậy

– Thưa, có rồi cô hai! Nếu cô uống ngọt thì tôi lấy thêm

– Thôi, ngọt quá thì mất mùi vị cà phê đi.

– Cô cậu dùng bánh hỗn

– Bánh gì?

– Dạ, bánh ngọt, ở nhà có sẵn..

– Thôi, ngoài bữa ăn tối, tôi không muốn ăn gì nữa hết, để cho nhẹ bụng dễ ngủ.

Hạnh liếc về Bình mà hỏi Mỹ Dung:

– Để tôi lấy bộ đồ ngắn của tôi đem cho cô thay mặc ngủ nghe cô Có bộ mới may chắc cô mặc vừa lắm a.

– Hạnh cho tôi mượn bộ nào cũ cũng được.

Cô Hạnh vội vàng quay lưng Chỉ chốc sau, nàng ôm bộ quần áo bông xanh đem trao cho Mỹ Dung và phân bua:

– Tự cổ chí kim, tôi mới sắm được bộ đồ kiểu này, mà vì kiểu không tay, cổ rộng, nên bà già chửi quá trời, không cho tôi mặc. Tôi xếp cất trong tủ hai ba tháng rồi, còn thơm long nảo, mà tôi chưa được một lần xỏ Tay vô đó cô hai

Mỹ Dung mở chiếc áo ra ngắm nghía:

– Vậy thì Hạnh nên thực hiện một cách mạng đi.

Hạnh ngơ ngáo:

– Cách mạng gì, cô hai

– Hạnh là con gái mà bà sáu biểu ăn mặc theo các cụ sao được. Dù ở đây không phải là thị thành, nhưng Hạnh cụ. bà ba trắng, quần đen hoài, coi không được. Không phải là tôi chủ trương sống tự do quá trớn, bất chấp gia giáo, nhưng lớp trẻ của mình không nên thoái bộ, nặng óc thủ cựu. Bà sáu phải nghĩ xa hơn, ngày nào đó, Hạnh đi lấy chồng, mà ông chồng của Hạnh

là một thanh niên có học thức của thế hệ văn minh Lối ăn mặc quá quê mùa của Hạnh có thể dần dần làm chểnh mảng phu quân chán chểnh.

Cô Hạnh then thùa cái mặt:

- Cô hai noi... kỳ quá hà!
- Xin lỗi Hạnh! Tôi nói thành thật, Hạnh đừng giận tội
- Da... đâu cọ.
- Thực tế như vậy đó Hạnh à!

Hạnh cười nhỏ:

- Mà tôi đâu có thêm.. lấy chồng!

Dứt lời, Hạnh vụt biến mặt

Bình ra ghế ngồi nhìn tách cà phê bốc khói thơm mà chép miệng hỏi Mỹ

Dung:

- Em tính cho anh thức luôn tới sáng hả Em

Nàng đáp nhanh nghe như quyết định:

- Mình thức nói chuyện... Đêm nay phải là đêm không ngủ.
- Và là đêm cầu nguyện
- Cầu nguyện gì?
- Cho vùng bão tố trước mặt dần lắng dịu!

Nàng đi thẳng vào trong, Bình giở chiếc lọc lên, thấy cà phê còn nhỏ giọt, chàng dùng cái muỗng kê một bên miệng tách và lẩm bẩm:

- Cô này vụng tính quá, pha cà phê phin mà pha bằng tách

Mỹ Dung hỏi vọng ra:

- Anh nói lên gì em đó anh

Bình pha trò:

- Anh nói, anh khổ vì không có đồ thay mặc ngủ đây nè Sáng mai phải mặc quần áo nhàu mà về Sài Gòn
- Anh chịu mặc đồ của ông già hay không
- Thôi, áo quần của ông già quần già ai mà mặc được. Ông già coi hạp gu với ông già ba gác của anh lắm à!
- Không, đồ ngủ của ba em chợ Trung tử bên phòng ba có hai bộ bida-ma cũ, anh vô lấy mặc tạm đi.

Bình gạt phăng:

- Thôi! Thôi! Để anh mặc áo lót ngủ cũng được.
- Khuya lạnh lắm anh à!
- Mùa này mà lạnh lẽo gì.

Mỹ Dung trở ra với bộ đồ mới của cô Hạnh; nàng ghé trước gương soi vuốt sửa viền cổ áo:

- Khí hậu trên này không như ở Sài Gòn, vào mùa hè nửa đêm, gió núi, gió rừng cũng hơi lạnh. Đêm nào mưa thì lạnh như mùa đông
- Anh mặc áo lót không tay, em mặc áo khoác cũng không tay, mà em lo

chi cho anh Dù khuya lạnh như mùa đông, mà đã có em bên anh, có anh bên em..

Nàng sà ngồi xuống tay của Bình, vừa lẹ miệng hót lời:

– Thì mình không còn lạnh lùng nữa phải không anh

Chàng thả tay quàng ngang lưng ong:

– Em của anh thông minh lắm!

Với giọng nũng nịu, nàng bắt bẻ:

– Không phải em của anh

– Vậy chớ gì?

Nàng xỉ ngón tay lên trán chàng:

– Anh lại kém thông minh phải hôn

– Không chịu... em của anh chớ gì Muốn làm chị hai anh ha?

Nàng lẩn Bình một cái:

– Phải nói lạ. vợ của anh!

Chàng gật gật:

– À. há! Anh chậm hiểu chớ không phải kém thông minh

Nàng gác cánh tay lên vai Bình:

– Ở giai đoạn này, mình không còn là người tình của nhau nữa, mà mình phải đối xử với nhau như lạ. vợ chồng! Em khao khát những phút đầm ấm chồng vợ bên nhau, vì em biết trước, khi mà người ta bắt em lên xe hoa, hay là xe tang của cuộc đời, em khó tìm lại sự đầm ấm ấy nữa

Bình ngửa mặt, đắm đuối nhìn nàng, mê mên đến sao trong mắt nàng:

– Chúng mình vẫn tìm đến nhau như thế này chơ?

– Nhưng, phải sống bằng những phút đầy âu lợ.

Nghe tiếng gió rít trên cành dương như tiếng hú quái đản từ rừng sâu đưa lại, Mỹ Dung quay ra giật mình:

– Ấy ché! Mình quên của bỏ ngo...

Vừa nói, nàng vừa chạy ra đóng kín cửa lại, đoạn trở vào ngồi đối diện Bình, giở bỏ hai cái lọc qua một bên và cầm muống quấy đều cho tách cà phê của chàng

Bình lại sang ngồi trên tay ghế của nàng ngắm kỹ từng đường kim, mũi chỉ trên áo:

– Màu áo đẹp, mà kiểu áo lại càng đẹp...

Mỹ Dung cười trêu chàng:

– Anh biết áo của ai rồi chơ?

– Cô Hạnh mới đem lại, em mặc áo khấn của cô Hạnh, bộ anh không biết à Anh nghe cô Hạnh nói..

Nàng chận lời Bình:

– Ừ, đã biết áo của cô Hạnh rồi, nhưng đừng làm người mặc áo này là cô Hạnh nhá!

Chàng tát nựng má đào:

– Chọc quê anh chi vậy, em cưng của anh!

Nàng lườm yêu:

– Người ta nói, hồng phải em, mà cự. em.. em hoại

– Ủ thôi, vợ cưng của anh!

Nàng bung tách cà phê đưa lên tận môi chàng:

– Tạ Ôn mình nè!

Chàng cúi xuống nhấm chút cà phê, rồi nhắm chút hương trinh trên suối tóc, nhấm chút men tình trên môi hôn:

– Em cứ để đó anh đi. Tội gì mà đày đoạ em lắm vậy

– Em muốn sẵn sóc cho anh một chút ma.

Dứt lời, nàng cũng nếm hương vị của ân tình mà chàng còn để lại chút đam mê trên vòng tròn của miệng tách

Bình thẳng thốt:

– Ấy! Sao em uống tách của anh

Lời nàng thật thơm tho tình tứ, thật mặn nồng yêu thương:

– Hai đứa cùng uống chung tách không được sảo Em không có ho lao đâu mà anh sợ Anh nên nhớ rằng, không có gì của riêng anh, hay của riêng em hết, mà là của chúng mình Nỗi sầu của chúng mình! Niềm vui của đôi ta!

Chốc chốc, nàng lại len lén bỏ chân xuống giường, thò đầu nhìn ra ngoài

Thấy Bình vẫn còn ngồi chết lặng nhìn đèn với nét suy tư hăng sâu gương mặt, nàng phải khó chịu vì thái độ lạnh lùng của chàng;

– Anh Bình!

Bình thở dài thắm xua đuổi bao khát vọng dang vật trong lòng:

– Sao em chưa chịu ngủ đi?

Nàng hỏi lại chàng:

– Sao anh còn ngồi đó?

– Anh chưa buồn ngủ.

Nàng tức bực:

– Rồi tính ngồi hoài đến sáng hay sảo Đi nằm đi!

Tự nãy giờ chàng chỉ chờ coi hội này, lời nói này của nàng thối Chàng hăm hờ vụt đứng dậy, nhưng bước thật chậm như hầy còn ngại ngùng Chàng không rẽ về bên phải để vào phòng ông Nam Phát, mà lại đi ngay về buồng Mỹ Dung

Nàng vội vàng lên giường nằm trườn mền kín mít từ đầu đến chân, nằm yên lắng nghe tiếng chân của người yêu, lắng nghe nhịp tim mình rộn rạo

Bình av(.n tỏ thêm ngọn đèn, rồi đứng yên phía trên đầu giường nàng, đưa mắt quan sát quanh bốn phía vách gỗ, vừa thăm nhủ lòng mình rằng:

– Tình mình đẹp như đóa hoa trắng mùa xuân Trọn đêm nay, dù cho bão lòng có nổi dậy giữa khung cảnh đồng lửa này, thì lý trí mình cũng phải giữ

sao cho tình mình mãi đẹp cho nạng Mình không thể vì một chút tự ái của thằng con trai bị thua thiệt mà để cho dục vọng tầm thường vượt qua vòng lễ giao

Chờ đợi mãi mà chẳng nghe gì hết Mỹ Dung len lén hé chăn tìm kiếm Bình Bình khoanh tay, bật cười:

– Sợ gì mà trùm mền

Nàng vút bỏ chăn vào phía trong:

– Nằm một mình, sợ ma thấy mồ!

– Ma quỷ gì ở đây?

Nàng kéo gối dài ôm trọn trong lòng:

– Khóa cửa trước chữa

– Rồi!

– Các cửa sô?

– Hồi này, cô Hạnh cài kín hết rồi đó!

Nàng nhòm đầu lên thì thầm:

– Ở những vùng rừng rú âm u như vậy cọ. ma lai anh ơi! Anh nghe người ta nói chuyện về ma lai hỏn

Bình nạt nhỏ:

– Ê! Đừng nói bậy nà!

– Thật mà! Hồng tin, anh hỏi vợ chồng ông sáu Ngưu cọi Lúc trước em lên đây lần nào cũng nghe ông quản gia kể chuyện ma lai, rồi ban đêm em không dám nằm một mình, em bắt con Hương, con Trang ngủ chung với em tại cái giường này nè, mà em chen nằm giữa để hai đứa nằm hai bên

Bình bật cười:

– Lịch sự!

– Bây giờ, em cứ tưởng tượng... con ma lai bay bay quanh bên ngoài Ghê quá anh ơi

Nàng rùng mình, rúc rích cười, vừa chụp lấy chăn kéo lên tận cổ:

– Hồi này, em muốn rũ cô Hạnh lên ngủ với ẹm

Chàng hăm hở:

– Anh đi kêu cho.

– Thôi, em không muốn làm phiền ai hết Sao anh cứ đứng trông chân đó hoài vậy

Chàng nhún chân thót lên ngồi nơi góc chiếc bàn nhỏ, mắt đăm đăm nhìn, ngọn đèn để đốt cháy mọi ý nghĩ vu vơ của mình

Nàng bắt mẫn ra mặt:

– Sao ngồi đỏ Gãy chân bàn à nha!

– Gãy sao được mà gãy

Nàng vỗ xuống chỗ nệm trống:

– Ngồi đây nè!

Bình ngoan ngoãn lạ lùng, dường như phía nàng có một sức hút của nam châm không ngăn nổi, chàng sang ngồi bên cạnh nàng:

– Ở đây có ai thấy ma lai chưa!

– Hồng co.

– Vậy là chuyện huyền hoặc! Nhắm mắt ngủ đi. Có anh mà sợ gì Mình thức khuya quá, sáng mai dậy không nổi a.

Nàng liền nhồm đầu lên, rút chiếc gối của mình đặt bên ngoài:

– Nằm đây!

Chàng ái ngại ngồi xích xuống phía dưới chân nàng:

– Anh để đèn tỏ cho em độ Anh buồn mừng xuống cho em ngủ nghe.

Nàng nín tay Bình mà nũng nịu:

– Anh còn đi đâu nữa

Bình với cử chỉ nuối tiếc đứng lên:

– Đi ngủ chớ đi đâu

– Ngủ đâu

– Bên kai!

Nàng kéo Bình bắt ngồi lại:

– Bỏ em một mình bên này sao

Bình chợt thấy lý trí mình bắt đầu yếu mèm Những điều mà chàng vừa dặn lòng đang mờ dần trong trí não để nhường chỗ cho tự ái căm hờn lớn lên như ánh trăng loang ngập rưng

Chàng từ từ ngã lưng xuống bên cạnh Mỹ Dung khi mà lý trí của chàng vừa gục ngã.

Mỹ Dung lăn vào trong một vòng:

– Anh đã từng nói với em rằng, trong những ngày bão tố này, chúng mình luôn luôn khấn khít bên nhau như hình với bóng, mà sao anh định bỏ em
Chàng vừa định nhắc đầu Mỹ Dung lên gối cánh tay mình, thì chàng lại tỏ ra hốt hoảng rút tay, quay mặt ra nhìn đèn nữa, có ý chờ xem phản ứng của người yêu

Mỹ Dung tung chăn lên mình chàng như tung lưới bắt giữ tình yêu:

– Anh Bình!

– Dạ!

Nàng thẳng tay tát ngay mặt Bình, nhưng trông kỹ thị mới hay là cái tát nựng:

– Sao lại dạ với ẻm Sao lại quay lưng vào mặt ẻm Em nói chuyện mà chẳng thèm nghe hả Khinh em ha?

– Anh muốn để yên cho em ngu.

Nàng nũng nịu tội bạc:

– Em hồng thèm ngủ đâu

– Tính thức đến sáng sao

– Anh dỗ cho em ngu.
– Như dỗ em bé vậy đó ha?
Nàng kéo vai Bình bắt chàng quay vào cho mặt nhìn mặt, mắt chìm đắm trong mắt:
– Ủ! Anh hát cho êm tay em ngu?
– Anh không biết hát ru ẹm
Nàng đắm nhẹ lên sống mũi Bình:
– Không biết hát thị. Ghét anh ghê! Anh không biết chiều em gì hết hà!
– Còn phải chiều em sao nữa
– Anh chưa thấy anh hát hủi em hay sảo
Chàng luôn tay dưới cổ nàng, một tay làm lược chải đều trên tóc mây bông rồi:
– Vừa lòng đẹp dạ chưa chừng
Thế mà Mỹ Dung giãy động:
– Lừa tay vương tóc dưới gáy em đau thấy mồ hà!
Đôi môi bỗng khác vọng của chàng trai hóa thành con bướm chồn vòng đáp xuống rèm mi tring nữ:
– Anh xin lỗi!
– Lỗi gì!
– Không biết nâng niu.
Mỹ Dung lim dim mắt tiếp nhận cảm giác đê mê và nhoén cười toại nguyện, rồi nàng dần thiếp ngủ trong giấc liêu trại
Nghe tiếng chim lạ hót ngoài rừng, Bình giật mình chồm dậy, lật đật bước xuống khỏi giường đi ra hé cửa sô.
Mỹ Dung đưa tay trước mặt che ánh đèn và hỏi nhỏ:
– Sáng rồi hả Anh
Bình quay phắt lại:
– Còn tội Bộ này giờ em không có ngủ ha?
– Vừa mơ mang..
Chàng trở lại vắt mùng lên cao:
– Bị anh làm động giường em thức dậy ha?
Nàng lắc đầu:
– Hồng phải, tại vị. khó ngu.
Chàng âu yếm xoa nhẹ trêm má đào đã hoen phấn hồng vì giấc ái ân:
– Mình đi rửa mặt đi em!
Nàng đập tay xuống gối:
– Năm đây nhắm mắt một chút nữa đi. Em biết, con chim đó kêu lâu lắm mới sáng Có lẽ đã bốn giờ sáng rồi
Bình lượm chiếc đồng hồ trên táp đờ nuy đeo vào tay:
– Bốn giờ mười lăm! Em đoán đúng lắm! Con chim gì kêu nghe lạ vậy hả

Em

– Chim rùng, em không biết chim gì.

Bình chuỗi mình xuống chỗ cũ:

– Chùng nào mình về Sài Gòn

Nàng đáp nhanh:

– Đúng ngày này của tuần sau!

Chàng thảng thốt:

– Giỡn hoài!

– Thiệt à!

Dứt lời, Mỹ Dung rúc mặt vào ngực chàng mà khóc thút thít Tiếng thổn thức đó làm cho lòng Bình xót xa vô vàn càng xót xa, chàng càng thấy yêu nàng thấm thiết, đắm say.! Chàng bần khoản gạn hỏi:

– Dung! Gì vậy, em

– Còn phải hỏi..

Chàng nâng mặt người yêu:

– Tại sao em khóc Em hãy nói cho anh nghe đi!

– Em hồng biết..

Chàng bàng hoàng kể môi nếu giọt lệ mặn trên má đào:

– Em hỏi hận phải hôn

Nàng tức tử:

– Không có gì phải hỏi hận hết

– Hay em giận anh

– Ủ! Giận anh đó! Mạ. ghét anh nữa!

Chàng uống cạn lệ đọng viền mi, vừa ngọt ngào vỗ vỗ:

– Anh đã làm gì cho em buồn, em giận hả Hả cục cưng của anh Em cho anh biết đi, rồi anh hứa sẽ chữa... , sẽ tự sửa mình, sẽ chiều em tất cả.

Giọng Mỹ Dung lè nhè trong nước mắt:

– Anh đừng nói chiều em tất cả.

– Anh hứa thật mạ Có bao giờ anh làm trái ý em đâu

– Mới đó!

Bình ngẩn ngơ chau mày:

– Gì đâu a?

– Em noi.. Ở lại đây một tuần, mà anh hồng chịu...

Giọng chàng hàm lẫn âu lo:

– Mình ở lại đây một tuần sao đươc.c ẹm

– Sao lại không Có ai dám đuổi mình đâu

Chàng phân giải:

– Đành rằng vậy, em muốn ở đây bao lâu cũng được nhưng ở nhà, cha mẹ anh em không biết mình đi đâu, mọi người phải mất công đi tìm kiếm mình, tưởng mình gặp chuyện gì bất trắc ngoài đường, ngoài phố Rồi có ba má em

lên đây tìm em, thì nguy cho cả hai

– Ai đem xử trảm mình hay sao mà sợ dữ vậy.

Thấy Bình lặng thinh như đấm đo, lo nghĩ, Mỹ Dung tiếp:

– Nếu gia đình tưởng mình gặp tai nạn gì đó mình chết, hay nghi mình bị mất tích, thì càng tốt Thế nào, anh có chiều em hôn

Nước mắt của người yêu như nước cường toan làm tiêu mòn sự tự chủ của người con trai, Bình liền gật đầu không cần suy nghĩ nữa:

– Được rồi, anh chiều..!

Nàng càng làm nũng thêm:

– Sáng mai, hai đứa mình đi luôn ra Cấp, ở ngoài đó vài ngày, rồi mình trở về đây.. Chiu hôn

Chàng cũng gật:

– Chiều luôn!

– Chừng nào em bảo về Sài Gòn, thì hai đứa cùng về một lượt, anh không được bỏ em mà về một mình à!

– Em đâu, anh đó! Em muốn đi đâu cũng được hết!

Mỹ Dung cười toại nguyện và nhẹ nhàng hôn chàng thật dài để gọi là ban thưởng hay là tạ ơn:

– Em nói chơi vậy coi anh có hết mực chiều em hay không, có hết lòng vì em hay không vậy thôi, chứ em đâu có muốn để anh nặng lòng âu lo khi ở bên cạnh em Sáng ra, ăn lót lòng xong, mình về ngay Rồi mỗi ngày cuối tuần, chúng mình lại gặp nhau một lần

Bình thở ra nhẹ nhõm:

– Cũng đi chơi xa?

– Ừ! Có thể ở đây, hoặc ở Cấp, hoặc nơi nào khác, không phải là Sài Gòn.

Khác hẳn với những lần trước, nghe mẹ nói có ông Bửu Châu đến thăm, Mỹ Dung liền tất tả đi Trang điểm, thay đổi xiêm y, đoạn ra bưng trà mời khách với nét mặt tươi vui, khiến ông Bà Nam Phát phải ngạc nhiên và lòng khắp khởi mừng thậm

Bà Nam Phát kéo tay con gái bắt ngồi lại bên cạnh nơi ghế dài và vuốt ve:

– Con ngồi đây nói chuyện vui.. Bửu Châu cho vui

Nàng cúi mặt cười e ấp:

– Con đâu có biết chuyện gì mà nọi

Bửu Châu hớn hờ gợi chuyện:

– Ngày lễ mà Mỹ Dung không đi chơi đâu hết a?

Nàng nhỏ nhẹ đáp:

– Da... , Dung ít đi chơi lắm.

Ông Bửu Châu làm giọng ngượng ngùng:

– Tôi định đến xin phép.. hai bác đưa Dung đi chơi..

Ông Nam Phát chặn ngang:

– Sắp đến lễ hỏi rồi, Bửu Châu như là con rể nhà nà rồi, thì nên đổi cách xưng hô sao cho phài Bửu Châu có thể kêu bằng.. cậu mợ!

Đến đây, ông hỏi sang bà:

– Bửu Châu kêu mình bằng cậu mợ được hả Ba?

Bà Phát liền gật đầu:

– Được, kêu bằng cậu mợ, hay kêu theo con Mỹ Dung cũng được.

Ông Bửu Châu xoa tay, cười toe toét tỏ vẻ vui sướng:

– Dạ thưa.. con xin phép được kêu cậu mợ.

Nghe ông Bửu Châu xưng con ngọt với cha mẹ mình, Mỹ Dung cảm thấy ớn lạnh xương sống, mình mẩy nổi gai ọc

Ông ta quay sang nàng và tiếp:

– Mỹ Dung sửa soạn đi chơi với.. với anh, nhá!

Nghe già Bửu Châu xưng anh với mình, Mỹ Dung càng tức giận căm căm trong lòng, nhưng nàng phải cố dằn nén, làm mặt tươi vui:

– Chưa được phép ba má, Dung hồng dam..

Bà Nam Phát nói nhanh:

– Ba má cho phép rồi độ Con đi sửa soạn rồi đi chơi với Bửu Châu Trong lúc chuẩn bị hôn lễ, vợ chồng cần có những cơ hội gần gũi nhau để hiểu nhau hơn

Mỹ Dung vẫn cúi mặt, bầm ngón tay:

– Ông định đưa Dung đi chơi đâu vậy

Mẹ nàng lẹ miệng chỉnh lại:

– Con nên kêu bằng anh chơ.

Ông Bửu Châu đáp nhanh như sắp đặt trước:

– Anh đưa Dung dạo phố và mua sắm chút ít nữ trang cho Dung

Nàng lắc đầu:

– Thôi, nữ trang của Dung thiếu chị Mà dạo phố Sài Gòn, chán thấy mộ Dung thích về những vùng đồng quê hơn

– Hay là mình ra đồn điền chơi

– Ở đâu

– Xuân Lộc, Long Thành, Tây Ninh...

Nàng hót ngang:

– Thôi, ở đồn điền mà có gì vui Hôm nay, Dung bận chút việc, chắc Dung không thể đi được. Anh cho Dung hẹn dịp khác đi, mà phải có má theo mới được.

Bà Nam Phát bật cười:

– Vợ Chồng con đi chơi mà bắt má theo chi?

– Hồng có má, con hồng đi.

Sau một lúc suy tính, ông Bửu Châu đề nghị:

– Vậy thì cuối tuần này, mình ra Cấp nghỉ mát Anh sẽ mời cậu mợ cùng đi

với mình Mỹ Dung đồng ý chơ?

Nàng bác ngay:

– Ngày cuối tuần, có nhiều bạn gái đến chơi với Dung, Dung không thể đi được. Anh nên chọn ngày khác đi. Mà Dung đi biển đã chán rồi Anh cho Dung đi núi Điện Bà được hôn

Già Bửu Châu gật lia:

– Được! Được! Dung muốn đi đâu lại không được. Vậy thì anh sắp được chương trình cho ngày thứ năm này mình đi, có cậu mợ, có các em.. Anh sẽ lên Điện xin xăm và cầu nguyện.. cho chúng mình trọn đời hạnh phúc!

Ông Nam Phát gỡ cặp kính trắng bỏ xuống bàn, đoạn chau mày:

– Ngày đó, cậu kẹt họp ở phòng thương mại, mà cậu ở trong thuyết trình đoàn nên không có thể vắng mặt được, để mợ đi với hai con

Bà Phát tính toán:

– Con chọn ngày thứ năm này nhằm ngày mười bốn tháng bảy ta thì tốt lắm à! Từ lâu rồi, mợ muốn đi Điện cúng Bà, xin xăm coi gia đạo như thế nào, mà chưa có dịp đi. Con Dung cũng nên xin một lá xăm vệ. tình duyên!

Mỹ Dung lắc đầu:

– Con đi chơi chớ không có xin xăm, xin bùa gì hết Không cần xin xăm, không cần coi bói, con cũng thấy trước tương lai của con ra sao rồi

Cha nàng gật đầu tán đồng:

– Phải rồi, con nghe lời cha mẹ, thì tương lai của con là một tương lai rực rỡ vàng son

Mỹ Dung cất tiếng gọi Mỹ Hương, rồi đứng lên bỏ đi để khỏi chương mắt khi tha6 y điệu bộ như. khi lửa của già Bửu Châu, lão ta hí ha hờn ngời không yên vì những lời đề cao của cha nàng

Tưởng là nàng đi tìm Mỹ Hương sai bảo việc gì đó, nên Bà Nam Phát không gọi nàng lại. Nàng lên xuống nhà xe lấy xe chạy loanh quanh hết đường này, rẽ đường nọ, cho lòng bớt khó chịu bức bối. Nàng quay về nhà mấy lần, khi thấy chiếc Mercedes của già Bửu Châu không còn đậu trong sân, nàng mới chịu vô nhà.

Bà Nam Phát ra đón nàng ở cửa hông, bà phát nựng con gái và trách ngọt:

– Con gái của má tệ quá! Đang ngồi nói chuyện với chồng con mà con bỏ đi đâu vậy

Mỹ Dung tươi cười trong niềm khổ đau:

– Anh về rồi sao, ma?

– Đợi con hoài không được, chồng con về rồi Bửu Châu có hẹn chiều trở lại...

– Con đến hiệu may hỏi người ta may gấp cho con cái áo dài mới dạng thứ năm đi chơi với anh

Bà Phát nổi gót theo sau nàng, vừa hếch miệng cười:

– Vậy mà sao con không biểu Bửu Châu chở đi. Chồng con muốn sắm thêm nữ Trang cho con nữa mà Phải chi hồi nãy con đi với Bửu Châu thì ít lắm con cũng có một đôi bông và một chiếc nhẫn hột xoạn Đó là Bửu Châu tặng riêng cho con chứ không phải lễ hỏi a.

– Chưa chi hết mà ai đi chơi cặp... cặp kỳ cục vậy được ma.

– Sao ha?

– Gặp tụi ban... mắc cỡ chết đi!

– Đáng hãnh diện cho con chứ mắc cỡ gì Bửu Châu là vị hôn phu của con chứ bộ mèo chuột gì hay sao mà mắc cỡ.

Nàng kéo ghế ngồi lại bên bàn ăn, đổi hẳn giọng:

– Chừng nào cưới hỏi rồi thì sao cũng được hết Còn bây giờ, anh muốn rũ con đi đâu cũng phải có má và các em con theo mới được để tránh tiếng đời dị Nghi.

Bà Phát tắc lưỡi:

– Con quá dè dặt không phải chỗ, trước sau gì Bửu Châu cũng là chồng con Trước khi chánh thức cưới hỏi, hai đứa cần đi đó đi đây, để tìm hiểu tánh ý nhau Con bắt má theo rước cho nó con ngại, nó có dám nói chuyện gì với con đâu Bửu Châu có đến rước con đi chơi, thì con cứ tự do., khỏi cần xin phép ba ma.

– Đã biết rằng anh yêu con, anh có thể chiều con tất cả, nhưng con phai.. tỏ ra hơi khó tính lúc đầu, để anh không khinh con sau này

Bà đến đứng ngay sau lưng Mỹ Dung, ầu yếm vuốt tóc nàng:

– Tánh ý con lạ ùng hơn ai hết Má nói thiệt, má không ngờ lúc nãy vợ chồng con vui vẻ với nhau như vậy. Từ nay về sau, con đừng gay gắt với Bửu Châu nữa, nghe con

Nàng cười bí hiểm:

– Con phải khó khăn với người ta như vậy để xem người ta có thật tình yêu thương con hay không

– Nếu Bửu Châu không hết lòng yêu mến con, thì Bửu Châu đã chán nản bỏ đi cưới vợ khác rồi Thiếu gì con gái nhà quyền quý ước muốn thềm thường cái địa vị của con mà không được. Chẳng qua là duyên nợ do trời định con à!

Nàng vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

– Ba má muốn gả con cho ai, ba má cũng nên cho con một thời gian ngắn để dò xét chơi.

– Bây giờ, con có cần dò xét gì nữa hôn

– Con đã có thái độ rồi đo.

– Má hỏi con, con nên nói thiệt nghe. Con thấy thế nào

– Thà y cái gì?

– Chồng con

Mỹ Dung che miệng khúc khích:

– Cung.. được được đó chứ!

– Là sao Con có thương chồng con hôn

Nàng ra dáng thẹn thùng gạt phăng:

– Thôi, má ơi! Má hỏi kỳ cục quá hà! Má chỉ cần biết rằng con không còn chống đối ba má nữa, con bằng lòng chấp nhận... mọi diễn tiến trong đời con, còn chuyên... thương ảnh hay không thương mặc kệ con

Bà Nam Phát nựng má con gái:

– Con ngoan ngoãn như vậy mới đáng cục cưng của má chợ Ngày trước má có nói với con, con nhớ hôn, dầu không yêu thương nhau, hạnh phúc cũng tự nhiên đến với vợ chồng con sau ngày thành hôn

Con suy xét kỹ lại, con mới biết thương ba má hơn là oán trách Con thừa biết mà, ba con cũng có địa vị, quyền thế hơn người ta, chứ không thua kém ai, còn gia sản nhà mình kể ra cũng vào bậc nhứt nhì từ miền Trung đến dưới hậu giang, chứ đâu phải nghèo khổ gì mà còn ham tiền bạc, háo danh vọng, mong gả con chỗ giàu sang quyền quý để mà nhờ cậy.

Ba má chọn cho con một chỗ môn đăng hộ đối, một người chồng xứng đáng, để con khỏi phải tủi hổ với chúng ban. Ba má muốn tạo cho con một cuộc đời vàng son trên Nhung lụa, chứ ba má nở lòng nào xô đẩy con vào vực sâu tăm tối

Càng nghe mẹ nói nhiều, Mỹ Dung càng nghe lòng nhức nhối, nàng chận ngang:

– Con hiểu rồi nên con mới vâng lời ba má, má khỏi phải khô cổ thuyết nừa Bà Nam Phát vẫn con thao thao:

– Con ngoan ngoãn, dễ dạy như vậy, thì không còn vui mừng nào cho cha mẹ hơn nữa Rồi đây, con sẽ thấy chồng con hết mực yêu chiều con, con muốn gì được nấy Con biểu nó chết, nó cũng chết liền cho con vừa lòng Má biết tánh Bửu Châu như vậy đo.

Mỹ Dung bực mình đứng dậy bỏ đi:

– Má sao kỳ quá hà! Má cứ quảng cáo thẳng rề của má hoại

Bà Phát nhìn theo nàng mà cười thầm:

– Con gái thì vậy, lúc đầu núng nẩy thế mấy, rốt cuộc rồi cũng xuôi thuận. Đường như chàng rể Với mẹ vợ đã sắp đặt kế hoạch trước rồi, xe đến chân núi, bà Nam Phát cùng Mỹ Hương, Mỹ Trang ghé quán giải khát, nghỉ chân, để cho ông Bửu Châu dắt Mỹ Dung lên điện trọc

Mỹ Dung có nhiều cử Chi khác thường đối với Bửu Châu mà mẹ nàng không thể ngờ được. Nàng tỏ ra thân thiện, tình tứ, để cho già Bửu Châu nắm dìu nàng lên từng bậc đá, trông như đôi uyên ương khấn khít yêu thương nhau lắm.

Ông Bửu Châu cũng chu đáo vô cùng, tay dắt Mỹ Dung, vai kènh kènh

mang một máy ảnh, một máy ghi âm Lên được vài bậc đá, ông lại bảo Mỹ Dung dừng lại cho máy chụp tự động những cảnh âu yếm nhau giữa núi rừng hùng vĩ và nên thơ ấy Thế mà Mỹ Dung chẳng có chút cử chỉ phản đối Trái lại, Mỹ Dung tỏ ra vui sướng, vừa đi, vừa líu lo như chim oanh hót:

– Anh Châu nè! Cảnh đẹp quá hả Anh

Không dặt tay nàng nữa, Bửu Châu hớn hở quàng ngang lưng ong như lúc chụp hình:

– Trên điện, có suối trong, có hang đá, càng đẹp nên thơ hơn nhiều, em ơi! Em biết hôn, trai gái dập dìu lên xuống đó là những cặp vợ chồng đi lễ bà cầu phúc, cầu con

Nàng nhoẻn cười duyên dáng:

– Như chúng mình vậy ha?

– Ừ!

Già Bửu Châu chờn vờn kề môi định hôn ban thưởng trên má đào, nhưng Mỹ Dung khéo léo giả Bộ ngoảnh mặt ngó lại sau lưng để né tránh

Cụt hứng ông Bửu Châu chỉ lên vách đá và những cội cây:

– Em coi kìa, Dừng Em có để ý thấy gì hôn

Nàng ồm ờ hỏi lại:

– Người ta khắc tên lưu lại đây chi vậy hả anh

Bửu Châu tỏ ra thông thạo giảng giải:

– Tên một người con trai với một nàng con gái khắc ghi lên vách đá, trên cây cỏ thụ để cho núi rừng thiên nhiên này chứng tri lời thề nguyện chung thủy của họ, để cho thế nhân biết rằng, mối tình của họ là vách đá dựng muôn đời là cỏ thụ sống ngàn năm, không hề nao núng với bão tố hải hục Giọng Mỹ Dung ngọt ngào tình tứ hơn bao giờ hết:

– Anh của em nói chuyện nghe văn hoa bay bướm quá hà!

Ông Bửu Châu nở mũi, nịnh nọt:

– Nói chuyện với giai nhân, với cục cưng của anh thì phải vậy chợ Đẻ khi mình trở xuống, anh sẽ mượn người ta khắc tên Bửu Châu với Mỹ Dung trên một hòn đá cao Trang trong...

Nàng nũng nịu chận ngang:

– Thôi, em hông chịu khắc tên đâu

– Sao vậy Chúng mình cần lưu lại chút kỷ niệm nơi đây để ngày nào mình trở lại, mình tìm dấu vết cũ cho lòng nhớ mãi buổi đầu tiên...

Nàng gạt phăng:

– Em bảo thôi, em hông có chịu khắc tên mà Tánh em không muốn bắt chước thiên hạ Quên thế nào được mà quen khi chuyện tình nồng thắm đó đã được em khắc ghi vào lòng.. Nếu anh cãi em, em giận cho coi!

Bửu Châu cười mon trón:

– Cục cưng của anh không chịu thì thôi, anh đâu dám làm cho cưng giận.

Đến một trạm đầu, Mỹ Dung đứng lại nhăn mặt làm nũng hơn:
 – Ui da! Đau thấy mồ hà!
 Già Bửu Châu bắn khoăn, lo lắng:
 – Gì vậy Đau gì hả em
 Nàng ngồi bệt xuống tảng đá bên đường:
 – Mang giày này mà leo núi, đau gót chân quá hà!
 Ông Bửu Châu liền quì một gối xuống trước mặt nàng:
 – Đầu Đau chân nào đau, em
 Nàng gác chân giày bên phải lên gối Bửu Châu:
 – Chân này nè!
 Bửu Châu mở chiếc giày của nàng rồi nâng niu bàn chân ngọc:
 – Tại vì em mang giày có quai choàng sau gót nên mới đau độ Để anh chêm
 khăn cho êm gót chân tiên nghe.
 – Làm sao cho em hết đau thì thôi
 Bửu Châu vội vàng móc lấy khăn mù xoa đắp sau gót chân Mỹ Dung, rồi
 mang chiếc giày lại cho nàng:
 – Rồi! Em đứng lên bước thử coi còn đau hộn
 Nàng gượng đứng lên, nhưng lại ngồi xuống cau mày:
 – Mệt thấy mồ hà! Em mệt mà hồng cho em nghỉ, còn bắt em đi nữa
 Bửu Châu sáng sốt:
 – Ấy chết! Em đừng kêu mệt. Có mệt cũng phải nói khỏe qua.
 Nàng ngoẻo đầu làm duyên:
 – Sao kỳ cục vậy
 Bửu Châu hạ giọng thì thầm:
 – Vùng này linh thiêng lắm, nói sao, có vậy, ước gì, được nậy
 Nàng lường ngang:
 – Xạo thấy mồ!
 Già Bửu Châu liền nựng cầm nàng:
 – Cái vì cung.. thấy mồ. thấy mồ hết! Anh nói thật à! Nể không tin, em thử
 hỏi ông già bà lão đi hành hương đó coi có phải vậy hay không Nếu ai kêu
 mệt thì không bao giờ lên đến điện Bà được. Mệt muốn ngất, mình cũng
 phải nói khỏe là thấy khỏe ngay Còn điều tối kỵ là không nên nhắc đến cá
 loài thú rưng
 Mỹ Dung cầm khăn chạm mồ hôi, vừa cười khúc khích:
 – Khỏe ghê!
 Bửu Châu chen ngồi bên nàng:
 – Ừ, vậy đó! Để anh quạt cho cung ha! Cây quạt đôi mồi mà anh mới tặng
 cho cung, có mang theo trong xách đó hỏn
 Chợt thấy bóng người quen thuộc thoáng phía trên triền núi rồi vụt biến mất
 như ma quái, Mỹ Dung đứng phắt dậy:

– Em đã khỏe rồi, không cần quat. Mình đi đi anh!

Bửu Châu dìu nàng:

– Em thấy linh thiêng ghê chưa Còn nghe đau gót chân hỏn

– Hết rồi!

Già Bửu Châu tính toán:

– Lên đến điện, chúng mình lễ Bà xong rồi mình qua Chùa Hang, mình qui hương cầu nguyện..., nghe cung!

– Cầu nguyện gì?

Bửu Châu gọn miệng:

– Cầu nguyện cho vợ chồng mình gắn bó trọn đời.

Mỹ Dung cười gằn:

– Chớ không phải cầu nguyện cho em chết sớm đặng anh cưới vợ be.

Bửu Châu tát nựng nơi má đào:

– Bậy nà! Để anh nói cho em nghe, anh mang theo máy ghi âm là để thu vào băng những lời thệ ước của hai đứa trước điện Bà.

Mỹ Dung thẳng thốt:

– Chi vậy

– Để sau này mình phát lại cho con cái mình nghe. Đó cũng là kỷ niệm quý báu của

mình để lại cho con

Mỹ Dung đỏ mặt tía tai:

– Đã gì đây mà lo xa chuyên... con cại

– Phải vậy chứ ẹm

– Rồi cuộn băng thệ ước đó phải để cho em giữ a.

– Ủ, anh giao cho em giữ. Mình đi chơi kỳ này hơi đột ngột nên còn nhiều khuyết điểm. Những kỳ du ngoạn sau này, anh sẽ tổ chức cho em chu đáo hơn. Anh sẽ bắt thằng cháu làm chuyên viên điện ảnh theo quay phim.

Mày liễu nhẹ cau:

– Quay phim cái gì?

– Quay phim vợ chồng mình nè!

Mỹ Dung lại làm dáng nũng nịu:

– Thôi đi, em hổng chịu vậy đâu, Mình chụp hình để dán Album làm kỷ niệm là được rồi, cần gì phải quay phim. Mình đi chơi mà để cho người thứ ba theo tò mò., mất tự do của mình hết hà! Em muốn lúc nào cũng chị. có một mình anh với em thôi.

– Vậy mà sao em lại nài nỉ má và các em theo chị vậy.

Nàng tỏ vẻ e ấp:

– Vì lần đầu tiên đi chơi với anh, em thấy.. thấy nó làm sao..

– Làm sao

– Ai cũng ngó mình hết, em mắc cỡ thấy mô!

– Lần sau, em còn bắt má theo giữ em hôn
 Nàng đáp cộc một tiếng cương quyết:
 – Không!
 – Trước ngày làm đám hỏi một tuần, anh sẽ đưa em đi Đà Lat.
 – Chưa làm đám cưới, em không muốn đi xa. Mình phải dành mọi cuộc vui cho tuần trăng mật. Mình đi đâu nội trong ngày như thế này thì được.
 Già Bửu Châu lại bẹo má nàng:
 – Cục cưng của anh té nhị lắm! Tất cả phải dành cho tuần trăng mật!
 Bồng nàng khựng lại dậm chân, phụng phịu:
 – Anh Châu!
 Bửu Châu cuống lên:
 – Gì vậy Sao vậy hả ẻm Kiến cắn chân em ha?
 Mỹ Dung nhỏng nha nhỏng nhảnh:
 – Mỗi chân thấy mồ hà!
 – Thì cung ngồi dưới bóng mát này nghỉ đi.
 Nàng ngồi xuống gốc cây khô, đoạn nắn bóp đôi chân, vừa nhăn mặt:
 – Không quen leo núi, anh bắt em đi một hồi, em nghe cứng hai bắp chân mà lại nặng như treo đá vậy đo.
 Già cười hề hề:
 – Em đi không nổi nữa thì để anh cõng nghe.
 Nàng lườm dài tia mắt trữ tình:
 – Bậy hà!
 – Để anh bóp chân cho.
 – Thôi..! Người ta thấy, người ta cười chết.
 – Gì mà cười
 Vừa nói, già Bửu Châu vừa sà xuống làm theo lời nói, coi như chốn này là cõi tiên riêng biệt của già với Mỹ Dung chớ không còn kẻ thứ ba.
 Mỹ Dung giã tay tê tê:
 – Ái! Coi kìa! Anh làm gì kỳ cục vậy Người ta ngo., người ta che miệng cười kìa!
 Già thản nhiên kéo chân Mỹ Dung gác lên gối mình
 Không bỏ qua cơ hội, Mỹ Dung liền thẳng chân đá hất một cái làm già Bửu Châu phải bật ngửa, ngo ngoạy bốn cẳng như một con rùa bị lật mại
 Già lồm cồm ngồi dậy, vẫn cười với nàng chớ không chút hờn giận:
 – Em giỡn vậy đó ha?
 Nàng làm bộ xót xa, với tay phúi lia trên lưng Bửu Châu:
 – Xin lỗi! Cho em xin lỗi nha! Tại anh làm em nhột, em giã trúng anh chớ hông phải em chơi hôn như vậy đâu Có sao hôn, ảnh
 Bửu Châu liếm môi:
 – Trúng môi, dập đôi rướm máu

Mỹ Dung rồi rít xách tai ông Bửu Châu, xoay mặt ông ta để xem xét, vừa sáng sốt!

– Trời ơi! Anh bị dập môi chảy máu ha?

Già chép miệng mà cười:

– Không sao! Không sao! Ăn thua gì mà em lo.

Nàng lại nắm mũi Bửu Châu, l[^].t mặt ông ta lên:

– Đau hôn, ảnh

Bửu Châu lắc đầu:

– Hồng đau! Để anh bóp chân nữa cho nghe.

Nàng vụt đứng lên thủ thế:

– Thôi, đừng làm như vậy, em mắc cỡ lắm mà Em làm anh dập môi như vậy, anh không giận em sao

Già tát nựng má đào:

– Giận cục cựa sao được mà giận.

– Em xin lỗi nha!

– Có gì đâu mà em xin lỗi hoài vậy.

Mỹ Dung giả bộ đi loanh quanh ngắm cảnh vật rồi thừa lúc già Bửu Châu không để ý, nàng liền nhanh chân thoát đi về phía bờ suối Nàng thoăn thoắt ngảy qua từng tảng đá ngược lên giòng suối róc rạch

Thấp thoáng trong cảnh lá, một thanh niên chạy về phía Mỹ Dung, vừa vẫy khăn gọi nàng Nàng dừng lại trên một tảng đá phẳng phiu như thạch bàn, đón dắc đảo mắt quan sát quanh, rồi cất tiếng gọi trong nỗi vui mừng:

– Anh Bình!

Như một hiệp khách phi thân, Bình nhảy xuống đứng ngay trước mặt người yêu tươi cười:

– Thằng già ấy đâu

– Hắn đang ngồi say mê nghe hai ông thầy bàn hai lá xăm nên em mới thoát thân được. Anh ra đây đợi em chưa mấy lâu mà ha?

– Chừng năm phút thôi Hơi sốt ruột, anh định trở lên chánh điện tìm em, thì em kịp đến Hồi này, hai người làm gì quì gối, giờ tay vậy

Mỹ Dung bật cười:

– Bộ anh núp đâu đó trông thấy hết ha?

– Anh đứng trong đám đông

– Thằng cha già đó ba trợn quá, anh ơi!

– Gì vậy

– Mình đi dần lên xa rồi em kể hết chuyện cho anh nghe để anh cười bể bụng.

Chàng nắm tay Mỹ Dung dìu đi men theo bờ suối:

– Từ dưới chân núi lên đây, em có gặp bất trắc gì hỏn

Nàng lắc đầu:

– Không, anh! Em thấy dạng anh đi phía trước em, em mới được yên tâm Anh đoán biết hấn làm gì bắt em quì gối giờ tay hời nẩy hỏn Hấn làm nhiều chuyện kỳ đời để cho người ta nhìn em bằng cặp mắt xoi mói, em xấu hổ muốn độn thổ vậy đo.

– Hình như hấn có mở máy ghi âm cái gì.?

Mỹ Dung khúc khích cười:

– Phải rồi Hấn thu băng những lời thề của em và của hấn trước điện Bà đó à! Em không thề, hấn không chịu, hấn nhứt định bắt em phải thề một câu mới nghe.

Bình hỏi nhanh:

– Rồi em phải thề cho vừa lòng hấn Em thề sao đó Em thề trọn đời chung thủy với nó chớ gì Vậy mà em còn chạy tìm anh chi nữa Thề thốt trước điện như vậy, không phải chuyện đùa giỡn đâu nghe ẹm Còn quan trọng nữa lạ. cuốn băng có lời thề của em đo.

Nàng khẽ bầm tay Bình:

– Bộ nổi ghen rồi ha?

Chàng vẫn nghiêm mặt:

– Thề là mắc à ẹm

– Biết em thề làm sao hay không mà giận ẹm Em xin lặp lại y câu thề của em: Xin Bà chứng tri cho mối tình thắm thiết của cợn Con là Trần Thị Mỹ Dung, tuổi dần, nguyện suốt đời không phản bội người con yêu...!

Bình trợn mắt:

– Đó! Anh đoán có sai chút nào đậu

Nàng nhẹ tát vào má chàng:

– Đừng có vội giận hờn, nghi ngờ người ta.

– Em thề như vậy là suốt đời em phải chung thủy với nó.

Nàng vuốt ngực Bình:

– Dẫn cho hạ Xuống đi. Em thề suốt đời không phản bội người em yêu, mà người em yêu đâu có phải thằng chồng già của ẹm

Nàng xỉ Ngay trán Bình và tiếp:

– Người yêu của em phải là đây nè! Bao giờ giòng suối thiên này chảy ngược từ dưới chân núi lên đỉnh, em mới quên người em yêu thương!

Bình cười cỏi mở:

– Vậy mà anh tưởng đâu..

Nàng lườm dài:

– Ghét ghê! Chưa chi mà đã ghen tuông ra mặt

– Còn hấn thề sao với ẹm

– Ông ta thề, ông ta chỉ yêu một mình em thôi, nếu ông ta không giữ đúng lời thề thì phải chết một cách thê thảm, chẳng toàn thây thi.

– Thề độc ha!

Mỹ Dung ngật nghẻo cười:

– Ông ta thu cuộn băng quan trọng đó, coi bộ Ông ta quý lắm anh, ông ta coi đó như là một báu vật.

– Hắn đâu có ngồi chính làm em thề chung thủy với anh ha?

– Hôm nay, hắn đã toại nguyện trọn vẹn theo ý nghĩ của hắn, hắn vui sướng bao nhiêu, thì ngày sau hắn sẽ đau khổ bấy nhiêu vì cuộn băng đó Cho hắn té đau, hắn mới biết thân gia.

Đến chỗ vắng bóng người, Bình cùng Mỹ Dung ngồi bên nhau trên một tảng đá chên vịnh

Bình cúi xuống vốc nước rửa mặt, đoạn hỏi nàng:

– Em mệt hôn

Nàng lột giày thòng chân khuyáy nước:

– Được ở bên cạnh anh, em không thấy mệt gì hết À, em kể cho anh nghe một chuyện nữa, tức cười lắm nha! Hồi nãy, lên được chừng nửa đường, em gày bầy, em đá thằng già ấy một cái chảy máu miệng vậy anh ơi!

Bình thẳng thốt:

– Hắn làm gì em ha?

Nàng lắc đầu:

– Hồng có gì hết, em làm bộ kêu mỏi chân, hắn liền quì xuống đấm bóp Tiện thể, em đá búng ngay vô mặt hắn làm hắn té ngã, đập môi Vậy mà hắn cho là em giòn, em đùa nghịch ngợm với hắn, nên hắn không có chút gì giận hờn em hết

– Thiệt ha?

– Bộ em nói láo với anh sạo Em có gian dối với anh bao giờ hay không Em nói thật, thằng già ấy chiều chuộng em còn hơn anh đối với em nữa Ạ Hắn nâng niu em như trứng mỏng

Bình quắc mắt, sừng sộ:

– Nâng niu cái gì Em bằng lòng để cho hắn nâng niu trong vòng tay âu yếm ha?

Mỹ Dung lơ lã ngã vào lòng chàng:

– Cái anh này kỳ cục quá hà! Em nói nâng niu, nghĩa là hắn cưng chiều em đó, chứ bộ nâng niu là phai.., bồng trên tay, đội trên đầu hay sạo Nơi đây là vùng linh thiêng, em không gian dối chút nào với người mà em trót gởi trọn lòng tin yêu hết Em chỉ nằm trong vòng tay của người em yêu và tất cả cho người em yêu!

Bình cười mon trớn:

– Anh nói đùa mà!

Nàng căng ngay má Bình một cái để dấu răng:

– Đùa gì mà cái mặt chầu bậu!

Tay chàng đan mê chải đều mây tóc của nàng:

– Còn chuyện gì vui nữa hổng Kể cho anh nghe đi.

Nàng lắc mình núng nảy:

– Còn nhiều chuyện vui lắm, mà em hông thèm kể nữa đậu Kể cho anh nghe, rồi anh nổi ghen thành linh, anh đập em không kịp đỡ à!

Chàng thu hẹp vòng tay trói chặt Mỹ Dung, và gục đầu uống hơi thở của nàng cho thật say:

– Yêu nhiều.., thì ghen đậm... Em cặp bên cạnh thằng già đó mà bảo anh đừng ghen sao được. Vẫn biết em không bao giờ thay lòng đổi dạ, thế mà anh cũng ghen vô lý Nhưng, tay nào tàn nhẫn đánh em cho được.

Nàng đập chân lồm bồm dưới nước:

– Ngột ngạt quá, anh ơi!

Chàng nghiêng răng, bẹo má nàng:

– Không biết hôn bao nhiêu cái cho vừa!

Nàng giẫy động:

– Ôi cha! Anh ngắt em đau quá hà!

– Anh nựng mà!

– Coi chừng thằng cha già Bửu Châu à nha!

Bình đảo mắt:

– Mình ngồi đây kín đáo lắm, không ai thấy được đâu

Nàng chỉ về phía bên kia bờ suối:

– Có những chữ "Du Sơn" đề trên vách đá kia kia, chứng tỏ rằng nơi nào cũng có du khách đặt chân đến hết, không có nơi nào gọi là kín đáo hết Có thể thằng cha già đó sẽ tìm đến chỗ này.. Mình nên dè dặt lắm mới được.

Bình rần giọng:

– Dù cho già Bửu Châu bắt gặp chúng mình đang âu yếm trong vòng tay nhau cũng chẳng sao Sức thằng chả là bao, anh chỉ cho hấn một đá là hấn lăn như trục xuống đến chân núi,

– Ghê!

– Thật mà Nếu em muốn, anh sẽ cho em thấy hành động. Mình cứ ngồi đây chơi chờ hấn đến

– Thôi, mình nên nhịn nhục để cho yên thân sống bên nhau anh ơi! Nếu anh hạ Hấn bằng sức mạnh, thì hấn sẽ hại anh bằng mưu mẹo Anh đánh hấn lúc nào cũng được hết, cho hấn mang theo để đời thì không có gì khó, nhưng sau đó, hai đứa mình không dễ gì gặp nhau nữa Mình sống giữa bao nhiêu hướn áp lực, bao nhiêu vòng kiểm soát, thì còn mong gì gặp gỡ nhau thường được

– Như vậy mãi, thành ra anh là kẻ. ăn vụng!

Mỹ Dung tỏ ra bất bình:

– Anh đừng nghĩ vậy chợ Đâu có phải em ngoại tình, mà anh tự cho anh là kẻ ăn vụng. Em là của anh, tâm hồn lẫn thể xác trọn vẹn là của anh mà.

Bình liền nghiêm giọng:

– Em liệu có thể giữ trọn ven... mãi mãi cho anh được hay không Hay là chỉ trong một thời gian nào đó thôi, em dần trở nên yếu đuối trong cuộc sống đầy cám dỗ?

Nàng dần dỗi gở tay Bình:

– Anh không tin em thì thôi! Anh hãy chờ thời gian trả lời cho câu hỏi của anh

Bình cười cầu hòa:

– Anh nói chơi mà, em đừng giận hờn
– Em không bằng lòng anh nói chơi bằng những câu đo.

Chàng vuốt ve:

– Thì thôi, anh xin lỗi!
– Hôm đó, em đã nói với anh, em có nhiều cách né tránh.. thằng cha già Bửu Châu, để khỏi bị tòa án lương tâm kết án em là người đàn bà phản bội... Em đã cho anh biết trước, em bằng lòng đi chơi với thằng cha già đó, là dụng ý tạo cơ hội cho hai đứa mình gặp gỡ nhau trong cuộc du ngoạn hôm nay chứ không hề nghĩ đến những phút tình tự bên cạnh ông Bửu Châu Và từ nay trở đi còn nhiều cuộc du ngoạn giống như thế này nữa, em đi với ông Bửu Châu, nhưng sự thật thì em vui bên anh

Bình hỏi nhanh:

– Đến chừng già Bửu Châu làm đám cưới rồi thì sao

Nàng đáp không cần suy nghĩ:

– Thì cũng vẫn như thế này Đến ngày em sống chung với ông Bửu Châu, ông ta cũng không thể nao.. chiếm em được, không thể làm hoen ố. mối tình của chúng mình được.

Bình tỏ ra lo lắng:

– Em phải hết sức dè dặt... trong thời gian đi hưởng tuần trăng mật

Mỹ Dung nhoèn cười:

– Em vừa nói g', anh không nghe rõ ả Chính anh đi hưởng tuần trăng mật với em chứ đây có phải ông già Bửu Châu Nếu bị hấn này ép..., em sẽ giả Đau, có khó khăn gì đâu

– Từ nay đến ngày cưới, em có đi chơi đâu với hấn nữa không

– Hấn tổ chức đi mỗi cuối tuần Thứ bảy tuần sau, hấn đưa em đi Cặp Cuộc du ngoạn đó sắp đặt như thế nào, em sẽ cho anh hay trước ngày đi. Nếu hấn ở nhà riêng, thì mình ở khách sạn. Và ngược lại, hấn ở khách sạn, thì hai đứa mình đến ở nhà một người bạn thân

Nói đến đây, Mỹ Dung vụt đứng dậy, leo lên những tảng đá chất chồng, trở mặt đọc kỹ lại mấy chữ to nét viết bằng sơn đỏ: THANH BÌNH - MỸ

DUNG Du sơn ngày... Nàng thử ấn ngón tay lên tảng đá, vừa thảng thốt hỏi Bình:

– Anh Bình! Anh mới viết những chữ này đây phải hôn

Chàng đứng lên theo nàng:

– Sao em biết

– Sơn còn ươn ướt nè!

Chàng bật cười:

– Này giờ, anh có viết gì đâu

– Mà sao lại có chữ Thanh Bình, Mỹ Dung và ghi rõ ngày du sơn hôm nay trên vách đá đây

– Chắc ai đó trùng tên với mình a.

– Sao lại có chuyện trùng tên cả hai đứa được. Mấy chữ này là của anh viết trước khi em lên tới đây nè Anh còn viết tên mình ở đâu nữa hôn

– Chỉ có chỗ đó thôi

Mỹ Dung lộ vẻ băn khoăn:

– Anh không dè dặt kín đáo cho em chút nào hết Có ích lợi gì mà anh viết tên mình lên đây Như vậy là anh gián tiếp hại em rồi

– Hại gì đâu

– Rồi thằng già Bửu Châu thấy được, thì em biết ăn nói làm sao với hấn cho xuôi để khỏi bị hấn nghi ngờ.? Vô tình mà anh tự cáo chính mình, anh thấy cái hại chưa

Bình thản nhiên cười:

– Có gì đánh lo đâu em, em khéo léo đừng cho hấn đến chỗ này Dù cho hấn có bắt gặp mấy chữ đó, cũng chẳng chuyện gì lôi thôi cho em đâu Hằng ngày, lên xuống cả ngàn du khách, mà biết bao nhiêu người tên Mỹ Dung Còn với anh, già Bửu Châu đâu có biết anh là ai.

Mỹ Dung còn lăm bắm:

– Anh không khéo sẽ bị bại lộ cho cọi Đi đến đâu, anh cũng viết hai tên:

Thanh Bình - Mỹ Dung thì thế nào thằng cha già đó cũng khám phá ra. sự thật! Hấn biết mình thâm lén đi lại với nhau, thì em khó yên thân a.

– Em đừng lo, anh không có đại đột lăm đầu Anh chỉ cần để lại chút dấu tích gì trong cuộc du ngoạn đầu tiên này thôi

Bình dìu nàng bước qua từng tảng đá và tiếp:

– Nói chuyện với anh đã lâu rồi, em nên trở lại với ông Bửu Châu đi.

Gương mặt Mỹ Dung vụt sa sầm buồn:

– Khi ở bên cạnh anh, sao em thấy thời gian qua nhanh quá! Lúc em cô đơn trong sầu thương, thời gian như dừng hấn lại. Hấn tìm, hấn kiếm mặt kệ hấn Em cần ở bên anh thêm được phút nào, hay phút ấy Mình ngồi xuống đây, rồi anh nói chuyện gì vui cho em nghe đi. Anh hãy kể cho em nghe những chuyện tình đẹp nhất trần gian của ông hoàng, bà chúa

Mỹ Dung chưa kịp ngồi yên, thì bỗng văng vẳng xa tiếng kêu của ông Bửu Châu vọng lại:

– Mỹ Dung ơi! Mỹ Dung à! Mỹ Dung..

Nàng hốt hoảng đẩy Bình:

– Hắn đi về hướng mình! Anh thoát nhanh đi.

Bình vội vàng nắm tay nàng giữ lại, thì thào bảo:

– Em đừng hốt hơ hốt hải như vậy.

– Anh theo dấu em nha! Đừng bỏ em nha!

– Được rồi, em cứ yên tâm Trong mọi trường hợp bất trắc, sẽ có anh đến với em ngay

Dứt lời, Bình hôn vội lên má người yêu, rồi nhanh chân lẩn tránh Mỹ Dung mang giày vào, đoạn thông thả đi lên dốc đá mắt còn liếc theo hướng của Bình:

Tiếng gọi của Bửu Châu nghe gần hơn:

– Mỹ Dung ơi!

Tiếng ỏi sau cùng vọng vào rừng núi thành tiếng gọi thứ hai huyền hoặc.

Lên khỏi bờ suối, Mỹ Dung nhún nhảy tỏ vẻ vui mừng:

– Dung đây nè!

– Em đâu Dung ơi!

– Dung đây nè! Anh ra đây rước em đi!

Cây lá trước mặt Mỹ Dung lay động mạnh vì có người tung chạy. Đến khi gặp nàng, Bửu Châu đuổi sức thở hổn hển:

– Trời đất! Em đi đâu.. mà để anh kiếm tổ mợ. Nghe ông tha6'y bàn xăm rồi, anh quay lại thấy em đâu mất.. Tưởng em trở xuống rước má với mấy đứa em, anh chạy u xuống núi, gặp mợ, mợ nói không thấy em.. Anh liền bỏ mợ với mấy em chạy lê đây, tìm kiếm em qua hai ba vòng rồi.. Một muốn dứt hơi vậy đó! Sao em ra đây một mình

Nàng nhoẻn cười:

– Em định đi chơi loanh quanh chứ không dám đi xa, em sợ lạc đường Ra đây gặp cảnh bờ suối đẹp quá.

Ông Bửu Châu gạt mồ hôi trán, vừa chặn ngang:

– Rồi em mê đến quên đường về ha?

Nàng ưỡn ẹo:

– Em có ý đợi anh ra đây chờ.

Bửu Châu khẽ tát nựng má đào:

– Đi mà không nói, không cho anh hay, báo hại anh lo sợ...

– Lo sợ gì?

– Anh sợ em đi lạc vào rừng

– Má với con Hương, con Trang đâu

Bửu Châu dặt tay nàng đi vào vết chân của Bình:

– Chắc mợ với mấy em đang lễ Bà trên diên.

Không muốn để ông Bửu Châu đưa mình trở lại chỗ ngồi lúc nãy, Mỹ Dung

khựng lại:

- Vậy thì anh lên cho má hay anh đã gặp em ở đây rồi
- Mỹ Hương, Mỹ Trang sẽ đưa mợ ra đây bây giờ ạ Minh xuống bờ suối ngồi nghỉ đi ẹm

Nàng giẫy nảy:

- Thôi, em hông có hèm ngồi độ Để em lên kiếm ma.

Ông Bửu Châu cứ kéo nàng đi.

- Anh nói, mợ xuống tới bây giờ Xuống đây chơi, anh chụp cho mấy bộ

Nàng nhăn mặt, vùng vằng:

- Em hông thèm mạ.!
- Sao em nói, em mê cảnh bờ suối
- Quanh quần đây mãi cũng chán chơ.
- Chụp hình rồi mình đi chỗ khác Đã lên tới đây mà không lấy được vài tấm ảnh chỗ này thì kể như không có đi. Phong cảnh ở đây đẹp nhứt nè! Ngoan ngoan đi, cục cưng!

Mỹ Dung liền khụy ngồi xuống:

- Muốn chụp bao nhiêu thì anh chụp tại đây đi. Mỗi chân lăm rổ`i, em không đi đâu nữa hết

Già đảo mắt quanh:

- Em ngồi đây, làm sao chụp lấy được giòng suối
- Thì anh chụp giòng suối không đi.
- Một tấm ảnh của anh phải có đủ cảnh thơ mộng của thiên nhiên và vẻ đẹp yêu kiều của em mới được. Nếu chỉ chụp lấy cảnh không thì đâu có thể thành một tấm ảnh đẹp.

Nói đến đây, ông Bửu Châu cúi xuống quàng lưng nàng, vừa đổi giọng nài nỉ:

- Ngoan ngoan đi, cục cưng của anh! Chỗ đó có thạch bàn, em lên cho anh chụp lấy vài kiểu kỷ niệm, rồi mình nằm trên thạch bàn mà nghỉ lưng thì thần tiên lắm!

Mỹ Dung giẫy nảy:

- Em nói, em mỗi chân, em mệt lắm, mà sao bắt em đi hoài vậy. Em ngồi đây, muốn chụp mấy kiểu thì chụp đi. Còn lôi kéo em nữa, em giận à! Mà em đang giận thật rồi đó.

Nghe nàng nói vậy, già Bửu Châu không dám trái ý nàng nữa Ông ta lảng xảng chạy quanh Mỹ Dung, quì một chân, lom khom lưng, bấm lia lịa không biết mấy chục bộ Ông ta còn leo lên tảng đá cao, bẽ cảnh cây cho trống, đứng ngắm nghía định lấy vài kiểu chụp xa cho Mỹ Dung

Ông vầy vầy Mỹ Dung:

- Nè, cục cưng! Em ngồi quay mặt về hướng này đi.

Nàng ngoảnh mặt hướng khác"

– Xa quá mà thấy gì Xuống phía dưới chụp lên hay hợn
 – Được, anh chụp được, máy tốt, chụp khéo, thì dù xa hơn nữa, hình ảnh cũng thấy rõ như thượng Quay đây đi cung!
 – Chụp lấy cái lưng thôi!
 – Bộ mệt rồi cái há cứng
 – Ai biên.. đầy đọa người ta hoài!
 Không nghe Bửu Châu nói gì hết, Mỹ Dung phập phồng lo sợ vì những phút giây im lặng đầy đe dọa này, nàng liếc trái chợt thấy Bửu Châu đang xem xét gì trên đa.
 Nàng e dè, đề phòng trước mà cũng hông khỏi cặp mắt xoi mói của già Bửu Châu Đứng như nàng đoán biết trước chuyện sắp xảy ra, già Bửu Châu lại kêu sừng sốt:
 – Mỹ Dung!
 Nàng đổi giọng ngọt mềm:
 – Dạ! Anh kêu em chi?
 Già vầy lia:
 – Em lên, anh chỉ cho coi này nè!
 Mà liễu khẽ cau:
 – Coi cái gì?
 – Thì lên đây rồi biết, mau mau đi!
 – Có gì la thì nói đi. Đôi chân em đã rả Rời rồi ma.
 Bửu Châu nghiêm giọng:
 – Ai mới viết mấy chữ này đây, Dũng
 Nàng ra vẻ ngẩn ngơ:
 – Mấy chữ gì?
 – Thanh Bình và Mỹ Dung. Du Sơn ngay.
 – Ai biế ai viết mà hỏi
 Bửu Châu thêm nghi ngờ:
 – Sao lại có tên Mỹ Dung ở đây Một mình em vừa lên chỗ này.. Như vậy nghĩa là sảo
 Nàng châu bậu:
 – Bộ trên đời này chỉ có một mình em mang tên Mỹ Dung à hả Anh nghĩ gì mà anh hỏi em câu đó Phải rồi, em vừa lén đi chơi với người tình và hai đứa cùng viết tên nhau trên đo.
 Dứt lời, Mỹ Dung liền đứng dậy ngoay ngoáy bỏ đi lên phía Điện thờ.
 Bửu Châu tuồng cây chạy theo:
 – Mỹ Dung! Có gì đâu mà em giận. Đứng lại anh nói này nghe.
 Nàng không thềm ngoảnh lại. Ông ta đuổi theo kịp, quàng tay lên vai nàng mà cười mơn trớn:
 – Anh hỏi vậy mà em giận anh sảo

Mỹ Dung dang dỗi hất tay già Bửu Châu ra:

– Em thừa biết đầu óc anh vừa nghĩ gì rồi Anh khinh khi em vừa vừa thôi chợ Nều chưa tin nhau, chưa hiểu lòng nhau, thì tốt hơn, đừng nên nói chuyện hôn nhận

Bửu Châu vuốt ve nàng:

– Anh tin em.., anh hiểu em..

Nàng hằn học:

– Mà sao anh tỏ ra ghen bóng ghen gió, hạch hỏi em bằng một câu nghe chướng tai như vậy

– Anh không có nghi ngờ, không có ghen tuông gì hết Vì thấy có người trùng tên với em, anh mới ngạc nhiên

– Có gì đáng ngạc nhiên đâu Thôi, anh đi riêng ra đi để tiện theo dõi em Chừng về, em với má ngồi xe đo.

– Thôi mà, đừng giận hờn anh nữa mà! Anh chỉ hờ hênh câu hỏi một chút chớ không hề có ý nghĩ gì quấy hết Anh xin lỗi em đó! Cho anh vuốt giận đi, cục cưng!

Nàng hất bên này, gạt bên kia và đi dang xa Bửu Châu:

– Chưa chính thức thành vợ chồng mà còn làm khổ em như vậy. Đến chừng cưới hỏi rồi, em sống sao được với ông chồng nông nổi, hẹp hòi

Già chận Mỹ Dung đứng lại:

– Một lần nữa, anh xin lỗi em Anh đã nói, vì anh hờ hênh lời nói, để cho em hiểu lầm, chớ anh không chút gì nghi ngờ về mấy chữ viết trên đạ Em hãy bỏ qua lầm lỗi của anh cho cuộc vui được trọn vẹn

– Lần đầu tiên em đi chơi với anh, mà anh làm cho em bức mình hoại

– Tự hậu, anh không cọ. như vậy nựa Anh thệ.

– Thề sảo

– Nếu anh còn làm cho em buồn, anh sẽ phải chết thê chết thảm trên vô lăng Anh thề độc như vậy đo.

Mỹ Dung mở ví rút khăn lau mặt cố ý làm rớt mảnh giấy gấp nhỏ xuống đất, đoạn đưa mũi giày hất hất ra ngoài Bình liếc thấy rồi, chàng vội vàng bung tách cà phê nhấm một chút và kín đáo gạt nhẹ một cái

Nàng lấy cặp kính màu xanh nhạt đeo lên, đoạn cầm tấm gương nhỏ soi mặt ngắm nghía, vừa nháy mắt lia, vừa hất mảnh giấy dưới chân cái nữa, ngầm bảo Bình hãy lượm lấy mặt thư đo.

Bình đặt tách cà phê xuống và gạt đầu lên nữa, vừa chép miệng nói một mình:

– Biết rồi! Cà phê ngon lắm!

Bên cạnh Mỹ Dung, già Bửu Châu đang ngồi bật ngựa, thả mắt lênh đênh trên biển cạ Chừng thấy Mỹ Dung đeo kính lên mắt, ông ta quàng tay lên lưng ghé nàng, ngoẻo đầu, tắc lưỡi:

– Cặp kính màu này rất thích hợp với gương mặt của em phải hôn, hợp thời trang lắm phải hôn

Mỹ Dung nhìn về phía Bình mà nhoẻn cười:

– Anh sắm đồ cho em mà có cái nào lại chẳng đẹp, chẳng hợp thời trang. Nhứt là bộ áo tắm anh mua cho em hôm qua, anh chọn màu vàng cam, viền trắng, em thích ghê vậy đó.

– Anh đã gởi người bạn ở Pháp mua cho em một lô, đủ kiểu, đủ mau..

– Mua chi nhiều dữ vậy

– Để em tha hồ tắm biển, mà mỗi lần đi tắm, em phải thay đổi một màu khác. Chừng mình đi hưởng tuần trăng mật, mình sẽ ở miền biển lâu hơn Uống nước xong, mình thay đồ nha.

Nàng hỏi nhanh:

– Tính xuống tắm liền bây giờ ha?

– Ủ, tắm vài tiếng đồng hồ rồi lên ăn cơm trưa

Nàng lắc đầu:

– Thôi, ngồi xe từ Sài Gòn ra đây, em mệt như Em muốn để chiều khỏe rồi tắm mới vui

– Tùy ý ẹm. Bây giờ, mình trở vô khách sạn ha?

Nàng đáp bằng cái gật nhẹ.

Giải khát xong, già Bửu Châu cùng nàng trở ra xe. Khi quay lưng, nàng còn kín đáo chỉ mảnh giấy dưới chân

Chờ hai người lên xe rồi, Bình làm bộ cúi xuống buộc lại dây giày để với lượm mảnh mật thư. Chàng bung ly cà phê ra nằm ghé vai đọc mấy giòng.. mật lệnh tối hậu của nàng:

Anh yêu,

"Mình tạm xa nhau vài tiếng đồng hồ nhé. Một lần nữa, em xin nhắc lại lời hứa của em để anh được yên tâm, em phải ở khách sạn với Bửu Châu là chuyện ngoài ý muốn, nhưng em đã chọn một phòng riêng, để giữ trọn vẹn... chung thủy cho anh. Dù ở trong hoàn cảnh nào đi nữa, em cũng vẫn luôn luôn coi Bửu Châu là kẻ thù độc nhứt của chúng mình

"Đúng 19 giờ chiều nay, anh hãy đến trước cổng biệt thự Thanh Sơn (ở Bãi Dâu) gặp ẹm. Suốt thời gian nghỉ mát ở đây, em sẽ cố gắng sắp xếp thì giờ để được gần gũi anh nhiều hơn, biệt thự Thanh Sơn sẽ là nơi tao ngộ của chúng mình

"Trong những lúc theo dõi già Bửu Châu, anh có thấy cử chỉ gì trái mắt của hắn, anh cũng đừng ghen tuông nghe hôn. Nếu anh ra mặt tuyên chiến với hắn là hỏng đại sự hết à!

"Đừng quên những lời em dặn dò, nghe anh. Đúng giờ hẹn, mình gặp nhau sẽ nói chuyện nhiều hơn

"Hôn anh một cái cho đỡ nhớ!

Đọc đi, đọc lại đôi ba lần, Bình mới gấp lá thư bỏ túi Xem lại đồng hồ thấy mới 10 giờ hơn, còn đến chín tiếng đồng hồ nữa mới được tái ngộ, chàng muốn thay đồ ra biển tắm cho sáng khoái tinh thần Nhưng kiểm điểm lại, ai đi biển cũng có đôi, có cặp hết, riêng mình chàng lẻ loi, cô độc, chàng thấy tủi thân nên lại thối

Trả tiền cà phê xong, chàng thả bộ một quãng, rồi lên xe Lam trở ra Bãi Trước Xuống đó, chàng đi hoang chờ không biết làm gì hợn Chưa biết Mỹ Dung ở đâu, chàng đi các khách sạn cố ý tìm chiếc MERCEDES của Bửu Châu

Chàng quay vô chợ, định ăn qua loa rồi trở ra plage muốn ghé bỏ ngủ trưa Khi không muốn tìm mà lại gặp, chàng thấy chiếc MERCEDES của Bửu Châu đậu ngay trước quán sách Nhìn kỹ lại, trên xe chỉ có một mình Bửu Châu ngồi phì phà khói thuốc, mà không thấy Mỹ Dung đâu hết

Chàng chậm bước liếc vào quán sách, chợt thấy Mỹ Dung đang đứng lựa sách với mấy cô học trò bên trong Chàng đi thẳng đến bên cạnh nàng, bắt chước nàng, lượm một quyển sách cầm lật qua lật lại:

– Mỹ Dung!

Nàng giật mình ngược mặt lên, lộ vẻ bối rối:

– Trời ơi! Hắn đâu xe kia! Bộ anh không thấy sảo

Chàng bỏ quyển này xuống, nhặt quyển kia lên lật nữa:

– Thấy chợ Hắc có biết quái gì đâu mà em sợ.

Mỹ Dung cũng bỏ quyển sách xuống, lấy tờ báo ngoại quốc mở rộng che mặt:

– Có lượm cái giấy đó hôn

– Có, đọc rồi

Nàng nhẹ cau mày:

– Mà sao anh còn theo em chi nữa

– Anh định vô chợ ăn phở Tôm chứ không có ý theo dõi hắn, tình cờ gặp lại nữa

– Thôi, anh đi đi! Nhớ, đúng giờ hẹn tại Thanh Sơn

– Em mua sách báo gì ha?

– Không nhứt định là mua sách gì Tính mua vài tập báo đem về khách sạn để thức đọc.

Bình lộ vẻ lo lắng cho nàng:

– Em nên cẩn thận..., đề phòng từng giây, từng phút, luôn luôn phải khôn khéo..., tự vệ trong mọi trường hợp bất trắc...

Nàng khẽ tắc lưỡi:

– Bộ em điên dại gì hay sao mà anh phải dặn dò nưạ Em biểu đi đi, đừng nói hỏi gì nữa hết

Chàng liếc chùng ra xe:

– Cho anh hỏi một câu nữa thôi Anh muốn biết biệt thự Ở Bãi Dâu..

Mỹ Dung hót nhanh:

– Thanh Sơn! Quên rồi sao

– Quên sao được, lá mặt hư anh còn giữ trong túi đây Đó là nhà của ả

– Anh không cần tìm hiểu nhà cửa của ả Thăng cha Bửu Châu mở cửa bước xuống kia! Anh hãy mau thoát ra khỏi chỗ này đi, đừng để hấn nghi ngờ em, tội nghiệp lắm mà!

Bình đi thẳng vào kệ sách trong cùng:

– Anh cũng lựa sách mua

Bình chưa chịu rời người yêu là vì lúc nào lòng chàng cũng ghen tức ngấm ngầm Nhứt là khi già Bửu Châu đến gần bên cạnh Mỹ Dung với cử chỉ âu yếm, ghen tuông càng bùng bùng cháy lên Nếu chàng không suy xét lợi hại, thì chàng đã đánh gục thằng cha già háo sắc mê gái tơ đó rồi.

Phía ngoài, Bửu Châu đứng sát vào Mỹ Dung hơn và quàng tay ngang lưng nàng:

– Quyền sách này chắc hay lắm! Em lấy quyển này đi!

Mỹ Dung nhẹ gỡ tay ông già:

– Em muốn lựa quyển nào mang cái tựa thật buồn như Long Đông, Hoa Môi Tàn Nụ, Nửa Gối Cô Đơn..

Già cứ xoắn theo bên nàng, lại quàng tay lên vai nàng như muốn khoe khoang với thiên hạ rằng không ai hạnh phúc bằng mình, không ai có vợ trẻ đẹp như mình, vừa hềch miệng cười:

– Em mua nhiều quá đọc đến chừng nào mới hết

– Đem về nhà đọc.

– Sao em không mua trong Sài Gòn rẽ hơn

Mỹ Dung hất tay lão:

– Hà tiện với em từng đồng từng cắt vậy ha?

– Không phải hà tiện, em xài phí hằng trăm ngàn, hằng triệu bạc, anh cũng không tiếc nữa mà, hướng chỉ là mua vài cuốn sách cho em đọc giải trí Phải chi em cho anh biết trước để anh đưa em ghé mấy nhà sách trong Sài Gòn, mình mua vừa rẽ, vừa đầy đủ sách báo hơn ngoài này

– Ra xe ngồi đợi anh đi!

– Để anh ôm sách cho cục cứng!

Nghe rõ mồn một câu nói tình tứ của già Bửu Châu tưởng như đinh đóng vào tai mình, Bình đến trước mặt cô hàng sách và bọc lộ ghen tức qua câu hỏi:

– Cuốn này bán bao nhiêu

Cô hàng sách lễ phép:

– Dạ, hai trăm rưỡi, thưa ông!

Chàng đập mạnh quyển sách vào tay:

- Để giá hai trăm mà sao cô bán tới hai trăm rưỡi?
- Thưa ông, chủ nhà sách để giá bao nhiêu, thì tôi phải bán y theo giá chủ ấn định.

Chàng ném quyển sách lên mặt quày:

- Ấn định giá cắt hòng hả Trong Sài Gòn, một quyển cỡ này chỉ bán có một trăm tám mươi

Cô gái vẫn nhã nhặn với Bình:

- Trong Sài Gòn khác, ngoài này khác, một quyển sách từ Sài Gòn ra tới đây, nhà sách phải tốn chi phí chuyên chở, nên phải bán giá cao hơn mới có lời, chứ có cắt hòng, cắt hàu ai đâu ông Xin ông thông cảm...

Chàng hất hàm:

- Trả lại cô đó, tôi không thèm mua
 - Ông không bằng lòng mua thì thôi, có gì đâu mà ông hằn học với tôi
- Chợt thấy mình vô cớ, vô lễ gây gổ với cô gái bán sách, Bình vội móc túi lấy mấy tờ giấy bạc dán lên mặt quày, đoạn lượm quyển sách đi nhanh ra cửa, không đợi người ta gói giấy cho.

Mới sáu giờ chiều là chàng đã vô tới Bãi Dâu

Biệt thự Thanh Sơn mang bộ mặt tân kỳ đứng chên vầng bên triền núi nhìn về biển cả Từ dưới đường, có những bậc đá đưa lên một vuông sân đầy hoa cảnh, nhiều nhứt là cây cần thăng với hoa phong lan Sát trụ cổng có hai bụi trúc hót sữa thành hình thập Dục theo bờ rào keo gai, những cây móng bò vượt lên cao như cuốn thi đua với đám cây rừng kiêu hãnh

Lên khỏi bậc đá cuối cùng, Bình ngại ngần chùn bước ngơ ngác quan sát trước sau Chàng vén tay áo xem đồng hồ lần nữa, đoạn ngáp ngừng tiến thêm vài bước Cổng bỏ ngõ, trên trụ cổng không có treo bảng chó dữ, nhưng chàng không dám tiến qua khỏi cánh cửa sắt Thấy nhà kín cửa trước sau, trong sân không một bóng người, lòng chàng đã m ra hoang mang, không biết có nên bấm chuông gọi cổng, hay là phải trở xuống đường đón Mỹ

Dụng

Sau một lúc đắn đo, chàng cúi xuống thổi cho sạch cát bụi rồi ngoảnh xuống bậc đá, mới thuốc đốt thời gian chờ đợi.

Nhưng, chàng đâu có ngồi yên, hít được vài hơi khói, thì chàng đứng lên thông thả đếm từng bậc đá đi xuống đường ngóng cổ ngó mòng Chiếc xe hơi nào chạy qua, chàng cũng trở mắt trông theo, để rồi lòng nặng thêm bồn chồn

Đứng ngóng mỏi mồm, chàng lại trở lên qua lại ngoài rào nhìn chừng trong sân Núi đã ba tiếng thuốc, đã khô cháy cổ họng, mà chỉ mới 6 giờ 2 không, chàng cảm thấy thời gian như tàu neo ngoài khơi

Chàng lẩm bẩm:

- Còn đến bốn mươi phút nữa Mà không biết có đến đúng giờ 8' hẹn được

hay không nữa Cứ thăm lén như thế này mãi, rồi chuyện tình duyên của mình sẽ đi về đâu Trong những ngày sắp tới, mình có còn cơ hội gần gũi người mình yêu khi mà người yêu của mình làm vợ người ta hay không
Chàng quay mặt trông về biển cả như cầu mong ở thiên liêng ban cho một huyền phép nào đó để cho chàng có thể quên nàng con gái mang tên Mỹ Dung ngay từ phút này, cho nàng được yên vui trên nhung lụa vàng son
Nhưng, lòng chàng lại không chấp nhận những thua thiệt khi mà yêu thương dâng lên như ngọn triều dào dạt ngoài trùng dương
Thình lình, phía sau lưng chàng phát ra tiếng động của cánh cửa sắt rít nhỏ
Chàng quay phắt lại thì chợt thấy một cậu bé chừng 11, 12 tuổi, mặt quần sọt đen, áo ca cô xanh, đang đẩy cánh cổng mở rộng.
Không chào hỏi gì hết, thằng nhỏ cười thân thiện với chàng:

– Mời cậu vô!

Thằng nhỏ tỏ ra ân cần đối với mình, Bình hơi ngạc nhiên:

– Em ở trong này

Cậu bé bước đến gần chàng, vừa nhẹ gật đầu:

– Dạ! Cô hai biểu tôi ra mời cậu vô nha.

Bình dè dặt gạn hỏi:

– Có phải cô Mỹ Dung hôn

– Dạ phải!

Chàng hớn hờ tiến vô sân:

– Ua! Cô Mỹ Dung tới đây hồi nào

Thằng nhỏ kéo cánh cổng khép lại và cẩn thận bóp khóa luôn, đoạn đưa chàng rẽ qua cánh trái của biệt thự, vừa phân bua:

– Cô hai tới đây lâu rồi Cô thấy bóng cậu thấp thoáng ngoài này, cổ hời tôi ra mời cậu vô Sao cậu hồng chịu bấm chuông Bộ cậu không thấy nút chuông sảo

Chàng cũng làm thân với cậu bé:

– Vì thấy kín cửa trước sau, cậu tưởng không có ai trong này Cậu đâu ngờ cô Mỹ Dung tới trước cậu. Mà cô Mỹ Dung đâu

Cậu bé ngoảnh lại, chỉ tay:

– Cô ở đằng sau á! Nhà này ít khi mở cửa lắm, chừng nào có ông chủ, bà chủ ra nghỉ mát mới mở cửa trước

Bình hỏi nhanh:

– Ông chủ bà chủ nào

– Ba má cô hai á cậu. Cậu biết hôn

Chàng giật lia:

– Ủ, biết! Biết! Nói vậy biệt thự này của cô Mỹ Dung ha?

Thằng nhỏ len lách dưới những cây sứ sà cành đưa Bình vòng ra sân sau:

– Dạ! Cô hai mới mời cậu ra đây chơi lần thứ nhất ha?

Bình làm thỉnh giả như không nghe câu hỏi cậu bé. Nó cũng không cần lặp lại. Như con khỉ ăn phải ớt, nó vừa đi, vừa nhảy, chân này đá gót kia, cười nha răng sún, kêu giật ngược:

– Cô hai ơi! Cô hai à! Khách vô nè, cô hai ơi!

Từ trong nhà bếp đi ra, Mỹ Dung vẫn giữ nét mặt thản nhiên, không mừng tíu tít, cũng không ưu tư, sàu nạo Nàng khoát tay ra dấu bảo thằng nhỏ rút đi, đoạn ghé ngồi nơi chiếc ghế mây đặt dưới cội cây xoài râm mát

Bình liền trách mắng:

– Em đến trước từ lâu, mà sao không cho người đón anh ngoài công?

Nàng nhướn miệng cười và chỉ chiếc ghế bên cạnh:

– Ngồi đây đi anh. Em đâu có ngờ anh đến sớm quá như vậy. Em vừa định bảo thằng nhỏ ra ngồi ngoài cổng đoán anh thì anh đã đứng ngoài đó từ lúc nạo

Bình ngồi bật ngửa nhìn lên cành xoài:

– Anh đến đây đúng sáu giờ.

– Đến sớm, đợi lâu, có giận em hôn

Chàng lắc đầu:

– Em đâu có lỗi hẹn mà giận. Anh chỉ băn khoăn sợ em ket... À, em đây một mình, hay hẳn đưa em đi?

– Nếu để hẳn đi thì bại lộ hết còn gì. Hẳn đang đánh bài, em liền đón xe đi ngay vô đây. Thoát đi sớm chừng nào hay chừng ấy. Anh uống gì với em, nha.

– Tùy em!

Mỹ Dung quay mặt về phía nhà bếp gọi lớn:

– Dì hai ơi! Cho nước uống đi dì hai ơi!

Một người đàn bà trọng tuổi thò đầu ra cửa nhà bếp:

– Nước trà hay nước ngọt, cô hải

– Nước ngọt.

– Thứ nào cũng được. Cho hai ly nha.

– Dạ!

Nàng quay lại Bình:

– Chị bếp đó anh Ba má em cho gia đình chỉ ở đây dựng giữ nhà lộn. Em chọn chỗ này yên tĩnh, kín đáo...

Thầm lấy làm lo lắng, Bình nhìn về phía nhà bếp:

– Nói vậy biệt thự này là của em

Nàng cười nửa pha trò, nửa thành thật:

– Đúng là của ba má chứ không phải của em. Ngoài tình của em ra, em không có cái gì gọi là thuộc quyền sở hữu của em cả. Ba má còn một cái nhà trong Bến Đình nữa, xây cất đẹp hơn cái biệt thự này nhiều, nhưng em không thích vì ở trong đó hơi ồn ào

– Mình hẹn hò với nhau nơi đây, e kẻ ăn người ợ.

Đoán hiểu ngay tâm trạng của chàng, Mỹ Dung chận ngang:

– Anh hãy yên tâm, lúc nào cũng dè dặt, phòng xe hơn anh mà Vợ chồng hai Sự đã biết phần nào chuyện riêng của chúng mình rồi, nhưng không có gì đáng lo ngại hết, ở đây cũng như ở trên nông trại Lái Thiêu, ai cũng có ý che cho em hết

Chàng ngẩn ngơ:

– Hai Sự nào

– Là vợ chồng chị bếp đó, ông chồng bả tên Sự Còn thằng nhỏ đưa anh vô đây lúc này là thằng Bé nhỏ, cháu kêu chị bé bằng dì ruột. Vợ chồng chỉ có đứa con gái cho đi học trong Saigon, tên Thu, nhỏ hơn em hai ba tuổi gì đó thội

Bởi hai ông bà tuổi đáng cha mẹ, nên em bắt chước thằng bé nhỏ kêu bằng dì Hai, dưỡng Hai Minh kêu bằng anh chị cũng được, nhưng ngưng miệng lậm

– Ông hai Sự đâu mà anh không thấy

Mỹ Dung nhẹ hất hàm:

– Em nhờ ông dọn phòng trên nhà Lát nữa ông xuống ạ Hai vợ chồng thương em lậm Rồi anh sẽ thấy họ đối đãi với anh hết mực tử tế Có thể nói, vợ chồng hai Sự đáng tin cậy hơn vợ chồng ông Sáu Ngư ở nông trại.

– Người lớn kín miệng, nhưng biết thằng nhỏ có kín miệng cho mình nhờ hay không

– Thằng Bé nhỏ không dám nói bậy đâu Nếu có bép xép cái miệng thì dì dưỡng nó đánh nói chệt

Câu chuyện đến đây thì thằng Bé nhỏ bung hai ly nước ngọt ra đả9.t trên bàn và lễ phép:

– Thưa cô hai, thưa cậu uống nước

Mỹ Dung gật đầu:

– Cám ơn! Em để đó cho tội

Thằng nhỏ vừa quay lưng thì Mỹ Dung gọi giật lại tiếp bằng lời dặn dò:

– Nè! Bé nhỏ! Khóa cổng cẩn thận nghe ẹm

– Dạ, tôi có khóa lại rồi, cô hai

– Phải nhớ, nếu có ai gọi cổng thì phải cho tôi biết trước, đừng tự ý mở cổng cho người ta vô nhà Và bất cứ ai hỏi tôi, cứ trả lời rằng, không có tôi ở đây, nghe chưa

Thằng Bé nhỏ dạ luôn mấy tiếng, đoạn đi thẳng ra phía sân trước theo lối mà nó đưa Bình vô lúc nãy Đường như nói đã lãnh nhiệm vụ gác cộng

Bình vẫn chưa yên tâm:

– Già Bửu Châu có biết chỗ này không, ẹm

– Lão chưa đến lần nào

– Mà hấn có biết biệt thự Thanh Sơn này là của ai hay không

– Lão không hề nói tới, có lẽ lão chưa biết Anh sợ lão vô đây tìm em ha?

Bình nhẹ gật:

– Thấy mất em, có thể hấn vô đây tìm kiếm lắm a.

Nàng vói tay đẩy ly nước đến ngay trước mặt chàng:

– Còn lo gì nữa Em đã dặn dò mọi người hết rồi

– Anh vẫn còn phập phồng hoai Đụng đầu già Bửu Châu, anh không ngại, mà anh chỉ sợ.

Mỹ Dung chớp chớp mắt:

– Gì hả anh

– Thành linh, ba má em ra tới thì anh không biết thoát đi đường nào cho khỏi..

Nàng chỉ lên núi:

– Có nhiều ngõ hầu. Gặp phải trường hợp đó, hai Sự sẽ cấp bách đưa anh thoát ra ngõ này một cách an toàn

Bình bật cười:

– Đi lên núi ha?

– Muốn lên núi cũng được, mà lên núi chi, mình chó thể bọc vòng theo bên ngoài bờ rào để xuống đượng Minh phòng trước như vậy thôi chứ ba má em không có ra đây trong lúc em với già Bửu Châu nghỉ mát ngoài này đâu

Chị bép đi ra đứng xa xa hỏi Mỹ Dung:

– Thừa cô hai, dọn cơm bây giờ chưa, cô hải

Nàng vén tay áo xem đồng hồ:

– Còn sớm lắm để tối chút nữa đi di hại Lát nữa, di dọn ra bàn này cho tôi, ngồi đây mát mẻ hơn

– Dạ, để tôi biểu ông kéo đèn ra đo.

Mỹ Dung quay lại chàng:

– Đáng lẽ ăn cơm tối xong, mình xuống plage đi dài dài chơi, nhưng vì phải dè dặt hơn lúc nào hết, mình nên ở nhà nói chuyện...

Chàng hỏi nhanh:

– Độ mấy giờ em mới trở ra khách sạn

Nàng bung ly nước lên thấm môi một chút rồi đặt xuống đặt xuống, cười bí ẩn:

– Tám giờ!

– Nói vậy, ăn cơm xong là em phải đi liền hay sảo

Nàng lườm Bình:

– Không hiểu gì hết! Em nói tám giờ là tám giờ sáng mai mà Đêm nay, em ở đây chứ không về khách sạn.

Bình xuồm tới:

– Được sảo

Nàng khúc khích cười:

- Ai có quyền cấm em mà không được.
- Suốt đêm, thằng cha già Bửu Châu đứng ngồi không yên a.
- Cho lão kiêu...
- Rồi chừng em về, hăng tra gạn, em trả lời sao cho xuôi
- Em trả lời sao, mặc kệ em chớ, anh cần gì lo.
- Anh chỉ sợ... hấn nghi ngờ., hấn hành tội em chịu không nổi đó thôi Trồn đi cả đêm, em làm cho hấn nổi ghen lên, hấn đam..

Mỹ Dung chận ngang bằng giọng khinh khỉnh:

- Dám làm gì em! Hấn nói vậy thì em làm nũng giã đồng là hấn dịu ngọt năn nỉ em liền hà! Không bao giờ hấn dám chọc giận em hết Em làm bộ khóc lóc, rơi một giọt nước mắt là hấn cũng đủ rồi lên rồi
- Em phải khôn khéo vậy mới được.

Mỹ Dung chép miệng:

- Lão ta si em đến nỗi u mê, nghĩ lại cũng... tội nghiệp!

Bình xoáy tia mắt nhìn nàng:

- Em nghĩ sao mà thốt ra hai tiếng tội nghiệp cho thằng già đang tuổi hồi xuân đó?

Nàng nghiêm trọng:

- Anh đừng vội hiểu lầm em qua lời nói nhạ Em nói tội nghiệp cho lão ta, tức là thương hại cho sự ngu dốt, mù quang.. của lão ta, chớ không có ý nghĩ gì khác hết à!

Hai người trở lại yên lặng vì thấy ông hai Sự từ nhà mang cuộn dây điện đi xuống Hai Sự mặc quần ngắn đen nửa đùi, để mình trần khoe những hình xăm kỳ quái trên cái thân thể vạm vỡ, rắn chắc, sạm phong sương Vừa thấy Bình, hai Sự liền cúi đầu, toe téot cười thay lời chào hỏi

Mỹ Dung chỉ Bình giới thiệu ngay:

- Anh Bình, người bạn thân của tôi đó, dựng hại

Bình vội vàng đứng dậy thân mật bắt tay hai Sự:

- Chào ông Hai!

Hai sự gãi đầu tóc bàn chải:

- Cậu mới ra tới ha?

- Dạ!

- Cậu ngồi uống nước với cô hại

- Dạ cảm ơn ông Hai

Hai Sự vui vẻ:

- Cậu đừng ngại gì hết ghen, cứ ở đây chơi đến chừng nào cũng được. Cô hai đã cho tôi biết chuyện về cậu rồi, thì tôi xin nói thiệt cho cậu yên lòng, từ phút này, vợ chồng tôi với thằng nhỏ có bốn phận bảo vệ cậu cho đến khi nào cậu về Sài Gòn Cậu cần chi, cậu cứ cho tôi biết ghen

Bình sung sướng xoa tay:

– Dạ! Đa tạ! Tôi đến chơi mà làm phiền ông Hai, bà Hai nhiều quá Tôi không biết nói gì hơn là cảm ơn ông Hai, bà Hai
Hai Sự tháo cuộn dây điện ra vài khoanh, đoạn quãng một đầu có gắn bóng điện tròn mắc lên nhánh xoài:

– Có chi đâu mà cậu băn khoăn vì ơn với nghĩa Chính đây là cơ hội để cho hai vợ chồng tôi trả ơn cho cô hai nè! Hồi trước, nhờ một tiếng nói của cô hai nên vợ chồng tôi mới có một chỗ ở yên ấm, có cơm ăn, áo mặc và con cái được học hành như ngày nay

Mỹ Dung tươi cười:

– Tôi có công gì đâu mà dượng hai kẻ lẽ dửng vây.

– Thiệt mà, cô! Bây giờ vợ chồng tôi phải đền ơn đáp nghĩa của cô đây nè
Dầu cho bị Ông bà đuổi đi, vợ chồng tôi cũng không tiếc hận gì Tôi hứa theo cô hai tới cùng ma.

Bình bắc ghệt đứng lên sửa bóng điện cho ngay bàn:

– Như vậy được chưa, ông Hai

Hai sự vừa tiếp tục tháo dần cuộn dây, vừa bước thụt lùi về phía trên nhà:

– Dạ, được rồi cậu! Cậu hãy ngồi chơi để mặc tôi lẹm Có cần giăng thêm bóng điện màu hôn, cô hai

Mỹ Dung khoả tay:

– Thôi dượng! Có phải tiệc tùng chi đâu mà giăng đèn mậu Dượng hai dọn phòng trên đó dùm tôi rồi phải hôn

– Dạ, xong hết rồi, cô Có mỗi một, cô cậu cứ tự tiện lên trên nằm nghỉ.

Hai Sự choàng dây lên cành đào, đoạn bỏ đầu dây vào cửa sổ Ông ta tắt tả chạy vòng vô cửa hông rồi biến mất dạng. Chỉ chốc sau, bóng điện trên đầu hai người cháy sáng lên Ông ta the mặt bên khung cửa sổ:

– Điện hơi yếu hử, cô hai

Mỹ Dung ngửa mặt:

– Cũng sáng lắm chứ yếu đâu Chừng tối hẳn mới thấy sáng sửa hợm Tôi còn muốn để bóng nhỏ nữa a.

– Không có bóng nhỏ cô hai ạ Nếu cô muốn đổi bóng khác thì tôi chạy ra chợ mua

– Thôi, khỏi!

Bỗng thằng Bé nhỏ đâm đầu tung cây chạy vô, hồn hên nói nhỏ với Mỹ Dung:

– Có khách cô hai ơi! Cô cho họ vô hôn

Mỹ Dung lộ vẻ băn khoăn, đứng phất dậy, giương tròn xoe đôi mắt:

– Khách nào đó, đàn ông, đàn bà?

– Dạ đàn bà, bà năm măm ruốc Tứ Hải đó, cô hai

– Bà măm ruốc Tứ Hải nào Tao không biết! Bà ấy tới kiếm tao chi?

Thằng Bé nhỏ lắc đầu:

– Hồng phải kiếm cô hai, bà tới kiếm dì hai đang thêu tiền hụi, mà tôi hồng cho vô, tôi biểu đứng ngoài đời. Tôi đang tưới cây, bà bấm chuông kêu chuông cả buổi mà chuông không kêu nên không ai hay hết

Hết lo âu, Mỹ Dung lại phải ngạc nhiên:

– Bộ chuông hư hay sao mà không kêu

– Đâu có hư, bị tôi nhét giấy vô miệng..., nên nó không kêu đó chứ

Nàng nhăn mặt:

– Mày khùng hả, Bé nhỏ Nhét giấy vô miệng chuông chi vậy

– Cho người ta bấm chuông hồng được, người ta về đi, mình khỏi bị hạch hỏi gì hết

Mỹ Dung phát lên vai thẳng nhỏ và tắc lưỡi:

– Chạy móc giấy ra đi ông Cho chuông câm, người ta gọi cổng không được, người ta leo rào vô ạ Còn bà mướn ruộng gì đi lấy hụi đó, đừng cho bà vô đây Tuyệt đối, không ai được vô cổng hết, dù là bà con hay hàng xóm Mày kêu dì Hai chạy ra nói chuyện với bà ấy

Thằng Bé nhỏ lại cầm đa6`u chạy vô nhà bếp

Mỹ Dung và Bình đồng thờ dài nhẹ nhõm Bình bật cười:

– Bà mướn ruộng đi thu tiền hụi mà nó làm mình hết hồn!

Mỹ Dung áp tay lên ngực:

– Em cũng đánh trống ngực thành thịch nè! Cái thằng ác ôn thiệt mà Nó đại quá mà nói tưởng rằng nó cao mưu kế Cái chuông cổng mà nó nhét giấy cho câm, rủi có ai tìm em, người ta kêu không được, rồi người ta leo rào, hay đi bọc ngõ sau, thì có phải khốn khổ cho mình hay không

Bình bưng ly nước uống hớp nước để lấy lại bình tĩnh:

– Anh đề nghị em nhờ ông Hai mua cái bảng hình đầu chó dữ treo ở cổng trước và làm rào có khóa ở ngõ hậu cho vững bung.

– Em có bảo ông ông kêu thợ làm rào phía sau lại rồi Ngay trong phòng riêng của em, nay mai sẽ được gắn chuông báo động...

Bình gật đa6`u tỏ ra hài lòng:

– Chu đáo lắm! Nhưng em phải đặt đường dây thật khéo léo và với hệ thống bí mật mới được.

– Chớ sao! Người tâm phúc của em là vợ chồng hai Sự Ông hai Sự sẽ tự tay đặt đường dây bí mật đó, một báo động trực tiếp từ cổng vô phòng em và một gián tiếp từ cổng vô nhà bếp, rồi từ nhà bếp lên phòng Mọi tổ chức.

phòng vệ sẽ hoàn tất trước khi em đi nghỉ mát tại đây với già Bửu Châu lần thứ hai Nghĩa là kỳ sau, hai đứa mình trở lại đây trong sự an toàn

Bình hỏi nhanh:

– Chùng nào em với Bửu Châu đi Cấp nữa!

– Sau ngày làm lễ hỏi xong

– Chùng nào làm lễ hỏi?

Mỹ Dung sửng sốt:

- Dường như em đã báo tin cho anh hay rồi ma.
- Chưa! Anh có nghe em nói gì về lễ hỏi, lễ cưới đâu
- Hăm sáu dương lịch tới đây..
- Đám hỏi nhằm ngày đo?
- Dạ! Có lẽ vào những ngày cuối tháng, chúng mình sẽ gặp lại tại đây Em dự liệu, trong trường hợp có ba má và các em ở nhà này, thì mình.. đến khách sạn nào đo.

Bình sốt ruột:

- Rồi chừng nào Bửu Châu mới làm đám cưới

Mỹ Dung rần giọng:

- Do em đề nghị với ba má Em sẽ tìm đủ mọi cách trì hoãn đến một vài năm nữa, càng lâu, càng tốt Em bắt Bửu Châu phải chờ đợi, chờ đợi cho đến khi nào hăn chán nan..
- Không bao giờ hăn chịu buông tha em đâu
- Em không tin rằng hăn sẽ thất vọng và chán ghét em, khi mà em không con.. che mắt thiên hạ được nữa Chuyện thâm lén của chúng mình thế nào cũng đi đến cái ngày đo.

Bình ngơ ngác:

- Em nói vậy nghĩa là sao Anh chưa hiểu kịp lời ẹm

Nàng cúi mặt, đưa mũi giày gom những viên sỏi trắng lác lõng, vừa e ấp cười:

- Em nói vậy mà anh chưa hiểu a?
- Em hãy nói rõ hơn

Môi hồng mấp máy ngượng ngùng:

- Em.. làm sao.. giải thích rõ ra được. Anh phải suy nghĩ để hiểu chớ.

Chàng cau mày:

- Tại sao em không thể giải thích được, mà bắt anh phải suy ra?

Nàng vịn lại Bình:

- Em thử hỏi anh, mình cứ lén lút đi lại như thế này mãi, một lần em.. buông liều bước ra khỏi vòng lễ giáo, em không còn gìn giữ. gì nữa cả, rồi đến một ngày nào đó, em sẽ ra sao Em sẽ ra sao, anh suy ra chử

Bình ra dáng suy nghĩ một lúc rồi cười ý nhị:

- Anh đã hiểu ý em rồi, Ủ, khi mà già Bửu Châu thấy.. sự thật rồi, hăn sẽ thất vọng, sẽ chán ghét ẹm Không còn e dè gì nữa cả, anh nên táo bạo hơn nữa, để sớm loại già Bửu Châu ra khỏi vòng chiện

Đọc hiểu ý nghĩ của chàng trong ánh mắt, Mỹ Dung ngoảnh mặt nạt nhỏ:

- Quí! Táo bạo gì?

Chàng háo hức:

- Mình nên tạo cơ hội gặp nhau thường hơn, bất cứ là ở đâu, chớ không nhút

thiết phải chờ cơ hội đi Cấp hay Đà lạt với thằng già đó Nếu em xét thấy đã đến lúc phải công khai.. thì mình cứ công khai cho thằng già đó thấy..

Nàng liền phản đối:

– Không thể được, anh đừng cãi em.

Chàng và nàng vừa cầm dĩa lên tay thì nghe tiếng chân chạy huỳnh huých phía đầu hông cánh trại Hai người đồng quay mặt về hướng đó Chàng ngóng cổ phóng mắt vào bóng tối thấp thoáng cây lá lay động.

Nàng xòe tay che bớt ánh đèn, thấy bóng hai Sự, nàng đoán biết phải có chuyện khẩn cấp, nàng hỏi nhanh:

– Gì đó, dượng hải

Hai Sự đến bên cạnh nàng, cúi xuống hỏi nhả:

– Cô nói, ông đó đi chiếc Metxơ- đét đen phải hôn

Mỹ Dung bắn khoả chớp mắt:

– Ủ, số EV-3535!

– Dạ, đúng! Băm lăm băm lăm!

Cả Bình và Mỹ Dung đồng buông dĩa Nàng đứng lên đón dác:

– Đầu Ông ấy tới đây ha?

Hai Sự chỉ phía trước:

– Ông ấy đang đứng phía trước cộng Ông hỏi có cô vô đây chơi hay không, tôi nói không có, mà dường như ông không tịn Ông định ninh rằng, thế nào cô cũng vô đây, ông xin vô trong này ngồi chờ cô chừng vài mươi phút, nếu không có cô tới thì ông đi.

Mỹ Dung khoa tay lia:

– Không! Không cho vô!

– Dạ, tôi đâu dám cho vô, tôi biết.. nguy hiểm cho cô ma.

Mỹ Dung lấp bắp:

– Vậy mà. mà sao ông còn đứng đợi ngoài cổng làm gì?

Hai Sự phân trần:

– Ông nài nỉ xin vô đây hoài, tôi phải nói láo rằng người quản gia đã cấm không cho tôi mở cổng tiếp ai từ bảy giờ tối đến bảy giờ sáng, chỉ trừ ông chủ, bà chủ đến Ông lại xưng ông là con rể của ông chủ, bà chủ.

Mỹ Dung phát cáu:

– Thằng già vô duyên! Đã cưới tôi chưa mà dám xưng là con rể Dượng ra đuổi hẳn đi đi!

– Cái ông đó lì quá cô ơi! Tôi nói vậy mà ông cứ nài nỉ xin vô hoài Tôi cương quyết không cho, ông lại đòi gặp ông quản gia. Tôi phải nói láo nữa rằng, ông quản gia về nhà ở trong Bên Đình mang hết chìa khóa theo rồi Ông lại tính đứng ngoài đó chờ ông quản gia, mà đâu có ngờ tôi là quản gia. Bây giờ, mình phải đuổi ông ta bằng cách nào đây, cô hải

Mỹ Dung lô> về bối rối, bực dọc:

– Có lẽ tiền kiếp tôi mắc nợ hần nhiều lắm! Không có giờ phút nào hần để cho tôi được yên thân hết

Hai Sự đề nghị:

– Nếu cô muốn trốn thoát thì tôi đưa cô ra ngõ hậu để cho về khách sạn...

Mỹ Dung rần giọng:

– Tôi gì mà tôi phải trốn tránh Nhà tôi đây, tôi cứ ở đây, không về đâu hết
Dượng hiểu tình cảm của tôi hơn ai hết, dượng nên che chở cho tôi trong mọi bất trắc xảy ra.

– Dạ, đó là bổn phận của vợ chồng tôi

– Dượng hãy canh chừng ngoài cổng, đừng cho hần đột nhập vô đây. Cứ để hần đợi đến chán rồi tự nhên hần phải bỏ đi. Ăn cơm xong, chúng tôi tắt hết đèn trong này để tránh con mắt tò mò của kẻ bên ngoài

Hai Sự dạ luôn mấy tiếng rồi quay lưng

Vẫn còn âu lo, Mỹ Dung ngồi xuống chỗ cũ thở dài:

– Cứ như vậy hoài, chắc em phải đau tim quá!

Bình cũng bồn chồn:

– Em thấy có gì nguy hiểm cho em hay không

Nàng gượng cười trấn an chàng:

– Hai Sự không mở cổng thì thôi, có gì nguy hiểm đâu. Nói cùng mà nghe.

Nếu thằng già đó có bắt được tại trận... hăng cũng chẳng dám động tới ẹm
Thôi đừng thêm lo chi cho mệt trí, mình ăn đi kéo cơm canh nguội lạnh hết

Nàng vừa dứt lời thì hai Sự trở vào với sắc diện lo lắng khác thường:

– Cô hai ơi! Chiếc xe còn đậu ngay cổng mà ông ấy đâu mặt

– Hần ở ngoài đường chờ đậu

– Không có, tôi nghị.

Nàng đảo mắt quanh:

– Dượng sợ hần bọc ngỏ sau ha?

Hai Sự nhẹ gật:

– Nên đề phòng nghe cô hai! Tôi muốn cô tạm lánh mặt một chút, chờ ông ấy đi rồi hãy ăn cơm

Mỹ Dung liền đứng dậy đi thẳng lên nhà:

– Tôi đi nằm một chut. Dượng thấy tình hình ra sao, báo ngay cho tôi biết

Hai Sự ấn vai Bình:

– Không ai biết cậu là ai, cậu cứ ngồi yên đây đi, không nên bỏ ghế tro6 ng trước hai chén cơm, hai đôi đũa. Nếu ông kia đột nhập vô đây, thì tôi ngồi vào ghế của cô Dung

Bình ngược nhìn bóng điện:

– Nhà có sẵn đèn cây hôn, ông Hải

– Dạ có! Chi cầu

– Bóng điện sáng quá, nên tắt đi, mình thay cây nến tốt hơn

– Phải rồi, cậu dè dặt như vậy tốt lắm Cậu ngồi đây nghe, để tôi đi lấy đèn cây

Hai Sự tất tả chạy theo hướng Mỹ Dung Bình đứng lên bước tránh vào bóng tối, lắng nghe động tĩnh chung quanh Thằng Bé nhỏ trong nhà bếp đi ra làm chàng phải giật mình Nó bung tô cơm vun ngon, vừa đi, vừa lua trông ngon lành lắm

Bồn Bé khựng lại, ngòm ngòm miệng cơm mà hỏi lớn:

– Ai đo?

Không nghe ai đáp, nói tiếng tới mấy bước và to tiếng hơn:

– Ai vô sân đo?

Bình vừa thấy bóng người thấp thoáng đi vô theo đường sỏi bên cánh phải thì thằng Bé nhỏ liềng buông tô cơm xuống chậu kiếng, hét hăm dọa:

– Ai đi ruồng ruồng vậy Đứng lại! Vô trong này chớ cần ráng chịu à!

Bóng người đàn ông thân nhiên tiến bước Cũng như Bình, hai Sự đã biết bóng người xông xáo kia là ai rồi Hai Sự lẹ làng chạy lại công tặc, rút dây cho bóng điện ở sân sau tắt phụt đi, đoạn đốt cây nến cầm đi ra cửa hòng Bình giữ bình tĩnh ngồi lại và kêu lơ'n:

– Ông Hai ơi! Bóng điện này đứt rồi, ông Hai ơi!

Hai Sự xòe tay che gó cho ngọn nến:

– Dạ! Tôi đốt đèn cây đây rồi Đứa nào vô phá bóng, phá kiếng, mà mày la đó hả Bé nhỏ?

Bé nhỏ trừng trừng mắt:

– Hồng phải, ông này đi kiểm ai, mà ông vô đại...

Hai Sự thân nhiên đem cây nến đặt giữa bàn, vừa nói nhỏ với Bình:

– Tôi đoán không sai, ông ấy leo rào vô đó nghe câu.

Bình lượm đôi đũa so đầu:

– Dạ, tôi biết.. chính thằng già Bửu Châu đó, ông Hai

Hai Sự làm bộ sắp xếp lại trên bàn ăn, dời tô này, xoay đĩa nọ, đoạn thông thả ngồi xuống cầm đũa như Bình, nhưng chẳng gấp, chẳng vò, vừa lẩm bầm:

– Điện ở đây khi yếu, khi mạnh, bất thường lắm câu. Cái bóng này đã đứt rồi, mà tôi lắc lắc cho hai đầu tim dính nhập lại cho nó cháy để xài tam.

Chắc bị gió lắc lư nên nó mới đứt rời ra nữa đo.

Ông Bửu Châu xăm xăm đi lại hai người, chờ cho hai Sự dứt lời, ông ta mới lên tiếng:

– Chú!

Bình xuôi đũa ngược nhìn thẳng mặt Bửu Châu trong lúc ông ta cũng xoáy tia mắt ngó chàng

Hai Sự làm bộ giật mình quay lại và thẳng thốt:

– Ủa! Ông! Cổng khóa mà sao ông vô được Ông vô ngỏ náo

Bửu Châu đảo mắt quanh, giọng hơi bức dọc!

– Tôi leo rào! Tôi nóng lòng quá nên không thể đứng ngoài được, buộc lòng tôi phải...

Hai Sự ném đũa, nhắm mắt:

– Tôi đã cho ông biết, không có cô Mỹ Dung ở đây, suốt ngày nay, cổ cũng không có tội. Và tôi đã thưa với ông, anh quản gia cấm không cho người lạ mặt bước vô sân..

Bửu Châu chận ngang:

– Chính thái độ của chú làm cho tôi nghi ngờ.

Hai Sự vụt đứng dậy quắc mắt:

– Ông nghi ngờ gì, hả Dầu cho tôi có giấu cô Mỹ Dung trong này, ông cũng không được phép đường đột vô đây. Tôi thấy ông ăn mặc sang trọng lắm, chắc ông phải là người có địa vị và biết phép lịch sự chứ?

Già Bửu Châu gằn từng tiếng:

– Chú định bắt lỗi tôi à? Tôi là con rể của ông bà Nam Phát mà Tôi có quyền ra vào nhà này mà không cần phép tắc ai hết. Ông quản gia còn có bổn phận phải tiếp đón tôi tử tế, chú hiểu chưa?

– Xin lỗi ông à, chúng tôi không biết ông là ai hết. Trong thời buổi nhiễu nhương này, lắm kẻ bắt lương đột nhập vào nhà người ta mạo xưng là gì gì đó để cướp của, trộm... nên ai cũng phải dè dặt.

Già Bửu Châu tức giận trợn mắt, sừng sộ:

– Hử! Chú nói sao? Chú dám vô lễ với tôi ha?

Hai Sự vẫn ôn tồn chậm rãi:

– Thưa không! Tôi thành thật phân trần với ông như vậy để ông thông cảm, ông hiểu cho vì sao chúng tôi không dám tiếp ông, chớ đâu có dám vô lễ với ai.

Bửu Châu lại vỗ ngực xưng danh:

– Tôi nói rõ một lần nữa, tôi là Bửu Châu, con rể của ông bà Nam Phát.

Hai Sự cau mày:

– Ông xưng ông là con rể của ông bà Nam Phát, tôi càng thêm ngạc nhiên, vì ông chủ nhà tôi làm gì có con gái tới khoảng trên dưới bốn mươi tuổi..

Ông chủ, bà chủ tôi chỉ có cô Mỹ Dung là con gái lớn...

Bửu Châu hốt nhanh:

– Đúng rồi! Chính tôi là chồng của Mỹ Dung.

Hai Sự tỏ vẻ ngờ ngác:

– Dà! Ông nói ông là chồng của Mỹ Dung?

– Sắp cưới. Có lẽ chú cũng nghe ông bà Nam Phát nói chuyện chứ?

Hai Sự lắc đầu:

– Không! Ông xưng ông là chồng của cô Mỹ Dung, tôi lại càng không tin. Thành thật mà nói, xin ông đừng giận, tôi nghi ông đột nhập vô biệt thự này.

với mưa toan, gì đă6y nè! Mời ông ra khỏi nhà này để tôi còn có thể giữ chút lịch sự đối với ông

Ông Bửu Châu càng to tiếng:

– Mưu toan gì Tôi lặp đi lặp lại nhiều lần, tôi là chồng của Mỹ Dung, mà chú còn lên mặt gia chủ bắt lỗi tôi hôn Tôi sẽ cho cha mẹ vợ tôi biết về thái độ... phách lối, khiếm nhã của chú đối với tôi

Hai Sự thản nhiên cười mỉa mai:

– Tôi cũng thưa cho chủ tôi biết về một người lạ mặt đột nhập vào nhà này tự xưng là chồng cô Mỹ Dung để bắt nạt tôi Phải chi ông hai ba mươi tuổi thì tôi tin ngay ông là chồng cô hai Đăng này, ông đáng cha người ta mà ông lừa gạt tôi sao được. Lần chót, tôi mời ông ra khỏi chỗ này Nếu ông còn đứng dóđảo mắt dọ dẫm gì trong nhà, thì bắt buộc tôi phải nhờ cảnh sát tới mời ông đi à!

Nghe hai Sự hăm dọa như vậy, già Bửu Châu liền xuống nướđ đầu dậu:

– Để cho chú tin, tôi phải trưng bằng cớ cho chú thấy..

Bửu Châu móc bóp lấy một tấm ảnh đưa ra trước mặt hai Sự vừa tiếp:

– Đây là một trong những tấm ảnh tôi chụp chung với vị hôn thê của tôi Chú hãy nhìn rõ coi có phải Mỹ Dung với tôi đây hay không

Hai Sự khoa tay, quay mặt hướng khác:

– Thôi! Thôi! Ông cất đi!

– Còn nhiều bằng chứng khác nữa... Nếu chú muốn coi..

Hai Sự gạt phăng:

– Thôi, tôi không cần coi Tôi biết lắm mà, ông! Bây giờ, thợ chụp hình họ ráp khéo léo, tinh vi, ảnh này vào vào khung cảnh khác, mà mình không thể nào biết được ông a.

Ông Bửu Châu tức tối nhăn mặt:

– Tôi trưng bằng chứng hiển nhiên như vậy mà chú cũng còn làm khó tôi nữa a?

– Tuổi tác của ông không cho tôi tịn

– Chú không tin thì thôi, để Mỹ Dung tới giới thiệu rồi chú sẽ biết tôi là người có liên hệ tình cảm như thế nào đối với gia đình ông Bà Nam Phật Bây giờ, tôi xin được ngồi đây chờ năm mười phút, nếu không thấy Mỹ Dung đến, tôi sẽ đi ngay Tôi không có tà ta6m gian ý gì đâu mà chú sợ.

Dứt lời, già Bửu Châu ngang nhiên kéo lấy chiếc ghế bỏ trống mà ngồi Chợt bắt gặp chiếc khăn tay bỏ rơi bên mâm cơm, ông ta liền lượm lên đưa gần ngọn nến xem xét

Hai Sự gi^i.n sôi trong bụng:

– Nè, ông! Ông tự ý kéo lấy ghế của tôi, tôi vẫn làm thỉnh để cho ông ngồi là vì tánh tôi rất trọng khách Tôi cũng có ý chờ cô Mỹ Dung tới nhận diện coi ông là người ngay hay kẻ gian Vậy mà ông còn lục lạo gì trên bàn ăn của tôi

Nhận ra chiếc khăn tay của Mỹ Dung, già Bửu Châu tái mặt, ông ta xoáy tia mắt nhìn hai Sự, rồi đến bên Bình:

– Rõ ràng, cái khăn này của Mỹ Dung Tôi quả quyết Mỹ Dung hiện đang có mặt trong nhà này Chính là mấy người giấu Mỹ Dung Có đúng như vậy hay không

Hai Sự cười gằn:

– Hừ! Câu nói của ông làm cho tôi tưởng như ông lạ. người không được bình thường

Già Bửu Châu găm gù:

– Gì Không được bình thường là sao

Hai Sự bất thần giật phăng lấy chiếc khăn, vừa khéo léo xỏ xiên:

– Tôi nói, ông là ông già điên!

Ông Bửu Châu vụt đứng dậy khuỳnh tay như định đánh hai Sự, cảm tức giận rằng:

– Ê! Mày muốn gì, mày

Hai Sự chống nạnh:

– Muốn lôi cổ thằng cha già điên ra khỏi cửa!

Bình cũng đứng lên như sẵn sàng đối phó với tình thế mỗi lúc càng thêm căng thẳng Chàng đến đứng gần già Bửu Châu khiến cho ông ta phải thối náo nung

Ông ta tránh xa Bình một bước và hạ giọng:

– Vì không có Mỹ Dung ở đây, tôi đành phải nhịn nhục để cho chú mắng tội Khăn đó là khăn của vợ tôi, chú hãy trả cho tôi Và chú chỉ cho tôi biết Mỹ Dung hiện lánh mặt ở đâu, rồi tôi sẽ trọng thưởng cho chu.

Hai Sự xếp khăn lại nhét vào túi áo thằng Bé nhỏ đang xó rỏ bên cạnh, vừa nạt ngang:

– Cặp mắt của ông quáng gà! Ông nhìn bậy! Khăn nào của vợ Ông Khăn này là khăn của con gái tôi nó thêu cho thằng nhỏ này Tôi hết chịu ông nổi rồi Ông hãy đi ra mau đi! Nếu ông còn đứng đó nói thêm lời nào, thì tôi sai thằng nhỏ ra đằng sau thả chó bệt giê à!

Bửu Châu nắm cứng tay nén cảm tức:

– Tôi biết..

Hai Sự chỉ tay xua đuổi:

– Biết gì Tôi biểu ông đi! Đi mau!

Già Bửu Châu liếc nhìn Bình từ đầu đến chân, đoạn hậm hực quay gót Ra đến lối sỏi, ông ta ngoảnh lại với giọng lớn lệnh:

– Mở cổng cho tôi ra!

Hai Sự cười chọc tức:

– Hồi này, ông leo rào vô, thì bây giờ, ông cứ leo rào ra.

– Nếu chú còn muốn giúp việc cho ông bà Nam Phát lâu dài, thì làm khó tôi

vừa vừa vậy thôi

Bình đến gần Hai Sự bảo nhỏ:

– Ông Hai! Mình nên mở cổng cho hấn về đi cho khuất mắt, đừng để cho hấn trở lại hạch hỏi thêm lời thôi

Hai Sự đẩy vai thằng Bé nhỏ:

– Mà đi lấy chìa khóa mở cổng đi.

Bình cẩn thận:

– Ông Hai nên theo hấn ra khỏi cổng, chờ hấn lên xe chó hấn lên xe rồi vô cho Mỹ Dung hay Tôi sợ hấn ra núp đầu ngoài trước, hấn quay trở vô đây lần nữa thì mình trở tay không kịp.

– Cậu yên chí! Cậu ngồi lại đó đi! Tôi sẽ theo dõi lão ma.

Còn lại một mình, Bình đầu có ngời yên, chàng lên cửa hông tìm Mỹ Dung, không gặp nàng, chàng trở xuống thả bước loanh quanh như sốt ruột chờ báo cáo của Hai Sự.

Hai Sự trở vô hếch miệng cười:

– Rồi! Lão đi mấy dạng rồi

Vui mừng sáng rực trong mắt Bình:

– Xe hấn chạy rồi

– Dạ! Ra tới cổng lão còn tra gạn tội

– Lão hỏi cậu là ại

– Rồi ông Hai trả lời sao

– Tôi nói, cậu là cháu vợ của tội Lão không biết cậu là ai, thiệt đồ biết bao nhiều Lão còn móc lấy một ghim bạc đưa cho tôi, để mua lòng tôi, nhưng để gì đồng tiền của lão xúi giục tôi phản cô Mỹ Dung

– Ông Hai liệu hăng còn trở lại nữa hỏn

Về mặt Hai Sự lộ chút băn khoăn:

– Rất có thể Vì lão bắt gặp cái khăn của cô hai, nên tôi biểu thằng Bé nhỏ ở ngoài cổng chơi canh chừng luận Cậu đừng lo gì hết Để tôi lên mời cô hai xuống ăn cơm với cậu.

Dứt lời, hai Sự vội vàng đi lên nhà, nhưng ông mới đến nửa sân thì Mỹ Dung thông thả đi ra. Hai Sự dừng lại đợi nàng, rồi nổi bước theo sau nàng vừa kể tự sự cho nàng nghe.

Vẫn thản nhiên vui cười như chẳng có gì xảy ra, Mỹ Dung ngồi vào chỗ cũ và chận lời hai Sự:

– Tôi đã núp sau cửa theo dõi ông ta từng cử chỉ và đã đoán biết ông ta phản ứng như thế nào, nói năng làm sao với dượng Hai trong lúc bắt gặp chiếc khăn của tôi rồi Ông ta đi lòng kiêu tôi suốt đêm nay, không nằm yên được đâu

Hai Sự đảo mắt quanh, đoạn hỏi nàng:

– Để tôi dọn bàn ăn lên nhà trên cho kín đáo nghe cô hai

Mỹ Dung rần giọng:

– Không cần! Tôi tính gì với ai mà phải trốn tránh chớ Nếu ông Bửu Châu có trở lại bắt gặp tôi ngồi đây cũng chẳng sao, ông ta không dám làm gì tôi đâu mà dượng lọ Dù có ra sao thì ra, bây giờ, tôi sẵn sàng ngồi đây chờ mọi biến cố. Dượng hai có làm gì thì cứ làm đi, để mặc chúng tôi đối phó.

Hai Sự gật lia:

– Dạ! Phải rồi! Phải vậy chớ, cô hai! Không có sợ ai hết, cô cứ công khai đi. Cô cứ nói thẳng cho thẳng cha già đó biết...

Mỹ Dung đưa tay chặn lời người quản gia:

– Tôi đã nghĩ đến rồi, nhưng chưa có cơ hội để hành động thôi Tôi muốn bàn chuyện riêng với anh Bình Xin lỗi dượng hai..

Mỹ Dung chưa dứt lời thì hai Sự liền bỏ đi ra phía sân trước Chắc là ông ta đi canh cổng để bảo vệ vùng.. bất khả xâm phạm của hai người

Bình tỏ ra ngạc nhiên xoáy tia mắt nhìn người yêu:

– Mỹ Dung!

Nàng lợm đời đưa nhét vào tay chàng, vừa chum chim cười:

– Hư?

– Đến lúc mình phải hành động

– Ừ!

– Mình bắt đầu công khai..

– Công khai cái gì?

– Chờ thẳng cha Bửu Châu đến rồi mình nói thẳng cho hắn biết..

Nàng đáp nhanh:

– Em không có can đảm.. Em chưa có ý định gì khác ca.

– Sao em nói rằng đã đến lúc mình phải hành động

Nàng bật cười:

– Thì đó, đã cầm đũa trên tay rồi thì cứ. hành động đi!

Đột ngột già Bửu Châu xuất hiện đứng ngay sau lưng em...

Mỹ Dung giật mình nhảy nhồm, ngoái đầu dớn dác:

– Đầu Bửu Châu đầu

– Anh nói, thí dụ hắn trở lại nữa, hắn vắn nạn em, hắn ghen tuông, thì em đối phó bằng cách nào

Nàng xòe tay áp lên ngực:

– Vậy mà em tưởng già Bửu Châu xuất hiện đang đứng sau lưng ẹm Anh làm em hết hồn, hết vía hà!

– Sao vừa rồi em tỏ ra cương quyết không trốn tránh ai nữa hết, mà chưa chi em lại hốt hoảng như vậy

– Trước mặt hai Sự, em nói chơi như vậy, cho oai, vừa để chữa thẹn, chớ gan bao lớn mà dám công khai.. Nếu già Bửu Châu xuất hiện lần nữa, thì em sẽ giới thiệu anh lạ. người anh họ của ẹm

Bình thần thốt:

– Hồi nầy, ông Hai Sự giới thiệu anh là cháu vợ của ông độ Mà đúng là không ai giới thiệu ai hết, vì thằng già Bửu Châu nhìn anh bằng cặp mắt nghi ngờ, hấn tra gạn ông hai Sự, nên ông hai trả lời rằng, anh là cháu vợ Đến lượt em, em nói là anh họ, thì già Bửu Châu biết liên

Mỹ Dung buông liều:

– Đến đâu hay đó, đừng có bận tâm lo nghĩ gì nữa hết Ăn cơm đi, anh! Ăn xong, mình lên rên nhà nói chuyện. Mình ở trên đó mới an toàn, không ai dám xông xạo

Bửu Châu đóng ập mạnh cửa phòng lại bộc lộ rõ cơn ghen tức, thịnh nộ đang bị dồn nén ăm ắp trong lòng ông ta Đoán biết trước mình sẽ bị hạch tội, Mỹ Dung cũng làm bộ giận hờn ném chiếc xách lên bàn, đoạn nặng nề buông mình xuống ghế nệm, để nước mắt rung rung cho già Bửu Châu thấy nàng sắp khóc

Bửu Châu quay lại với bộ mặt hầm hầm, đôi mắt trừng trừng nhìn Mỹ Dung Nước mắt của nàng không dập tắt được lửa ghen bùng bùng trong lòng già, ông ta vút mạnh tàn thuốc xuống gạch, đoạn đưa gót giày dày nát đi, vừa rít răng:

– Mỹ Dung! Đi đâu cả đêm qua, hả Trả lời đi!

Nàng thút thít:

– Em nói, em ở trong nhà con bạn trong Bến Đình, mà sao còn theo hạch hỏi em hoài vậy

Bửu Châu dừng lại ngay trước mặt nàng, nắm chặt đôi tay thọc ngay vào túi quần, hấn học thêm:

– Em muốn đi đâu cũng phải cho anh hay, muốn ở đâu cũng phải cho anh biết chớ Tại sao em đi chơi mà không cho anh hay biết Em trốn anh đi du hí, du thực với ai phải hờn

Nàng vênh mặt, tức tối giương tròn đôi mắt:

– Với ả Anh muốn nói gì?

Già hậm hực:

– Em biết...

– Đừng kiếm chuyện dẫn vật người ta.

– Ai dẫn vật gì em đâu Anh hỏi, đêm qua, em đi chơi với ai, ở nhà ả Em thành thật trả lời rồi anh bỏ qua hết

– Em trả lời cho anh nghe rồi

– Oan ức gì mà khỏ

– Đay nghiến hoài, em chịu hông nội Anh lại có cử chỉ như. nghi ngờ gì em, em tức lắm Em tức muôn.. nhảy xuống lầu chết cho cho rồi vậy đo.

Già Bửu Châu vỗ ngực thùm thụp, mà cố giữ giọng dịu ngọt:

– Chính anh mới tức muốn chết đây nè! Tức muốn hộc máu vậy độ Anh

dám quả quyết, em không có ở nhà cô bạn nào hết Em có gì. mờ ám ở sau lưng anh..

Mỹ Dung chận ngang:

– Em làm gì mờ ám

Bửu Châu khoa tay:

– Thị. đêm qua đó! Trong lúc em.. vui cười với người ta, anh đứng ngồi không yên Từ chiều hôm qua đến sáng nay, tay anh không rời vô lăng, tìm em khắp mọi nơi, chạy hết đường này đến đường nọ, qua hết bãi biển này tới bãi biển kia Đến hai giờ sáng cũng không gặp em, anh phải đến công ty Cảnh sát báo là em mất tích, nhờ người ta kiểm soát tất cả xe cộ từ Vũng Tàu vô Sài Gòn Lúc đầu, anh nửa nghi em đi chơi không về vì. quyến luyến với người ta, nửa nghi em bị bắt cóc vì số nữ Trang quý giá trên mình ẹm Nhưng bây giờ, anh đã định ninh...

Mỹ Dung tức tức khóc lớn lên:

– Anh định ninh gì Anh có thể ăn nói như vậy được sao Em quyến luyến với ai đâu Anh muốn nói em ngoại tình phải hửn

– Chớ sao em đi không nói, mà đi cả đêm không về Anh gạn hỏi em, em lại có vẻ lúng túng

Mỹ Dung vụt đứng dậy, chồm lên cửa sổ:

– Anh nghĩ quấy cho em.., anh nghi oan cho em.., thì để em chết, anh mới hiểu thấu lòng dạ ẹm

Bửu Châu hốt hoảng nhảy tới chụp cánh tay nàng kéo lại:

– Mỹ Dung! Điên rồi hả, Dừng

Nàng giãy nảy:

– Chưa chi mà anh đay nghiến em như vậy, đến khi chung sống với anh, đã có sự ràng buộc rồi, anh còn hành hạ em đến mức nào nữa Không tin em thì thôi, anh hãy hủy bỏ mọi dự định về hôn nhân đi.

Già Bửu Châu bắt nàng ngồi lại chỗ cũ, đổi giọng hơn:

– Anh có hành hạ gì em đâu Anh chỉ hỏi tại sao em đi chơi mà không cho anh hay để cho anh đưa đi. Và anh muốn biết lý do vì sao em đi cả đêm không về để anh lo, anh sợ...

Nàng ra vẻ dần dỗi quệt nước mắt:

– Còn hỏi nữa! Anh tự kiểm điểm lại mình đi rồi anh sẽ biết lý do vì sao.. vì sao..

– Em muốn cho rằng lỗi ở anh chẳng

– Chớ còn gì nữa Cho anh biết, em giận lắm nên em mới đi chơi một mình và đi không thèm về Cho anh luýnh quýnh tìm kiếm như vậy để anh nhớ hoài cái tội đo.

Già Bửu Châu ngẩn ngơ:

– Anh có tội lỗi gì đối với ẹm

Mỹ Dung ngoẻo đầu:

- Anh ra đây với mục đích gì?
- Đưa em du ngoạn, cho em đổi gió.

Nàng buông lời gay gắt:

- Vì em quá há!
- Lúc nào lại chẳng vì ẹm
- Đưa em du ngoạn, cho em đổi gió, mà ra tới đây rồi mãi say mê đánh bi da, chẳng thèm ngó ngang gì tới em hết Bộ anh tính giam em trong phòng này, bắt em nhai hết mấy quyển sách, không cho em đi chơi đâu hết ha? Nét mặt hầm hừ giận dữ của già Bửu Châu dần tiêu biến hết, ông ta ghé ngòì nơi tay ghế của nàng:

- Anh định bây giờ đưa em đi ăn rồi xuống plage chơi Nhưng chừng trở lên đây thì em đã đi mất từ lúc nào rồi

Mỹ Dung lườm ngang:

- Anh mê bi da hơn thương em mà còn quở trách em gì nữa Đã vậy mà còn nghi ngờ bậy bạ cho em, tưởng em đi chơi với, đàn diu với ai.. Tức chết được hôn!

Bửu Châu cười hòa:

- Thôi, cung! Anh nhận anh lỗi, anh quấy với ẹm Anh xin lỗi em nghe.

Lật ngược được tình thế, được nước, Mỹ Dung núng nẩy:

- Em không cần anh xin lỗi, May kia, một no, có chút gì. anh lại nghi ngờ, anh lại nghĩ bậy bạ nữa

Bửu Châu vuốt ve nàng:

- Không có đâu, anh hứa không tái phạm..., Đừng giận anh nữa nghe cung! Cho anh xin lỗi, nghe cung!

Nàng thẳng tay xô mạnh Bửu Châu:

- Đừng làm bộ mơn trớn, đừng nói tiếng gì với em nữa hết

Tay lão chồn vờ:

- Cho anh vuốt giận đi! Cho anh lau nướ mắt...

Nàng đánh bạt ngang:

- Dang ra à!
- Để gọi là đền tội... À, không! Đoái công chuộc tội! Để đoái công chuộc tội, buổi sáng nay, anh đưa em đi tắm, buổi chiều mình đi dạo khắp Vũng Tau..

Nàng gạt phăng bằng giọng nũng nịu:

- Hổng có thèm! Lát nữa, em ra xe đồ, em về Sài Gòn

Bửu Châu chau mày:

- Sao lại về?
- Có vui sướng gì đây mà ơ.

Già khổ sở tắc lưỡi:

– Anh đã năn nỉ em hết lời mà! Anh đã xin lỗi em rồi mà Cứ hờn giận anh hoài, anh khổ lắm mà! Đi thay đồ rồi anh chở ra phố ăn điểm tâm Đi cục cưng của anh!

Khó chịu vì giọng mật đường, vì bàn tay âu yếm của già Bửu Châu, nàng vụt đứng dậy đi vào giường:

– Em không ăn uống gì hết, em quyết về là về. Anh mê bì da thì anh ở lại đây với bì da nha!

Bửu Châu xoắn theo bên nàng:

– Anh thề, tự hậu, không đánh bì da nữa Tất cả phải cho em! Trọn vẹn phải cho em!

Nàng ngoảnh lại bĩu môi:

– Xạo! Em hồng thêm đâu! Em về méc ba mạ.

– Méc cái gì?

Nàng phụng phịu như trẻ con:

– Anh dắt em ra đây, giam em trong này, để đi đánh bì da suốt ngày

Già lộ vẻ lo lắng:

– Hừ! Đừng gán tội oan cho anh chớ.

Nàng hất mặt:

– Bộ sự thật hồng phải vậy hay sao mà kêu oan Anh đánh bì da suốt mấy tiếng đồng hồ, anh nhớ hôn Anh thua bao nhiêu tiền, anh biết hôn

– Anh giải trí mà, đáng kể gì năm bảy chục ngàn đó, em!

Nàng thật khéo khôn:

– Số tiền đó không đáng kể đối với anh, nhưng em xét thấy mình có bốn phân... gìn giữ của chồng Em giận nhiều chuyện lắm, nên em mới bỏ đi vô nhà nhỏ bạn chơi Hồi nãy, em định ra xe đồ về luôn, nhưng vì kẹt đồ đạc còn để ở khách sạn, buộc lòng em phải trở lại đây

Bửu Châu ấn nàng ngồi xuống cạnh giường làm nàng đâm hoang mang lo sợ

Nàng liền có phản ứng tự vệ, giải thoát rồi tuông chạy ra ngoài

Già Bửu Châu rồi rít xoắn theo:

– Tội nghiệp anh mà, em! Em giận, em hờn anh hoài, anh khổ lắm mà! Anh đã biết ăn năn nhận lỗi, thì em đừng cố chấp nữa Em nên rộng lượng với anh, tha thứ cho anh đi em!

Nàng lạnh lùng ngoảnh mặt, quay lưng:

– Ai biểu anh nói bây... , nghi ngờ em này no...

– Anh không còn biết phải năn nỉ em bằng lời gì nữa Thôi thì em đày đoạ anh bằng cách nào cũng được hết, rồi em bỏ lỗi cho anh, để mình được vui vẻ bên nhau Em muốn anh phải tạ tội như thế nào Em nói đi! Em bắt anh phải quỳ lạy dưới chân em, anh cũng lạy liền

Muốn thấy già Bửu Châu còn hạ mình chiều chuộng mình đến bậc nào, Mỹ Dung đứng nghiêm, khoanh tay:

– Lớn tội lắm! Có biết hôn
 Không còn dẫn đo, do dự gì nữa hết, già Bửu Châu liền sụp xuống quì ngay
 bên chân nàng, cầm đôi tay nàng chấp lại:
 – Anh lạy em nè! Em thấy chưa, Dũng Em rộng lượng tha thứ cho anh một
 lần đi, Dũng!
 Mỹ Dung cắn môi nén cười:
 – Đó là anh bắt em lạy anh chứ có phải anh lạy em đâu
 Buông tay nàng, Bửu Châu xá xá:
 – Đây nè, Lạy em đừng hoảng đây nè! Em khó tánh quá đi. Bằng lòng chưa
 hả linh ba?
 Thấy cử chỉ quá ti tiện của lão già háo sắc đến nỗi trở thành trẻ con nông
 dại, không còn nín nữa được, Mỹ Dung bật cười thành tiếng, tiếng cười
 khinh khinh:
 – Bộ muốn rửa cho em chết hay sao mà lạy ẻm Làm cái gì quái gở vậy
 Thấy nàng cười, già Bửu Châu đứng lên hớn hờ lộ diện:
 – Anh lại tạ tội mà! Hết giận, hết hờn rồi hả cưng
 Nàng vẫn xẵng giọng:
 – Bộ người ta cười là hết giận hay sạo
 Lão dang tay:
 – Để anh đèn..
 Thấy già Bửu Châu chồm vờn, nàng đoán biết lão ta định ôm hôn mình, nàng
 vội vàng bước tránh:
 – Hồng có thêm!
 – Cho anh hôn cưng một cái vỗ vể.
 Nàng lớn tiếng gạt ngang:
 – Người ta nói hồng thêm! Đừng có nhây!
 – Em chịu tha thứ cho anh chưa
 – Còn nghi bậy bạ nữa hôn
 – Anh chưa, anh bỏ.
 – Già rồi mà còn ghen bóng, ghen gió!
 Lão ta cười hề hề:
 – Sao em biết anh ghen
 Ghen tuông lộ da mà không biết sao được.
 – Yêu em lắm, anh mới ghen.., Mà anh hứa với em từ nay trở đi, anh không
 tái phạm... Thôi, em thay áo rồi đi ăn điểm tâm với anh
 Nàng điểm mặt Bửu Châu, nghiêm giọng:
 – Không được theo người ta tò tò bên chân nữa à!
 Dứt lời, Mỹ Dung đi lấy khăn áo, đoạn bước sang buồng tắm, đóng cửa lại
 cái rậm Bửu Châu ngồi yên lắng nghe tiếng khóa cửa lắc cắc mà lòng lão
 háo hức:

– Lúc nào cũng bảo thụ. Không ai rần lòng, cứng dạ như con nhỏ này
 Chợt nghe nước xả Vào bồn, lão ta lo lắng:
 – Em có mở bên nước nóng pha cho ấm hôn đồ Không mở nước nóng lạnh
 chết à!
 Giọng Mỹ Dung bực dọc, cái kính vọng ra:
 – Người ta rửa mặt.
 Ngồi đợi một lúc, lão ta sốt ruột:
 – Rửa mặt sao lâu quá vậy, Mỹ Dung
 Không nghe nàng đáp, lão ta giục:
 – Nhanh nhanh đi, cung ơi!
 Nàng cầu nhàu:
 – Làm gì thúc hối dữ vậy Người ta còn trang điểm đây mà
 – Trang điểm phần son gì ra ngoài này nè!
 Nàng bước ra ngoài, tay còn cầm khăn lau mặt:
 – Anh cứ đi ăn điểm tâm một mình đi.
 – Ủa! Sao chưa trang điểm gì hết Vợ chồng đi đâu thì phải có anh, có em,
 anh đi một mình sao được. Không có em, anh cũng không đi đâu hết
 Nàng đứng trước gương soi đối diện với bóng, uể oải đưa lược chải tóc Chợt
 bắt gặp nét bơ phờ trên gương mặt của mình, nàng giật mình quay lưng nhìn
 ra Bửu Châu:
 – Em không đói
 – Sáng, em đã ăn gì đâu mà không đói
 – Em dùng điểm tâm ở nhà con bạn rồi mới về đây
 – Không ăn nữa thì em uống cà phê hay sữa thôi, em theo anh cho vui Ăn lót
 lòng rồi, anh đưa em đi chơi.
 Nàng chán chường lắc đầu:
 – Thôi, để chiều đi. Vì hồi hôm thức nói chuyện với mấy con nhỏ đó khuya
 quá, nên bây giờ em thấy trong người bần thần, đầu nặng, mắt cay. Em cần
 ngủ một giấc bù trừ.
 – Đi với anh chừng vài mươi phút rồi về ngủ
 Nàng cũng lắc đầu:
 – Không, chải tóc rồi em đi nằm chớ không đi đây hết.
 Thấy em mặc bộ đồ này thì anh đủ biết Anh cứ đi ăn một mình đi.
 Bửu Châu thở dài:
 – Em không đi, thì anh cũng không đi.
 Nàng cau mày:
 – Quán quít theo bên em đang khuấy pha. không cho em ngủ hay sảo Bây
 giờ, em cho phép anh đánh bi da đọ Anh ăn lót lòng rồi về đánh bi da.
 Lão ta chặn ngang:
 – Thôi, đừng có gay nũa, cung ơi!

– Em nói thật mà Hể em nằm xuống thì em muốn được yên tĩnh Bây giờ, em ngủ tới mười giờ Em cho anh đánh bi da đến giờ đi Qúa mười giờ mà anh chưa trở lên đây với em thì đừng có trách..

Bửu Châu qua lại trước mặt nàng:

– Em gạt anh đi đừng em lên về Sài Gòn một mình ha?

Nàng nhoẻn cười làm vui:

– Em hông có giận hờn gì nữa đây Em nói thật à!

Anh đi chơi rồi, em đóng cửa lại, em ngủ ma.

Bửu Châu hớn hờ:

– Cung cho phép anh đánh bi da ha?

– Còn hỏi gì nữa Nhưng, anh phải nhớ, tới mười giờ thôi à! Nếu anh bỏ em một mình ở đây cả ngày như hôm qua, thì khỏi nói chuyện với em nữa được đi.

– Em có muốn ăn gì hông Anh đi ra phố mua cho ẹm

– Thôi, em chỉ thèm một giát ngủ chứ không muốn ăn uống gì hết ma.

Bửu Châu xem đồng hồ tay:

– Anh sẽ trở lên với em trước mười giờ Chỉ có một mình em trong phòng, em nên khóa cửa cẩn thận nghe.

Nàng cau mặt:

– Biết rồi mà còn dặn dò hoài hà!

Già Bửu Châu đến gần nàng cười mơn trớn:

– Cho anh hôn cái rồi anh đi.

Nàng vội vàng đi ra đứng ngay cửa phòng rộng mở:

– Thôi, làm như sắp đi Tây, đi Tàu gì vậy! Đừng làm điệu như. gái trai thâm len.. em ghét!

Dường như Bửu Châu chưa hết nghi ngờ, trước khi ra khỏi phòng, ông ta còn gạn hỏi Mỹ Dung:

– Hôm qua, em có vô biệt thự Thanh Sơn mà ha?

Vẫn bình tĩnh, nàng làm bộ ngạc nhiên:

– Em vô biệt thự Thanh Sơn hồi nào đâu

Bửu Châu cười cười:

– Anh thầy..

Nàng lườm dài:

– Đừng có xạo quá vậy nà! Anh nói, anh đi tìm em khắp nơi, thấy em vô biệt thự Thanh Sơn, mà sao anh không ghé rước em về đây Nhà đó là nhà nghỉ mát, mà không có ba má em ra, em vô đó làm gì Biệt thự Thanh Sơn lạnh lẽo lắm, em lại hay sợ ma, ai muốn em vô đó một tiếng đồng hồ lấy một triệu bạc, em cũng không thèm nữa

Bửu Châu khẻ tát nựng má đào:

– Thôi, vô ngủ đi cưng!

Nàng đếm mặt lão:

– Không có em, anh không được loạng quạng à nha.

– Loạng quạng gì?

– Cầm hông được tới ba chỗ tụi chiêu đãi ngồi trên vế, nằm trên vai a.

Khao khát mà Mỹ Dung không cho hôn, già Bửu Châu nghiêng răng, bẹo cằm nàng, đoạn bước lui:

– Đừng nói bậy nà! Không bao giờ anh làm cho em buồn, anh hứa với em như vậy. Còn ham muốn gì nữa mà la cà đến chỗ độ Thôi, khóa cửa lại đi cung!

Mỹ Dung khóa cửa lại xong, đoạn chán chường thở dài. Và nàng không khỏi cười thâm trong bụng, khinh khi già Bửu Châu là người ngu ngốc nhất thế gian. Không nằm, nàng ra đứng tựa bên cửa sổ nhìn xuống đường đúng nhằm lúc xe của Bửu Châu vừa trở đầu chạy chậm ra cổng khách sạn.

Nàng bắt đầu sắp đặt trong trí một cuộc gặp gỡ người yêu trong chiều nay. Nàng thấy không có gì trở ngại khó khăn hết, ăn cơm trưa xong, nàng sẽ cho Bửu Châu đi thụt bi da nửa

Đã được yên tâm, vững bụng rồi, nàng trở vào giường nằm lim dim mắt định tìm một giấc ngủ bù trừ. cho đỡ nặng đầu, cay mắt

Nhưng, nằm yên chỉ được vài phút thoi. Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa đập dồn kéo xóc nàng dậy:

– Ai đo?

Tiếng đàn ông đáp thật nhỏ:

– Anh..!

Mỹ Dung vội vàng bỏ chân xuống giường:

– Anh còn trở lại lấy gì đo?

– Không phải già Bửu Châu

Đã nhận ra giọng quen thuộc rồi, nàng luống cuống vặn khóa:

– Trời! Anh đi đây vậy

Cánh cửa hé mở, nàng sững sờ:

– Anh Bình!

Chàng liếc mắt trong chùng trước sau và tươi cười:

– Làm gì mà em có vẻ hốt hoảng như vậy

Nàng cũng trông chùng về phía thang lầu:

– Anh đi đâu mà mạo hiểm như vậy nê. Mình mới chia tay nhau đây, mà anh còn tìm em chi nữa

Bình chỉ tay phân bua:

– Anh ngồi uống cà phê dưới plage để nghe ngóng tình hình coi có sóng gió gì trong này hay không. Chợt thấy hắt lái xe ra khách sạn, mà không có em ngồi trong xe, anh biết em ở lại phòng một mình, anh liền đi ngay vô đây

Nàng chớp mắt lia:

– Có chuyện gì quan trọng, cấp bách

– Không có gì quan trọng, cấp bách hết Khi em về đây rồi, lòng anh bồn chồn, lo lắng vô cùng Anh sợ em bị thằng già đó hàng tội ẹm

Nàng kéo tay Bình, vừa cười khinh:

– Lão ghen động trời anh ơi! Đừng đứng ngoài người ta dòm ngó, anh bước vô trong này đi rồi nói chuyện.

Chờ Bình qua khỏi cửa, nàng liền khóa lại và tiếp:

– Ngồi ghế đó, anh!

Chàng đảo mắt quan sát:

– Ngồi đây nói chuyện, bất tiện cho anh, nguy hiểm cho em lắm à! Hay là mình ra phố, mình đi chợ đi ẹm

Nàng thông thả đi ra phía cửa sổ:

– Đi phố càng nguy hiểm, dễ đụng đầu lạo Lão đi ăn điểm tâm và đánh bi da độ Anh cứ yên tâm ngồi đây, có em canh chừng đợng

Không chịu ngồi yên Bình chầm rãi tiến phía nàng:

– Thế nào Em nói hấn ghen lắm hả Lúc nãy, hấn tra hạch, vắn nạn em dữ lắm hả Hấn có đánh em hỏn Em bị mấy cái tát tại

Nàng khúc khích cười:

– Gan lão bao lớn mà dám tát tại ẹm

Chàng nơn nóng:

– Chớ sảo Hấn ghen tuông làm sảo Em kể hết cho anh nghe.

Nàng tựa lưng, gác tay lên thành cửa, to nhỏ kể hết đầu đuôi tự sự cho chàng nghe.

Nàng vừa dứt lời thì Bình lộ vẻ phẫn nộ:

– Những thằng cha háo sắc, mê gái, tâm địa u ám, đàn độn như vậy đó, hấn dễ tin em thì hai đứa mình mới còn gần gũi nhau đợc. Anh tính trước rồi, nếu em về mà bị hấn đánh em bạt tai, chỉ một cái tát nhẹ thôi, là anh ra mặt ăn thua đủ với hấn Anh nói thật à!

– Em biết tánh lão mà! Dù cho lão có bắt đợc quả tang.., cũng chưa chắc lão dám đánh em! Em sẽ dùng đủ mọi cách.., để bắt buộc hấn luôn luôn phải chiều chuộng em và ngoan ngoãn nhự. con trâu bị xỏ mũi! Rất may mắn cho chúng mình là lão ta có tật mê bi dạ.

Bình hót nhanh bằng giọng pha trò:

– Cũng như mê em!

– Còn hơn nữa à! Chiều nay, em sẽ gạt cho lão đi đánh bi da nựa Khi lão mê trận rồi, thế nào lão cũng về trễ vài mươi phút, hay nửa tiếng đồng hồ, vậy là em có cợ. để quật ngược lại lạo Nếu anh không đến thì 12 giờ trưa em cũng ghé biệt thự Thanh Sơn gởi giấy hẹn nhờ vợ chồng Hai Sự trao lại cho anh Bình sốt ruột:

– Đã sắp đặt... cuộc tái ngộ chiều nay như thế nào hay chưa

Nàng nhẹ gật:

– Đúng bảy giờ, anh đón em tại bến xe lộ. Không thể vô biệt thự Thanh Sơn được nữa vì lão nghi ngờ chỗ đó ghê lắm Minh bao một chiếc du lịch...

Nàng bỏ lưng cây nói làm cho Bình nôn nóng thêm:

– Em định đi đâu mà bao xe lộ?

– Qua Long Hải chơi

– Em có nhà quen bên đó?

– Đến nhà quen làm gì, mình ở khách sạn tiện hơn Sáng sớm, mình trở về đây

Vẻ lo nghĩ, suy tư chột hần sâu trên gương mặt Bình Chàng cúi đầu đến những vuông gạch dưới chân, cựa chép miệng:

– Chà!

Mỹ Dung sửng sốt vì thái độ lạ lùng của chàng:

– Sao Anh không muốn đi Long Hải ha?

– Mình đi Long Hải thì hần không thể nào truy ra tằm tích của mình được, mình không sợ hần theo dẫu..

– Đúng rồi! Vậy mà sao anh còn đắn đo cái gì?

Chàng lẩm bẩm:

– Đi Long Hải giờ đó thì phải bao xe, rồi còn thuê phòng, mướn chộ.

– Ừ! Có gì trở ngại

Chàng nhăn mặt:

– Kẹt lắm!

Nàng ngơ ngác:

– Kẹt gì! Bộ anh có quen thân với cô nào ở Long Hải, nên anh không dám đi với em, anh sợ hai bên đụng độ ha?

Bình bật cười trong tâm trạng bối rối:

– Nói vậy nà! Em muốn đi đâu, anh cũng đi hết, ngắt một nỗi lạ. gần hết xăng!

Nàng càng ngơ ngác hơn:

– Mình đi xe lộ mà anh sợ hết xăng ư Anh có xe gì đâu mà nói gần hết xăng

Bộ anh có mang theo gần máy hủ Đèo nhau bằng xe gần máy từ đây qua Long Hải một lát à nha.

– Không phải..! Xe đạp, anh cũng không có mà nói chi xe gần máy

– Vậy chớ sao Anh hãy nói rõ cho em biết

Chàng vỗ vào đùi:

– Người ta noi.. xăng gần cạn...

Nàng cau mày cố tìm hiểu;

– Đừng nói tiếng lóng, em hông hiểu

– Nói trắng ra cho biết chớ tiếng lóng gì đâu

– Hết xăng.. Cạn xăng.. Ý anh muốn noi...

Chàng lại vỗ túi sau:

– Đây nè! Trắng trợn như vậy mà cũng chur hiệu

Nàng cười ngặt nghẽo:

– Trời ơi! Vậy mà nói hết xăng.. cạn xăng.!

– Sợ không đủ trở về Sài Gòn

Nàng nói nhanh:

– Anh đừng lo, em đài thọ tất cả ma.

– Để cho em chi hoài, em còn mua thứ này, sắm vật nọ cho anh nữa, anh cảm thấy nhục quá!

Nàng lườm Bình thật dài:

– Anh nói gì kỳ vậy em không bằng lòng tiếng nói đó, mà sao anh còn lặp lại hoài vậy Anh làm như em là người bạn mới quen, hay người láng giềng của anh vậy, nên còn ngại...

Chưa kịp dứt lời, bỗng nàng luỳnh quỳnh nắm vai Bình đẩy một mạch ra cửa:

– Về đi! Anh thoát ra khỏi chỗ này ngay đi!

Bình sửng sốt:

– Gì vậy, Mỹ Dung!

Mở cửa quan sát kỹ bên ngoài, đoạn nàng đẩy chàng ra khỏi cửa, thúc giục:

– Đừng ra cửa chánh gặp lại lão, lão nhớ mặt..., lão nghi.

Chàng đâm luôn cuống:

– Ầi Ầi lên đây mà em hoảng hốt

– Em vừa thấy xe Bửu Châu.. Thoát thân đi, đừng hỏi thêm tiếng nào nữa hết, đừng để sinh chuyện rắc rối cho mình

Bình vội vàng quay lưng, rảo bước về hướng cầu thang, vừa dón dác như một tên đạo tặc. Gần đến cầu thang, thoáng thấy bóng già Bửu Châu đi lên, chàng liền rẽ sang dãy phòng bên trái để tránh cặp mắt trinh thám của lão.

Bẽ Bàng

Chương 3

Chợt nghe một bàn tay nắm chân mình lay nhẹ, Mỹ Dung giật mình quay ra thì thấy bà Nam Phát vừa ghé ngồi nơi cạnh giường.

Bà vuốt tóc con gái, ôn tồn hỏi:

– Con khỏe hôn?

Nàng chỉ đáp bằng cái gật đầu.

Mẹ nàng tiếp bằng giọng hàm ân lo:

– Khỏe rồi mà sao con không ráng dậy ăn chút cháo? Con nằm đã dượt suốt ngày, cơm cháo con không biết tới, mà má biểu con đi bác sĩ, con đi được một lần rồi thôi, thuốc men con bỏ luôn không thèm uống. Như vậy, con làm sao hết bệnh được. Con đau kỳ này nặng lắm đó chứ không phải cảm gió, cảm nắng gì đâu mà con coi thường.

Bà luồn tay dưới cô? Mỹ Dung và tiếp:

– Nè, má đỡ con dậy, con gượng dậy chải gỡ, thay quần áo.. cho bớt bơ phờ, hóc hác đi, đừng bác sĩ xem mạch cho con. Nghe lời má, dậy con!

Nàng giãy nảy:

– Thuốc còn đầy đó mà má bắt con đi bác sĩ chi mà đi hoài.

– Con khỏi đi đâu hết, bác sĩ tới tận nhà mà. Chồng con tới thăm thấy con đau dây dưa như vậy nó nóng ruột nên nó mới lấy xe đi rước bác sĩ đó.

– Bác sĩ nào?

– Chồng con nói bạn của nó mà không biết bác sĩ vào. Con hay chóng mặt, con đừng bước đi rui té thì nguy, con cứ ngồi đây rồi má lau mặt, chải tóc cho con.

Con ở vừa đem lên hai chiếc khăn tay nhúng nước ấm tắm thơm. Bà Nam Phát chu đáo săn sóc cho Mỹ Dung như thuở nàng còn bé, bà lau mặt, lau tay cho con.

Thế mà Mỹ Dung không ngớt cau có:

– Con đã dặn má, ông Bửu Châu có tới thăm hỏi gì về con, thì má cứ nói là con sắp mạnh rồi, mà má nói sao để cho ông đi kêu bác sĩ nữa?

– Giấu giếm nó sao được, con. Má muốn cho nó biết rõ về bệnh tình của con, đừng nó tiếp tay lo chạy thuốc men với ba má.

– Người ta chưa cưới con, con không muốn nhờ cậy..

Bà chặn lời con gái:

– Con nói gì kỳ vậy? Dầu chưa làm lễ cưới, nhưng Bửu Châu đã là vị hôn phu của con, thì nó có bổn phận làm chồng đối với con rồi, đâu phải là bạn

bè hàng xóm mà con nghĩ là con nhờ cậy. Là vợ chồng, khi ốm đau, lúc vui buồn, phải có nhau chứ.

– Ông Bửu Châu tới thăm con hồi nào?

– Mới tới, nó lên đây thấy con nằm nhắm mắt, tưởng con ngủ, nó không dám làm động con giật mình, nó liền trở xuống lấy xe đi rước bác sĩ. Nó đi có chừng vài mươi phút rồi, sắp về tới à.

Mỹ Dung lại Chuỗi nằm xuống:

– Tại sao má cho Bửu Châu tự do xông xáo lên phòng con?

Bà cười gằn:

– Con nhỏ kỳ khôi à! Chồng con chứ bộ ai xa lạ sao mà con cấm không cho nó lên phòng.

Nàng nhăn mặt:

– Con không muốn ai ra vô quấy rầy con hết.

– Bửu Châu có quấy rầy gì con đâu mà con cần nhăn. Chồng con vừa lên tới cửa phòng thì nó lật đật lật giày, nhón gót, không dám bước mạnh nữa mà.

Con đau sao con khó tánh quá. Ngồi dậy để má chải tóc cho.

Nàng gạt phăng:

– Thôi, sáng dậy, con đã chải rồi.

– Con nằm một hồi nó đã rồi nhằng rồi.

Nàng mệt mỏi đập tay xuống đệm:

– Muốn liệt giường mà còn điễm trang làm gì.

– Thôi thì con ráng ngồi một chút đặng má thay áo cho con.

– Con thay đồ ngủ rồi mà còn thay gì nữa. Má xuống dưới đón, hể Bửu Châu trở lại mà có bác sĩ theo, thì má biểu Bửu Châu đưa bác sĩ về đi, con không cần...

Bà Nam Phát lộ vẻ băn khoăn:

– Bộ con giận hờn chồng con về vụ gì hả con?

Những tiếng chồng con mà bà Nam Phát thốt ra càng làm cho Mỹ Dung khó chịu thêm:

– Con không có giận hờn ai hết.

– Vậy chứ sao nó rước bác sĩ tới khám bệnh cho con mà con không chịu?

– Con còn ở với ba má, con muốn riêng ba má săn sóc cho con thôi. Con cũng không bằng lòng đề? Bửu Châu lui tới ngày hai ba lần, và tự do ra vào phòng riêng của con.

Bà cau mày, tắc lưỡi:

– Con nói vậy mà con không biết nghĩ. Chồng con nó thương yêu con, nên khi con đau ốm nó đứng ngồi không yên, chạy đi chạy về ngày đôi ba lần là để thăm viếng con, theo dõi bệnh tình của con mà. Con đừng gay gắt làm chồng con buồn.

Nàng trở mình quay mặt vào trong, vờ a xua tay:

– Thôi, má xuống dưới nhà đi và ngăn cản đừng cho bác sĩ lên đây. Nay đổi bác sĩ, mai đổi bác sĩ, cả mấy chục thứ thuốc chất đống đó bắt con uống, rồi con bị phạm thuốc thì... trời cứu à.

– Con đi bác sĩ trước, thuốc men con có chịu uống đúng liều đâu. Cả tuần lễ rồi mà bệnh không giảm thì phải đổi thầy khác chứ.

Bà vừa dứt lời thì con ở chạy lên:

– Thừa bà, ông rước bác sĩ về tới còn ngồi đợi dưới sa lông. Ông biểu con lên xin phép bà và cô hai..

Bà Nam Phát vụt đứng lên chận hỏi:

– Bữa Châu về tới phải hôn?

đạ!

Bà gắt nhỏ:

– Này kêu cái gì kỳ cục vậy? Bữa Châu là chồng cô hai, hay thầy hai, chứ sao kêu bằng ông. Mà phải biết tôn ti trật tự một chút nghe.

Con ở cười mỉa:

– Bị.. con thấy cậu hai xấp xỉ với ông chủ nên con không biết phải kêu sao cho đúng, kêu cậu thì thấy ngượng ngượng miệng...

Bà vừa đi ra, vừa nạt ngang:

– Tao dạy sao phải nghe vậy, ngượng ngịu nỗi gì.

Mỹ Dung quay ra lớn tiếng nói với theo mẹ:

– Con đã nhất quyết rồi, con không chịu khám bệnh à.

Không nghe bà Nam Phát nói gì nữa hết, nàng chỉ nghe tiếng dép lê xa dần.

Nàng bực dọc nhảy xuống giường ra đá mạnh cánh cửa đóng ập lại cái rầm.

Nàng tìm chìa khóa định khóa lại luôn, nhưng tìm mãi không được, nàng chán chường ném mình xuống giường.

Nàng nằm chưa yên thì bên ngoài có tiếng giày rón rén kèm theo giọng của ông Bữa Châu:

– Vợ con thức dậy, mợ thấy nó khỏe hôn?

Bà Nam Phát đáp nhanh:

– Khỏe, mà nó đau, nó hay quạu

Tiếp theo là tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ:

– Mỹ Dung ơi!

Nàng vội vàng kéo chăn trùm kín từ đầu chí thân không thềm đáp. Bà Nam Phát mở cửa tiến vào trước, bà giở chăn ôn tồn bảo nhỏ:

– Bác sĩ tới kia, con!

Bữa Châu đến sờ trán, sờ tay Mỹ Dung, vừa ngọt ngào:

– Bộ lạnh hay sao mà em trùm mền?

Liếc thấy ông bác sĩ đứng bên cạnh Bữa Châu, nàng dần dỗi hất tay Bữa Châu rồi quay mặt vào trong, không buồn thốt nửa lời Thái độ xưa đỗi của nàng không làm sao Bữa Châu buồn phiền chút nà hết. Mà trái lại, ông ta

vẫn còn vuốt ve với vổ về:

– Nè em! Sao vậy ha?? Em nghe trong người thế nào

Giọng nàng xẵng đắng:

– Không có thế nào hết.

Bà Nam Phát tắt tả lấy chiếc ghế mây có lót nệm bắc gần cạnh giường:

– MỢ nói, nó đau, với ai nó cũng quạu vậy đó. Dạ kính mời bác sĩ tạm ngồi đây, bác sĩ.

Bửu Châu cúi xuống bụng mặt Mỹ Dung:

– Quay ra đây, em! Nằm thoải mái để anh Bửu xem mạch cho em. Ngoan ngoan ha!

Nàng giẫy chân, đập tay, càu nhàu:

– Tôi uống thuốc rồi, có bác sĩ săn sóc cho tôi rồi Còn mời bác sĩ tới chi nữa Tôi đã nói, không cần... không cần... Để cho tôi yên một chút.

Tưởng Mỹ Dung giận mẹ hờn em sao đó, ông Bửu Châu nói nhỏ bên tay bà Nam Phát:

– Mợ xuống dưới nhà đi để con đỡ ngọt cho vợ con hết giận.

Bà hăm hờ quay gót:

– Ủ! Hai đỡ ngọt nó. Nó khỏe mạnh, nó không có khó khăn như vậy Hai đừng buồn nghe hai!

Dạ, đâu có gì mà buồn mợ.

Bà Nam Phát đi khuất rồi, ông Bửu Châu tiếp tục tỏ cử chỉ ây yếm với nàng:

– Nè em, hãy nghe lời anh, em nên ngưng dùng tất cả thuốc cũ đi, để anh Bửu xem mạch cho toa mới Anh Bửu đây là bạn thân của anh, anh sẽ tận tâm chữa trị Cho em chóng lành bi.nh. Mợ nói, em đau nặng lắm, em đừng xem thường.

Ông bác sĩ già cầm cúi bày đồ nghề ra tápddờ-nuy, vừa nghiêm giọng tiếp theo lời ông Bửu Châu:

– Chị không nuôi bệnh trăm kha mà thành ra khó trị. Thôi hứa, nội trong vòng một tuần lễ thôi, sau khi dùng thuốc của tôi cho, chị sẽ trở lại sức khỏe bình thường như xưa Tôi với anh Châu là chỗ thân thích, xin chị đừng ngại và nên đặt hết tin tưởng vào sự chữa trị của tôi

Dứt lời, ông bác sĩ già thận trọng đeo Stéthoscope lên tại Khi ông vừa mở chiếc nút áo của Mỹ Dung, không hiểu nàng nghĩ sao, mà nàng khoát tay lia lịa cua đuổi già Bửu Châu:

Đi đi! Đi ra ngoài đi! Xuống dưới sa lông ngồi

Chuyện gì mà không chịu nàng, già Bửu Châu bước lui ra khỏi phòng, vừa dặn dò bác sĩ:

– Cho moa biết kết quả, moa đợi dưới nhà nghe

Bác sĩ Bửu nhẹ gật thay lời đáp, đoạn cau mày lắng nghe nhịp thở của bệnh nhân phát qua chiếc Stéthoscope Nghe mạch xong, ông đứng thẳng người

mà tươi cười:

– Không có gì đáng ngại hết chị!

Nghe ông già gọi mình bằng chị hoài, Mỹ Dung phát ớn lạnh, lạnh luôn trong tủy xương. Nàng vội vàng cài nút áo lại:

– Tôi biết, tôi chỉ cảm sơ thôi mà.

Vị bác sĩ gỡ ống nghe bỏ lên bàn:

– Không phải cảm, mà là triệu chứng... đáng mừng!

Mỹ Dung sững sốt:

– Bác sĩ nói triệu chứng gì mà đáng mừng?

Không đáp ngay, bác sĩ gạn lại nàng:

– Lúc trước, chị có hay bị nhức đầu, chóng mặt, bại hoại tay chân hay không?

– Dạ có!

– Bây giờ, chị hay nằm dĩa dưới suốt ngày và thêm chứng nôn mửa, sợ cơm cháo..

Dạ phải! Thỉnh thoảng hơi mệt.

Đó là triệu chứng của thai nghén.

Mỹ Dung chồm dậy, thẳng thốt:

– Bác sĩ bảo sao

– Chị đã có thai chừng ba tháng rồi

Nghe như sét đánh bên tai, nàng bung mặt, tái môi kêu lên sảng sốt:

– Tôi có thai ba tháng? Không lẽ... không lẽ....

– Chắc chắn trăm phần trăm! Vậy mà ông bác sĩ trước xem mạch cho chị vẫn chưa biết à?

Nàng lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ:

– Tôi không tin... tôi không tin...

Bác sĩ Bửu kéo ghế ngồi thả toa thuốc, vừa cười ý nhị:

Bây giờ, chị không tin, thì chừng vài tuần nữa chị cũng phải tin. Thai yếu lắm, chị cần phải dưỡng... Uống hết phần thuốc mà tôi kê trong toa này, sức khỏe của chị sẽ trở lại bình thường. Sang tháng thứ tư, tôi sẽ cho chị biết bào thai trai hay gái. Hiện giờ, tôi cũng đoán biết là trai, nhưng chưa thể quả quyết... Chắc chị mong muốn được con trai

Nàng gắt gỏng với bác sĩ:

– Tôi không muốn con trai gái gì hết bác sĩ ơi! Tôi cũng không cần uống thuốc dưỡng....Bác sĩ bảo má tôi trả tiền coi mạch rồi bác sĩ về đi

Bác sĩ Bửu sững sốt:

– Chị không vui mừng sao

– Tôi biết trong người tôi mà, tôi không có thai nghén gì hết mà. Tôi đau gần chết mà bác sĩ bảo tôi vui mừng sao được.

Vị bác sĩ già vẫn ôn tồn:

– Tôi dám cam đoan với chị, nếu tôi nghe mạch không đúng, thì tôi sẽ hạ bằng phòng mạch, không hành nghề y sĩ nữa. Có lẽ vì thai lần đầu tiên nên chị sợ..

Bác sĩ Bửu dừng lời tại đó, toa thuốc cũng vừa thảo xong đúng lúc bên ngoài có tiếng dép lê lẹp xẹp.

Mỹ Dung vội vàng bỏ chân xuống giường, với tay giật phăng tờ toa trên tay bác sĩ:

– Má tôi lên! Tôi yêu cầu bác sĩ đừng cho má tôi biết gì về... chuyện thai nghén hết. Bác sĩ hãy nói, tôi chỉ bị cảm xoàng thôi, không có gì đáng ngại hết. Tôi không muốn để má tôi đã lo lắng. Bác sĩ biết hôn? Bác sĩ nhớ hôn? Bác sĩ nhẹ gật đầu thay lời đáp.

Nàng gấp tờ toa nhét giấu dưới nệm. Bà Nam Phát lên ghé mắt nhìn vào phòng con gái thấy bác sĩ Bửu còn ngồi trầm ngâm trong lúc Mỹ Dung vừa nằm lại, bà tưởng bác sĩ coi mạch chưa xong nên bà liền quay lưng.

Mỹ Dung thở ra nhẹ nhõm:

– Bác sĩ biên thêm cho tôi một toa thuốc trị cảm sốt nữa đi

– Chi vậy?

– Đặng tôi đưa cho... mọi người xem, Bác sĩ thảo ngay đi

Bác sĩ nghiêm giọng:

– Tôi chiều ý chị, nhưng chị không được dùng toa thuốc thứ hai này à! Chị phải hứa với tôi đi

– Dạ! Tôi xin vâng lời bác sĩ.

Bác sĩ Bửu vừa viết, vừa liếc nàng bằng tia mắt dò xét:

– Đường như chị muốn giữ bí mật chuyện chị có mang?

Nàng nhôm đầu lên:

– Dạ phải!

– Tại sao phải giấu giếm?

– Bác sĩ không cần tìm hiểu lý do

– Chừng nào ông bà làm lễ cưới

Nàng đáo cộc lốc:

– Còn lâu!

– Chị không muốn tiết lộ chuyện thai sản trước ngày vu qui phải hôn?

Nàng cau mày:

– Bác sĩ hiểu như vậy là được rồi

– Riêng đối với anh Bửu Châu, tôi tưởng chị nên cho anh ấy biết để ảnh mừng!

Mỹ Dung khoa tay lia lịa:

– Không! Không! Tôi yêu cầu bác sĩ, tôi tha thiết van lơn bác sĩ đừng nói gì với chồng tôi hết, đừng cho chồng tôi biết gì hết. Bác sĩ làm ơn kín miệng dùm tôi nghe bác sĩ.

Bác sĩ Bửu Châu trao tờ toa thứ hai sang tay nàng:

Được rồi, chị hãy yên tâm. Tôi có bổn phận, ngoài việc trị bệnh, là luôn luôn phải chiều chuộng bệnh nhân nữa

– Trong toa thứ nhất, bác sĩ cho tôi những thứ thuốc trị về bệnh gì đó?

– Nhiều thứ thuốc bổ cho chị ăn ngon, ngủ yên, không còn chóng mặt, không còn buồn nôn nữa. Chị được khỏe thì bào thai mới mau nh. Chị hãy nhớ, chị không được uống một viên thuốc nào của toa thứ hai hết nhé. Thai nghén có gì... trắc trở thì tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm, chị hiểu hôn.

Đạ! Bác sĩ dặn sao, tôi phải nghe vậy

Đúng một tuần sau, tôi sẽ đến xem mạch lại và đổi thuốc cho chị

– Thôi, bác sĩ không cần trở lại nữa

– Tôi cần theo dõi tình trạng sức khỏe của chị lắm, vì bào thai hoàn toàn chịu ảnh hưởng nơi thuốc men của chị dùng. Chị đừng ngại gì hết.

Nàng tắc lưỡi như khó chịu:

– Nhưng, tuần sau, tôi không còn ở Sài Gòn nữa. Bác sĩ đừng đến, mất công.

– Chị theo anh Bửu Châu ra đồn điền hả?

– Tôi ra đồn điền làm quái gì.

Bác sĩ tươi cười:

– Hay ông bà định đi đổi gió ở đâu đó?

Nàng lắc đầu:

– Không, tôi về quê chơi vài tuần...

– Chùng nào chị về? Chị cho biết dạng tôi đến thăm thai cho chị

– Cũng chưa biết chùng nào tôi về.

– À! Hay là chùng nào chị về, chị điện thoại cho tôi hay. Trên toa thuốc, có số điện thoại của tôi đó.

– Cám ơn bác sĩ.

Không nghe tiếng động mà đột ngột Bửu Châu thò mặt vào cửa phòng:

– Thế nào. Bệnh trạng ra sao đó, toa?

Mỹ Dung kín đáo nháy mắt và lẹ miệng hót trước:

– Cầm...! Cầm xoàng, có đáng gì đâu mà làm phiền bác sĩ, bắt bác sĩ phải đến tận nhà.

Bửu Châu bước thẳng vào trong cười xóa âu lo:

– Không có gì đáng lo cả toạ

Ông bác sĩ già lắc đầu, ngập ngừng:

– Ủ...! Nay mai.. Chị sẽ khỏe

– Vì thấy bà đầm nằm liệt, mà không cơm cháo gì hết, moa mới rồi lên. Rồi toa cho thuốc gì đó?

Mỹ Dung liền trao cái toa thứ hai cho già Bửu Châu:

Đây nè! Anh đi mua ngay cho Dung uống đi

Bửu Châu lướt mắt kiểm điểm từng tên thuốc:

– Mấy thứ này chẳng bao nhiêu tiền mà.

Lại đến bà Nam Phát bước vô rồi rút:

– Sao, bác sĩ? Con nhỏ tôi đau sao đó, bác sĩ? Tim phổi của nó có sao hôn, bác sĩ? Theo tôi nghĩ, bác sĩ nên cho nói đi rồi kiến...

Ông bác sĩ già khoa tay, hếch miệng cười:

– Thừa cụ, bệnh của bà chị tôi không có gì đáng ngại, cụ hãy yên tâm, sau khi uống hết một toa thuốc, bà chị tôi khỏi ngay. Rồi đây bà chị tôi sẽ khỏe mạnh, hồng hào hơn xưa nữa à cụ

Bà Nam Phát ngơ ngác:

– Tôi hỏi về con nhỏ tôi, mà bác sĩ nói bà chị.. bà chị nào

Già Bửu Châu lẹ miệng đỡ lời:

– Thừa mợ, bác sĩ Bửu với con là bạn bè thân thích nhau lắm, coi nhau như anh em ruột thịt vậy, cho nên anh kêu vợ con bằng chị Ảnh cho biết, vợ con chỉ cầm xoàng thôi chứ không phải bệnh gì trầm trọng như mình thấy

Bà Nam Phát tươi cười:

– Vậy ha! Bác sĩ kêu con Dung bằng thím... là thím vai em cũng được rồi

Nó còn ít tuổi mà bác sĩ kêu chi tới bằng chị

Thấy toa thuốc trên tay Bửu Châu, bà Nam Phát hỏi sang con rề:

– Bác sĩ cho toa rồi hả, hai

Đạ, mợ tiếp chuyện với bác sĩ, để con đi mua thuốc cho vợ con.

– Thôi, con ở đó với vợ con đi, để mợ nhờ đưa nào đi mua thuốc cũng được.

Vừa nói, bà Nam Phát vừa giật lấy toa thuốc đi mau xuống dưới nhà. Có ý muốn để Bửu Châu được tự do an ủi vợ, bác sĩ Bửu dặn dò thêm vài lời, đoạn bắt ay Bửu Châu và chào kiểu từ Mỹ Dung.

Già Bửu Châu theo đưa bạn ra đến đầu cầu thang.

Ông bác sĩ già ngoảnh lại cười mĩa:

– Bà nhạc của toa còn trẻ quá! Chắc bà ấy nhỏ tuổi hơn toa nhiều Thế mà bà ấy gọi toa bằng... con ngọt hà! Toa tốt phúc nhất thiên hạ đó nghe!

Già Bửu Châu còn khoe khoang:

– Vị hôn thê của moa cũng hết mực thương yêu moa

Ông bác sĩ già khựng bước, quay lại nhìn thẳng mặt ông Bửu Châu dường như định nói chuyện quan trọng lắm, nhưng sau một phút đắn đo, ông lại thôi Ông đưa tay bắt tay già Bửu Châu lần nữa kèm theo một câu ngắn ngủi mà nhiều ý nghĩa:

– Chúc toa nhiều hạnh phúc trong cuộc tình về chiều!

Chỉ tiến chân bạn tới đó thôi, già Bửu Châu vội vàng trở lại phòng ve vuốt Mỹ Dung:

– Cục cưng của anh nè! Bây giờ, cưng nghe trong mình thế nào ha??

Nàng cúi kính gạt trên, đá dưới:

– Không có thế nào hết.

– Em có muốn ăn gì hôn?

– Không!

– Lười ăn lắm ha??

– Hồng biết.

– Sao mà xăng xăng với anh vậy

Nàng đập tay xuống nệm:

– Hối.. hối hoài mệt quá mà! Đi xuống dưới đi, để cho em nằm yên một chút. Cái gì mà hai ba phút một người chạy lên hỏi, hai ba phút, một người lên xóc em dậy, không cho em nghỉ ngơi gì hết, bệnh của em làm sao bớt được chứ.

Già Bửu Châu muốn cho nàng thấy chút săn sóc với âu lo của mình, ông ta vói kéo chăn đắp lại cho nàng:

– À thôi, anh không hỏi gì nữa đâu Cung ngủ đi!

Nàng lại dần dỗi kéo chăn vút bên trong:

– Em biểu đi ra ngoài đi

Không dám trái ý nàng, già Bửu Châu cúi xuống định hôn lên trán Mỹ Dung, nhưng nàng lẹ làng lẩn vào trong, úp mặt dưới gối trốn tránh làm cho ông ta hụt hẫng, ông ta đành quay lưng rón rén bước ra khỏi phòng.

Mỹ Dung liền chồm dậy chạy đi khóa cửa, đoạn lấy giấy bút viết mấy chữ để báo tin khẩn cấp cho Bình:

Anh yêu,

Cho anh hay, bác sĩ vừa cho em biết, em đã.... có thai ba tháng. Chắc chắn lắm chứ không có nghi ngờ gì nữa hết. Xin anh đừng bận tâm lo nghĩ gì nữa hết. Chúng mình đã trót liều rồi, thì cứ liều luôn, đến đâu hay đó. Mình cứ đeo mang cái tâm trạng lo sợ hoài cũng không sống nổi. Cứ vui vẻ như thường nha anh. Hôm nào em khỏe, chúng mình sẽ gặp nhau nói chuyện nhiều hơn. Em sẽ tin cho anh hay sau

Hôn anh

27-3....

Viết xong, nàng xếp mảnh giấy, cuộn tròn lại, nhét vào tuýp thuốc đã lấy ruột, chờ tối sẽ thả xuống bờ tường cho Bình.

Thình lình, quả nẩy cửa phòng lắc lia:

– Mỹ Dung ơi! Con ơi! Bộ con khóa cửa ha??

Nàng luống cuống ném ống thuốc lên gối, chạy ra mở cửa cho bà Nam Phát:

– Ngoài má ra, con hồng muốn ai ra vô phòng con nữa hết, con mới khóa cửa lại đó. Má kêu chi

Bà lách vào trong và để mắt theo dõi sắc diện của con gái:

– Bộ con lạnh ha??

Đạ.. đâu có.

– Sao mặt con hơi thất sắc?

– Con bệnh, không ăn uống được nên da con mét đỏ chớ.
 – Bộ con mới gây với chồng con trên này ha??
 – Ai nói với má?
 – Thằng nói!
 – Con bức quá mà ảnh hỏi hoài nên con quạu chớ có gây gổ gì đâu mà ảnh đi méc má.
 Bà mắng yêu:
 – Con nhỏ thiệt vô duyên! Con bệnh thì chồng con phải theo săn sóc, thăm hỏi chớ sao Con gắt gỏng với chồng con hoài nó buồn.
 Chợt thấy cái ống thuốc nằm trên nệm, bà Nam Phát đâm hoang mang. Bà đi thẳng lại giường lượm lấy mở nắp xem xét:
 – Con uống thuốc gì đây Nhét giấy gì trong này
 Nàng lẹ tay giật phăng đi:
 – Ống thuốc không.
 – Con phải chờ thuốc của bác sĩ cho, đừng uống gì bậy bạ à nghe con.
 – Con uống gì bậy bạ đâu
 Thế là bà Nam Phát không để ý tới cái tuýp thuốc đựng bức mật thư nữa Bà kéo tay con gái bắt ngồi xuống giường, vừa đổi giọng nghiêm trọng:
 – Nè, con! Chồng con biểu má lên hỏi lại ý kiến của con...
 Mỹ Dung bắn khoan chận hỏi:
 – Gì đó, má?
 Bà chầm rãi nói:
 – Chồng con muốn đem con về Đà Lạt dưỡng bệnh một thời gian....
 Không để mẹ nói dứt lời, Mỹ Dung gạt ngang:
 – Thôi má ơi! Con hông đi đâu hết má ơi! Đâu có phải con mắc chứng bệnh gì ngặt nghèo mà phải lên Đà Lạt dưỡng bì.nh. Hơn nữa, người ta chưa làm đám cưới, con không thể đi xa với vị hôn phu như vậy được.
 Bà Nam Phát chau mày:
 – Có phải trai gái tình tự gì đâu mà con ngại Trước hay sau đám cưới cũng vẫn là vợ chồng rồi mà.
 Mỹ Dung vật mình:
 – Mà con nhứt định con không đi Chết sống gì, con cũng ở nhà hà. Má nói với chồng con rằng, con không có mắt bệnh tim, bệnh phổi chi đâu mà bắt con rời khỏi đô thành dưỡng bì.nh.
 – Con không chịu đi thì thôi, có gì đâu mà con nói gay
 Nàng rắn giọng:
 – Kể từ phút này, bất cứ là ai, không phải là người trong nhà mình, con cấm không được tự do vào phòng riêng của con. Má đừng để người ta xông xáo lên lầu
 Thừa biết con gái có ý ám chỉ ai rồi, bà Phát tắc lưỡi:

– Tại sao khi không mà con đổi tánh kỳ lạ vậy con. Chồng con chớ bộ ai xa lạ hay sao mà con ngăn cấm....

– Con muốn được yên tĩnh.

Bà thở dài:

– Theo như người ta đau ốm, người ta cần có chồng con ở bên cạnh săn sóc cho mau ma.nh. Đàng này, con cấm không cho chồng con thăm viếng, nghĩa là sao Tánh ý của con ngược đời hơn ai hết.

Nàng lại nũng nịu với mẹ:

– Con sắp xa ba má và các em, con phải rời bỏ tất cả những gì thân yêu trong ngôi nhà này để đi theo chồng. Bây giờ, con lại thấy luyến tiếc tuổi học trò của mình, còn luyến tiếc tất cả những gì thuộc về dĩ vãng của.. cô bé Mỹ Dung thuở còn sống trong vòng tay nâng niu của cha mẹ
Má đã hiểu ý con chưa Hơn lúc nào hết, con đang khát khao được sống lại thời thơ ấu đó, cho nên con không muốn ai ngoài ba má săn sóc cho con. Con chỉ muốn được mẹ vỗ về trong lúc con buồn. Con muốn trở thành cô bé Mỹ Dung mười một, mười hai tuổi, chớ không thể là cô Mỹ Dung sắp lấy chồng.

Bà Nam Phát tươi cười:

– Ủ, thôi, má biết ý con rồi Đưa con gái nào cũng vậy, khi sửa soạn về nhà chồng thì lo sợ đủ điều hết, không muốn nghĩ đến chuyện tình duyên nữa Con tính là con còn bé bỏng được nhong nhèo với má vài ngày nữa phải hôn?

Nàng siết tay mẹ mà cười gương:

– Má nói con nhong nhèo, con hồng chịu đâu

Triệu chứng phát hiện nơi người đàn bà có thai càng ngày càng rõ rệt hơn. Thấy Mỹ Dung luôn luôn hôi com, tanh cá, bà đâm hoang mang, bà theo gạn hỏi hoài mà Mỹ Dung không chịu thú thật.

Bà bắt đầu theo dõi từng hành động, từng cử chỉ của con gái Mỹ Dung vừa đi xuống thang lầu thì bà liền đột nhập vào phòng nàng. Bà lục soát hết mọi nơi, từ trong tủ áo, đến dưới nệm, từ trong bao gố i, đến dưới drap, bà cố tìm một bằng chứng...

Mỹ Dung uống thuốc như uống nước lã, mà đôi bác sĩ khác đến khám bệnh cho nàng, nàng lại quyết liệt phản đối, không cho bác sĩ thấy mặt nàng. Như vậy, bà không thể tin con gái mình cầm sừng, cầm gió được. Mà hể bà nói chuyện thai nghén thì Mỹ Dung giẫy dộng, chối phăng.

Không phải bà cố ý tra gạn để mà rầy la Mỹ Dung, mà bà chỉ muốn biết rõ tình trạng thai nghén của Mỹ Dung như thế nào để bà lo liệu Bà đinh ninh rằng, nếu quả thật Mỹ Dung có mang, thì là con của già Bửu Châu, chớ bà đâu có thể ngờ được cái bào thai mà Mỹ Dung đang mang mệnh kia lại là con của anh chàng sinh viên nghèo nàn, sống chui rúc trong một căn nhà tồi

tàn bên bờ tường, dưới chân tòa cao ốc sang trọng.

Sau cùng, Bà Nam Phát lục đến đồ đặc, thuốc men trên tápđờ-nuý. Kéo cái ngăn nhỏ, bà chợt bắt gặp những miếng xoài tượng, vài trái mận, với một gói muối ớt giấu trong đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, bà đã tin chắc Mỹ Dung có thai rồi chứ không phải bệnh hoạn gì đáng ngại hết. Bà lôi xoài mận bày ra trên mặt (tápđờ-nuý) đúng nhằm lúc cô bé Mỹ Trang lên tới

Cô bé trở mặt:

– Má đừng ăn cái đó, của chị hai à!

Với tâm trạng nửa mừng, nửa lo, bà phải cười thầm trong bụng vì cây nói ngây dại, thật thà của con gái út. Bà nghĩ rằng, mình chưa tra gạn, mà nó đã khai hết.

Bà hỏi Mỹ Trang:

– Chị hai con đâu

Cô bé chỉ tay:

– Chị hai nữa ồ ồ dưới buồng tắm á. Má gói cất cái đó cho chị hai đi Má ăn hết là chỉ khóc à!

Bà bật cười:

– Bộ tao là con nít như tụi bây hay sao mà ăn vu.ng. Má thấy gói gói lục cục lòn hòn trong ngăn kéo, má mới lôi ra coi cái gì. Trái chua của chị hai con đây ha??

Cô bé nhẹ gật:

– Hồi nãy, chị hai biểu chị Mỹ Hương lén đi mua đó. Chị hai dặn, đừng đưa nào lấy ăn của chị Hỏm nay, chị hai ăn xoài, ăn ổi không hà! Chị Hai..

Không biết Mỹ Hương ở đâu xông vô, bịt miệng em mình không cho nói và Hương khéo léo mép:

– Của con đó à, hông phải của chị hai đâu Chị hai bệnh mà đâu có dám ăn đồ chua

Bà Nam Phát nghiêm giọng:

– Bộ con Mỹ Dung dặn con nói trớ như vậy ha?? Mỗi lần con đi mua đồ chua cho nó, con lấy của nó bao nhiêu tiền công?

Mỹ Hương bai bãi:

Đạ.. đâu có, chị hai đâu có mướn..., con đâu có ăn tiền công...

Bà óa tay ngắt ngang:

Đừng có lẻo lự, tao vả rớt răng bây giờ.

Mỹ Hương né đầu và cười bốn cợt với mẹ:

– Con nói thiệt mà! Thì dụ có mua hai miếng xoài thì chỉ một miếng, phần con một miếng...

Mẹ nàng gạn tới:

– Con Mỹ Dung nó ăn chua như vậy từ hồi nào

Bây giờ, Mỹ Hương lại lia miệng khai hết:

– Lâu rồi! Chỉ thường ăn đồ chua từ hôm chỉ bệnh lặn mà. Chỉ nói, chỉ ăn cơm, ăn cháo không được, thì chỉ ăn trái chua để... giữ sức khỏe khỏi bị suy giảm, vì trái chua rất bổ, có nhiều loại vi ta min....

Bà Nam Phát cười gằn...

– Hừ! Vi ta min gì? Nó đau nó ăn đồ chua trừ cơm cháo, là nó... nó tới số nó rồi..

Nói đến đây, bà xua tay:

– Hai đứa đi xuống dưới nhà chơi, hay coi lại bài vở đi, có gặp con Mỹ Dung ở dưới thì biểu nó lên đây cho má hỏi chút chuyện.

Trước khi đi ra khỏi phòng, cô bé Mỹ Trang còn lén chộp một trái mận giấu trong vạt áo

Mỹ Hương thì ngoái lại dặn dò:

– Má đừng... liệng cái gói đó, chị hai lên giãy đồng à nhạ Má cũng đừng ăn của chỉ bắt đền con à nhạ

Bà nghiêng răng mắng yêu:

– Mẹ cha bây! Bộ tao hay ăn vụng như bây hay sao mà bây nói vậy. Hai đứa đi kêu con Mỹ Dung lên cho tao mau đi

Bà Nam Phát đợi đến gần năm phút sau mới thấy Mỹ Dung lên thập thò ngoài cửa. Bà bước ra nắm tay con gái kéo vào trong chỉ gói trái chua, hỏi bằng giọng ôn tồn, mà nghe như gay gắt:

– Mỹ Dung! Trong mình con làm sao mà dám ăn những thứ này. Con thèm lắm nên con lén mua, giấu nhét vào trong ngăn kéo đó phải hôn? Má đã biết rồi, con đừng nói dối má nữa. Sự thật.. ra làm sao. Con hãy nói hết cho má nghe đi

Mỹ Dung liếc nhìn mấy thứ... trái hời sinh, mấy loại vi-ta-min... bảo mẫu, dưỡng thai của mình mà phải tái xanh mặt mày. Đôi môi nàng mấp máy mà thốt chẳng ra lời

Bà Nam Phát tiếp tục dụ ngọt vỗ về:

– Hà con? Có gì đâu mà con phải giấu má? Con cứ nói thiệt đi. Ở đây chỉ có hai mẹ con thôi, con đừng mắc cỡ gì hết, đời con gái, làm thân đàn bà, có chồng rồi, mấy ai tránh khỏi.. chuyện đó đâu

Nàng bẽn lén cúi mặt:

– Má!

Bà lại vuốt ve:

– Ừ! Có làm sao, con cứ nói thiệt cho má biết, nói hết má nghe, để má lo liệu cho con.

Nàng lui lại, ghé ngồi nơi cạnh giường, vừa ấp úng:

– Má...! Má đã biết...

Bà gật đầu:

– Biết chứ! Từng tuổi này mà không biết sao được con. Con đã ... mấy tháng rồi, con cho má biết đừng má mừng với coi nà.

Mỹ Dung bấm móng tay xuống mặt nệm, vừa lí nhí:

– Dạ... ba tháng!

Đôi mắt bà Nam Phát bỗng bừng rực sáng

– Ba tháng rồi

– Bác sĩ có cho toa dưỡng thai mà con không dám uống.

Mẹ nàng chau mày:

– Coi! Sao mà đại vậy, con? Bác sĩ coi mạch cho con biết con có thai, sao con không cho má hay? Bác sĩ cho toa dưỡng thai, sao con không chịu uống thuốc? Chuyện thai nghén là chuyện thông thường của đàn bà con gái, mà con giấu là giấu cái gì?

Nàng để nước mắt rưng rưng tuôn dài xuống má, lặng câm không đáp.

Bà Nam Phát bấm đốt tay tính toán, đoạn đôi sắc diện vui tươi:

– Như vậy thì con có mang từ tháng mà... mà con đi Vũng Tàu đổi gió một tuần lễ đó chứ gì? Con nhớ kỹ lại coi phải hôn, để má tính coi tháng nào con sanh.

Mỹ Dung then đỏ mặt, nàng cắn môi, dọn miệng một lúc mới nhỏ nhẹ đáp:

Đạ.. phải!

Đột ngột, bà đổi giọng trách mắng:

– Má tin tưởng con lắm, nên má mới để cho con được tự do..., muốn đi đâu thì đi, má không ngăn cấm, kèm chế khắc khe như người ta. Má không ngờ con lại quá dễ dãi... về chuyện yêu đương ngoài vòng hôn nhân...

Mỹ Dung ngược mặt van lơn:

– Con lỡ đại..., xin má tha thứ cho con. Vì hai con đã... yêu nhau..

Bà Phát hốt ngang:

– Má biết... Má biết... Má nói đây là nói cái hơn thiệt của con gái cho con nghe chứ không phải má rầy la quở mắng gì con. Dầu gì chuyện cũng đã rồi, con còn ở với ba ma, thì ba má phải lo cho con. Chừng nào con theo chồng, thì chồng con lo. Con có cho nó biết chưa?

Đạ có...

– Nó mừng lắm phải hôn?

Đạ.. nửa mừng, nửa lo..

– Nó sợ ba má trách chứ gì phải hôn?

Đạ!

– Trước sau gì cũng là vợ chồng, trách nỗi gì.

– Ảnh sợ ba má lắm! Thú thật với má...

Nghe con gái ngập ngừng rồi nín lặng luôn, bà Nam Phát sốt ruột:

– Con muốn nói gì? Cứ nói đi!

– Xin má rộng lượng thứ dung cho hai con....

– Má có bắt tội, bắt lỗi ai đâu mà con xin thứ dung. Còn chuyện gì nữa, con cứ nói mau cho má nghe

Lời nàng vương vấp:

– Thú thật với má..., sau khi ảnh được tin con có thai, ảnh bối rối lắm. Vì ba má không bằng lòng... tác hợp cho hai con...

Bà Nam Phát cau mày, chận ngang:

– Con còn đòi tác hợp gì nữa bây giờ?

– Má cho con nói hết.

– Ủ! Sao nữa

– Má đừng giận, đừng rầy con nữa nha má.

– Tự nãy giờ, má có giận, có rầy con đâu. Sau khi nó biết con có thai rồi, nó muốn xin làm đám cưới trước ngày dự định phải hôn?

Nàng lắc đầu:

Đạ... hồng có! Hai con dự định.. dắt nhau đi thật xa. Khi con sinh nở cứng cáp rồi, hai con sẽ trở về lạy thú phạt.

Bà Nam Phát trố mắt, sáng sốt:

– Vợ chồng con tính cái gì lạ đời vậy. Bộ hai đứa thâm lén gái trai hay sao mà tính ly khai gia đình rồi thú phạt. Sắp làm đám cưới tới nơi rồi mà thú phạt cái gì? Ông Bửu Châu lớn tuổi rồi chớ đâu phải là con trai mười tám, đôi mươi, mà ông không biết lễ giáo, gia phong.

Nói đến đây, bà lộ vẻ giận dữ:

Đề má cho ba con hay, rồi ba má kêu Bửu Châu tới đây để bắt buộc Bửu Châu trả lời cho ba má biết lý do.. vì sao mà ông tính dắt con trốn đi. Ông trả lời không xuôi tai thì ông đừng trách sao ba má không nghĩ tình...

Chưa dứt lời, bà Nam Phát hậm hực quay lưng.

Mỹ Dung vội vàng níu tay mẹ kéo lại:

– Má! Má ơi! Má đi đâu

– Má xuống gọi điện thoại kêu ba con về tức tốc.

Nàng ôm choàng ngang lưng mẹ:

– Không! Đừng, má ơi! Con nói.. không phải ông Bửu Châu

– Sao

– Khổ quá! Không phải.. của ông Bửu Châu!

Mẹ nàng thêm ngơ ngác:

– Con nói gì... không phải của ông Bửu Châu! Cái gì không phải của Bửu Châu

– Má chưa hiểu câu nói của con sao. Sao má bảo là má đã.. biết hết rồi. Anh ấy.. chớ đâu phải Bửu Châu

Bà vừa kinh ngạc, và hoang mang:

– Ủa! Tự nãy giờ, con nói gì...? Anh ấy là anh nào

– Người con trai mà con... chọn lựa..

– Trời đất ơi! Mỹ Dung! Con... con ngoại tình phải hôn?

– Không phải con ngoại tình, hai con yêu thương nhau từ lâu rồi và cùng hẹn ước sau ngày tháng tài..

Bà nóng nảy chặn ngang:

– Nghĩa là con có thai với.. thằng đó?

Đạ! Con đã giải bày với má bao nhiêu lần rồi, con không thể yêu ông già Bửu Châu, con không thể làm vợ Bửu Châu, thà rằng ba má giết con chứ đừng chôn vùi con trong tủ nhục mà được ông già Bửu Châu bọc vỏ bằng vàng son nhung lụa

Bà Nam Phát tức tối:

– Bộ con mắc bùa ngải gì của thằng kia hả, Mỹ Dung? Hồi nào con nói, con ung, con chịu..., con đi đây, đi đó khấn khít với Bửu Châu, rồi ngày nay con lại giở chứng...

Mỹ Dung bật khóc:

– Ba má bức bách con bằng mọi áp lực, ba cầm súng toan tự tử, còn má thì day nghiền con ngày đêm, mà con không xuôi thuận theo ý muốn của ba má sao được chứ. Trong những ngày gần đây, con bằng lòng đi chơi với Bửu Châu, không phải con sống khấn khít bên ông già đó đâu, mà chính là con tạo cơ hội.. để được gần gũi với người con thương.

Mẹ nàng thở dài:

– Trời ơi là trời! Con làm khổ cha mẹ nè! Bửu Châu mà phát giác vụ này, rồi ba má mới biết ăn làm sao nói làm sao với người ta đây. Ba má còn mặt mũi nào ngó người ta nữa. Con gái sắp tới ngày vu vi mà mang thai hoang chưa lạnh như vậy, có nhục cho tông môn hay không chứ!

Giọng Mỹ Dung đầy cương quyết:

– Con đã thú thật hết rồi, ba má không thương con, ba má giết con, con cam chịu, chứ con không thể làm vợ Bửu Châu. Nếu ba má còn cố dồn con vào ngõ cụt, thì con liều..

Bà chớp mắt lia:

– Liều gì?

– Khi người ta tuyệt vọng rồi, người ta không còn ham sống nữa. Con nói thiệt. Con với má, kể từ ngày có cái tên Bửu Châu xen vào gia đình này, không có một phút, một giây nào mà con vui được hết. Đã bao nhiêu lần rồi, con cầm chai dầu nóng kê lên miêng.

Bà Nam Phát sáng hoàng:

– Trời đất...! Con ực một cái thì con còn gì!

– Nhưng, con kịp nghĩ suy, con cố bám lấy hy vọng mong manh cuối cùng. Còn hy vọng cuối cùng nên con mới còn sống gượng tới ngày nay. Nay, mai, lúc nào đó, khi xét thấy cần, chỉ một ống thuốc thôi cũng đủ... xoa dịu hết khổ đau cho con rồi.

Mẹ nàng rồi rít lên

– Trời ơi! Con ơi! Con đừng nghĩ dại nữa, con ơi!

Giọng nàng hàm căm uất:

– Con liều thân con, để cho hai em con sau này khỏi phải khóc cho cảnh bề bàng như con hôm nay.

Bà Nam Phát vuốt ngọt:

– Con tính như vậy, rủi con có bề nào, thì má cũng không sống nổi à. Mà con tự tử chính là con giết con của con à.

Nàng nói nhanh:

– Con biết...! Con giết nó bằng thuốc độc, cũng như ba má giết con bằng cách hủy diệt hết mọi ước vọng trong đời con. Hai mẹ con cùng chết cho mát thân, sống làm gì mà phải chịu mọi thứ roi vọt của tình cảm.

Bà ôm con gái:

– Bây giờ, con muốn gì, con cứ nói đi, rồi má sẽ chiều con. Má sẽ chiều hết thầy cho con vui lòng.

Nàng cứng rắn:

– Con không muốn thấy mặt ông già Bửu Châu nữa.

– Mỹ Dung! Con nói vậy nghĩa là....

– Nghĩa là không còn chuyện bán duyên, ép nọ. Ba má nên chấm dứt mọi liên hệ với ông Bửu Châu.

Bà Nam Phát lặng thinh, trong lòng bà rối rắm như tơ vò. Đứng trước hoàn cảnh này, bà cũng muốn chiều con, nhưng còn ông Nam Phát, chuyện gã Mỹ Dung cho ông Bửu Châu là do quyết định của ông chứ đâu phải do ý kiến của bà.

Sau một lúc dò xét thái độ của mẹ, Mỹ Dung giãi bày:

– Sao má làm thinh? Vấn đề gì thì má chiều con được, còn chuyện đó, má không thể nghe con được phải hôn? Con vẫn biết trước như vậy mà. Tài sản của ông Bửu Châu lớn lao quý trọng hơn sinh mạng của con mà!

Bà tắc lưỡi, chau mày:

để thừa thắng rồi má tính. Con đừng gay gắt với má quá như vậy.

– Má còn tính toán gì nữa? Má định bảo ông Bửu Châu cấp tốc làm lễ cưới là yên phải hôn? Đám cưới không có xe hoa, mà chỉ có xe tang thôi má ơi?

Mẹ nàng mủi lòng, sụt sịt.

– Má không có bức éo con nữa đâu. Má khổ tâm lắm mà! Con đừng nói chuyện như trời trăn với má nữa mà. Con hãy yên tâm, để á bàn lại với ba con. Con đừng buồn rầu nữa, nghe hôn.

Mỹ Dung làm thinh, trong lòng nàng khắp khởi vui mừng. Nàng thầm tin tưởng nàng sẽ hoàng thắng trong cuộc... Phản công cuối cùng để quyết định số phận tương lai cho nàng.

Bà Nam Phát càng dịu ngọt:

– Má hỏi nhỏ con điều này nghe. Con trót đại thắm lên đi lại với thằng nào..
Nàng hót nhanh bằng câu bắt bẻ:

– Bộ người ta dụ dỗ con hay sao mà má nói con trót đại.. Người ta nghèo, nhưng người ta sạch, thanh cao, biết trọng tình nghĩa. Ý con chọn thì lòng con thương... chớ không phải người ta có ý nhảy vô đào mỏ như má tưởng đâu.

– Ừ má biết vậy rồi! Con thương yêu đứa nào đâu con nói thiệt với má đi.

– Chỉ cho ba má biết người ta, đừng ba sai người ám hại người ta hay sao.

– Ám hại cái gì. Ba má cần biết thằng đó là ai đừng ba má tính tới, tính gấp cho con đây nè!

Nàng lắc đầu.

Bà Phát sừng sốt.

– Sao mà con lắc đầu?

– Con không thể cho má biết bây giờ được

– Tại sao vậy?

– Người ta không có tội tình gì hết, con cần phải bảo vệ cho người ta sống yên lành.

– Ba má có... làm khổ làm dễ gì ai đâu mà con sợ.

– Con đã chứng kiến lắm cảnh đời trái ngang, tàn nhẫn như tình cảnh hiện tại của con, nên con phải dè dặt...

– Con không tin má hay sao mà con nói vậy?

– Con tin má, nhưng còn ba con thì sao. Má cạy miệng con, con cũng không nói nữa. Chùng nào ông già Bửu Châu thật sự... rút lui và ba má bằng lòng cho cha mẹ anh ấy bước tới nhà này, thì chùng đó con sẽ cho ba má biết anh ấy là ai, con nhà ai, thuộc thành phần nào trong xã hội.

Bà Nam Phát thắm tức bực:

– Con nhỏ thiệt kỳ.

Cô Hạnh đưa đường cho chàng, từ nông trại băng qua một quãng rừng chồi, có lưa thưa cây trâm, cây sim, qua hai lần vượt suối, một suối sâu, một suối cạn thành đường truông chằng chịt các thứ cỏ dây, mới đến ngọn đồi nơi mà Mỹ Dung bị.. lưu đây.

Vệt nắng úa còn vắn vương trên đỉnh đồi, trên mái nhà tranh, mà dưới khu rừng đã sẫm tối.

Cô Hạnh dừng lại dưới chân đồi, ngoảnh lại hỏi chàng:

– Một hôn, cậu hai?

Chàng ngược nhìn lên đồi tìm một hình bóng thương yêu:
đạ không!

– Cậu leo lên tới cái nhà có nổi hôn?

đư sức! Mỹ Dung còn lên xuống được, tôi lại yếu đuối hơn đàn bà con gái hay sao. Mỹ Dung ở trong cái nhà thấp thoáng đó hả cô?

Hạnh hăm hở tiến lên trước:

đạ!

Chàng nhìn quanh lo âu:

– Chỗ rừng rú hoang vu như thế này mà Mỹ Dung dám ở một mình hay sao?

Hạnh thở phào, nói nhanh:

– Bởi vậy tôi mới nói với cậu hồi nãy, vợ chồng ông Nam Phát... Ý! Xin lỗi! Xin lỗi cậu hai! Trước mặt cậu mà tôi đại miệng, đại mồm nói tên ông chủ, bà chủ...

– Không sao, Nam Phát thì cô cứ kêu Nam Phát.

– Tôi đâu dám hỗn...

– Cô cứ tiếp.

– Ông chủ, bà chủ đưa cô hai lên đây đây... giấu cái bụng bầu, mà tôi kể như cô hai bị đày. Ban ngày, tôi chạy ra, chạy vô đem cơm nước cho cô hai, trò chuyện với cô hai cho cô giải khuây. Còn ban đêm thì má tôi phải ở ngoài này với cô hai. Ngoài tôi với bà già ra, không ai được phép đặt chân lên đồi này.

Bình nửa đùa, nửa thật:

– Cô phải kể tôi nữa chứ.

Nàng chậm bước chờ Bình, vừa ngoái lại nhoen cười:

– Cậu thì khác, cũng như ông chủ, bà chủ, là những người có quyền lui tới thăm viếng cô hai. Từ ngày cô hai lên đây, tôi nghe cô hai nhắc tới tên cậu chừng trăm lần mỗi ngày vậy đó.

Bình tiến lên ngang Hạnh và gạn hỏi:

– Mỹ Dung nhắc sao?

– Cô hai thường nói, trong lúc này, chỉ có mỗi mình cậu biết thương xót cho cô hai thôi. Cô hai với cậu cùng cha khác mẹ mà yêu thương nhau còn hơn anh em cùng mẹ sinh ra.

Chàng chum chim cười, chẳng nói sao hết.

Hạnh tiếp bằng giọng hơi hằn học:

– Cái ông nào gạt gẫm cô hai, thiệt đúng là sở Khanh à hả cậu hai? Lấy người ta có chữa, rồi bỏ người ta bơ vơ, thiệt là quân tàn nhẫn. Đàn ông, con trai khôn nạn vậy đó.

Bình sượng người:

– Cô chửi tất cả đàn ông, con trai à?

đạ không! Không! Tôi tức, tôi nói.. cái ông nào mà lấy cô hai đó. Cậu hai biết mặt cái thằng lưu manh đó hay không?

Tưởng là Hạnh đã khám phá ra sự thật nên chửi xéo mình, Bình thăm lấy làm nhột nhạt. Chàng tự bào chữa:

– Tôi biết người đó, người vẫn còn tha thiết thương Mỹ Dung, nhưng vì... thành kiến khắc khe của cha mẹ trong vấn đề hôn nhân và còn nhiều trở ngại

lớn lao khác nên hai người phải sống cách ngăn như vậy đó chứ. Cô đừng nói gì... sở khanh..., sở khanh, Mỹ Dung nghe được, Mỹ Dung buồn lắm à.

– Vậy hả, cậu! Không phải người ta bỏ cô hai hả cậu?

đôi bên vẫn vẹn tròn chung thủy.

– Tôi đâu có biết. Hèn chi, hôm trước, tôi có nói một tiếng sở khanh, cô hai giận tôi, mà tôi đâu có ngờ. Hai người còn yêu thương nhau, mà sao cậu không đưa chồng của cô hai lên đây thăm cổ cho cổ đỡ nhớ...?

– Người ấy tạm lánh mặt một thời gian, chờ cô hội thuận tiện mới ra mặt.

Lên gần tới nơi, Hạnh chậm bước lại, nằng tò mò hỏi:

– Còn vụ ông Bửu Châu hiện giờ ra sao cậu ha ?

– Cô nghe vụ đó nữa sao?

– Hầu hết công nhân đều biết cậu hai ời!

đó là một trở ngại lớn lao mà hai người đang quyết tâm san bằng... Thăng cha già đó sẽ là kẻ thảm bại!

đạ, phải rồi! Đời nào cô hai chịu lấy ông già đáng tuổi cha. Dầu cô hai có bằng lòng về làm vợ ông Bửu Châu, cũng chỉ được đầm ấm trong đôi ba năm, rồi ông Bửu Châu chết, cô hai phải chịu cảnh góa bụa, chịu tàn một đời hoa đang xuân.

Vì quá nôn nóng muốn gặp Mỹ Dung, chàng rào bước qua sân:

– Mỹ Dung đi đâu mà bế cửa?

Hạnh phân giải:

– Có ở trong nhà, suốt ngày, cổ bế cửa như vậy đó.

Vừa nói, Hạnh vừa chạy vô trước, nhẹ đẩy cửa:

– Cô hai ời! Cậu hai lên tới nè, cô hai ời!

Đang nằm đọc sách trên ghế vải, Mỹ Dung bật dậy lệ làng:

đâu? Cậu hai đâu?

Hạnh mở rộng cánh cửa, nép qua một bên cho Bình bước thẳng vào trong.

Hai người mừng nhau muốn ôm lấy nhau, nhưng còn phải dè dặt trước cặp mắt của cô Hạnh. Chàng và nàng chỉ gọi nhau thật nhỏ:

– Em!

– Anh!

– Em vẫn khỏe mạnh?

Nụ cười trên môi nàng tươi thắm hơn.

– Như anh thấy! Em tưởng phải đến sáng mai anh mới lên.

– Vừa được tin em, anh vội vàng sửa soạn đi ngay. Anh sốt ruột quá mà chờ đến sáng mai thế nào được

Mỹ Dung nhẹ hát hàm bảo Hạnh:

– Cám ơn Hạnh! Hạnh về đăng nhà đi.

– Cô cậu có cần chi hôn?

Mỹ Dung lắc đầu. Hạnh nhẹ gạt đầu chào cả hai người, đoạn quay gót.

Nhưng, cô ta vừa ra khỏi cửa thì Mỹ Dung chạy theo dặn vói:

– Hạnh ơi! Chùng nào rảnh, Hạnh mang ra cho tôi đủ bộ rê xô, ấm nước, cà phê, đường...

để tôi pha sẵn đem ra cho cô có phải tiện hơn không. Đem cho cô hai cái cà phê phin ha ?

đừng pha sẵn, Hạnh cứ mang đủ dụng cụ, phụ tùng ra đây cho tôi, rồi chùng nào anh tôi muốn uống, tôi sẽ tự tay nấu nước pha lấy cho vừa ý anh.

– Bánh ngọt hôn cô?

– Có càng tốt. Đây nè, Hạnh vô lấy tiền...

ạ thôi cô ơi! Tôi về mang đồ ra cho cô liền bây giờ.

Như một. sơn nữ, chưa dứt lời, Hạnh đã tuồng cây chạy đường tắt xuống chân đồi.

Mỹ Dung quay vào nhà đem bao nhiêu thương nhớ của mình vào giữa vòng tay đam mê của chàng. Như là nghi lễ triều đình cổ hữu từ bao nhiêu đời tiên đế không thể thiếu sót được, cuộc tiếp đón rất long trọng... bằng những nụ hôn nồng cháy, quá tung bừng... với những ánh mắt si mê!

Mỹ Dung trở thành cô gái bé bỏng nằm trên cánh tay chàng mà nũng nịu:

– Nhớ em hôn anh?

Chàng tập trung tất cả yêu thương vào những ngón tay làm lược chải nhẹ cho hết rồi tâm tình trên tóc mây:

– Nếu không nhớ em thì giờ này đâu có mặt anh ở đây.

– Nhớ nhiều ít?

đêm nào anh cũng nằm mơ thấy em thì em đã biết...

Những ngón tay thắp bút mân mê từng chiếc nút áo của chàng:

– Mơ thấy sao, kể cho em nghe đi.

– Nhiều lắm, phải mấy đêm liền, anh mới kể hết chuyện chiêm bao. Lắm mơ hoa, mà cũng nhiều ác mộng.

Nàng trầm trọng:

– Em cũng như anh. Đêm đêm, em thường thấy anh đến với em, bên gối chăn, anh cho em những lời mật ngọt tình yêu, những cây son sắt ân tình! Đêm nào em không có chiêm bao thấy anh thì hôm sau buồn cả ngày không muốn ăn uống. Chỉ xa nhau, vắng tin nhau một tuần thôi, mà em thấy bằng một năm dài anh ơi!

– Sao em không sớm cho anh biết tin...?

– Vì không biết nhờ ai mang thư về cho anh. Hơn nữa, ba má đưa em lên đây rồi ở lại chơi, thật ra thì ba má ở lại đặt sắp đặt nơi ăn chốn ở cho em, đến sáng thứ sáu ba má mới về dưới. Em sợ anh lên đụng đầu ba má rồi sinh chuyện lôi thôi cho chúng mình nữa. Em đắn đo mãi, cuối cùng, em phải nhờ ông sáu Ngưu mang về cho anh. Ông sáu Ngưu gặp anh tại đại học phải hôn?

Bình nhẹ gật:

– Ông ấy đón anh tại cổng trước. Thú thật với em, trọn một tuần anh phải mất ăn, mất ngủ. Hôm nọ, nhận được mảnh giấy với mấy chữ vắn tắt báo tin em xa Saigon một thời gian, mà em không cho anh biết là em đi đâu, chừng nào về, làm anh lo sợ quá!

– Lo sợ gì, anh?

– Anh sợ ba má em đưa em ra nước ngoài để cắt đứt mối tình, để ngăn chia hai đứa hai nơi. Và anh nghĩ là em đi với già Bửu Châu. Anh tưởng rằng, vì không nỡ để buồn khổ thêm cho anh, nên em không muốn cho anh biết rõ về cuộc ra đi đó. Những ngày qua, chiều chiều, anh không thấy xe của già Bửu Châu đậu trước nhà em, không còn nghi ngờ nữa, anh đành ninh rằng em đã đi ngoại quốc với già Bửu Châu rồi.

Nàng cười rúc rích:

đời nào có chuyện đó, anh! Em thả lá mật thư xuống cho anh vào lúc tám giờ tối thứ sáu, đến bảy giờ rưỡi sáng thứ bảy, em mang hàng trang bước lên xe mà chính em cũng chưa được biết mình đi đâu nữa. Ba má đưa em đi, không cho tài xế lái, không cho mấy em theo, làm cho em hoang mang với cảm tưởng như mình bị bắt cóc. Lên tới nông trại, em mới biết mình bị cầm cố tại đây.

Chàng hỏi nhanh:

đến chừng nào?

Nàng rúc mặt trên vai Bình:

đến chừng nào em ra đường mà thiên hạ không biết em là... đàn bà!

– Già Bửu Châu có biết em ở đây không?

– Ba má bắt em phải trốn Bửu Châu mà biết sao được.

– Rồi ngày cưới sắp tới, ba má em giải quyết thế nào?

– Ba má em xin dòi lại năm sau.

– Hấn bằng lòng?

– Ba má hoãn hôn với lý do là em phải du học một năm mà ông ta không bằng lòng sao được. Dù muốn, dù không, mọi dự định của ông ta đều bị lệ thuộc nơi em. Đến hôm nay, chúng mình đã thành công trong giai đoạn thứ nhứt.

– Còn giai đoạn hai? Giai đoạn hai như thế nào?

Nàng rắn giọng:

– Là loại hấn thẳng cha già đó ra khỏi mọi liên hệ với ba má em.

Bình phăng tới:

– Bằng cách nào? Là phải làm sao?

– Anh kém thông minh.

– Em chưa nói mà làm sao anh hiểu được dự tính của em.

Mỹ Dung nghiêm mặt, chậm rãi nói:

– Là mảnh bằng tốt nghiệp, là địa vị xã hội của anh đó. Giai đoạn hai là giai đoạn hoàn toàn do anh hành động... Khi thành tài rồi, không còn sợ ai nữa hết, anh phải xuất đầu lộ diện nhìn nhận... đứa con của anh.

Bình tươi cười:

– Và đường hoàng đến xin cưới em?

Giọng nàng nửa đùa, nửa thật:

– Chùng đó, ai dám gọi anh bằng thằng Bình này, thằng Bình no, nữa, mà người ta phải kêu anh bằng... ông được sĩ! Ông được sĩ Bình muốn đi cưới... mười con Mỹ Dung hơn con Mỹ Dung này cũng còn được chớ đừng nói chỉ một đứa con gái của ông bà Nam Phát. Rồi đây, anh sẽ thấy, chỉ một mảnh bằng thôi nó sẽ biến đổi hẳn một đời người, cũng như con bướm vừa cắn kén bay ra, bay tít lên cao.. Bây giờ, người khinh khi anh bao nhiêu thì sau này người ta phải kính trọng anh bấy nhiêu.

Bình khéo anh ủi nàng:

– Ngày đó không còn xa nữa hử em?

– Em nghĩ vậy cho nên em bị lưu đày ở đây mà em không biết buồn là gì hết, trừ khi em nhớ đến anh. Niềm tin đang lớn dần trong lòng em!

Bình đặt tay lên bụng nàng mà cười trêu:

– Anh thấy lớn mau đó chớ!

Nàng thúc vào hông chàng chàng và lườm thật dài:

– Hé! Quí nà! tại ai đó mà cười ngạo em?

đâu có ngạo em, anh nói thật mà! Đây không phải là niềm tin yêu của hai đứa kết tinh hay sao? Nếu không có... nó, chúng mình làm sao thay đổi được cuộc diện. Nếu không có nó, làm sao có chuyện hoãn hôn một năm.

– Ủ... hứ...!

– À... há...!

Vội cử chỉ nuôi tiếc, Mỹ Dung nhẹ gỡ tay Bình:

– Tội rồi, để em đi đốt đèn!

Như sợ nàng biến mất đi, chàng vội vàng trối Mỹ Dung lại:

– Chư cần đốt đèn, trên đỉnh đồi còn nắng mà đốt đèn chi.

– Anh uống nước lọc, nhá. Trong nhà chỉ có nước lọc chớ không có thứ gì khác hết. Muốn uống nước ngọt hay bia thì phải chờ cô Hạnh ra.

Chàng say sưa lặn hụp trên giòong tóc thơm tho:

– Anh không khát!

– Coi bộ anh mệt mà sao không khát?

– Anh vừa uống xong!

– Uống gì đâu?

Chàng đặt ngón tay lên môi hồng bốn cợt:

đây nè! Anh uống đã chén choáng...! Còn mời mọc nữa phải hôn?

Nàng vội úp mặt lên ngực Bình mà trợn, vừa giẫy đống:

– Ai mời mọc gì đây! Làm người ta chết ngộp mà cũng chưa vừa lòng sao?
Anh... kỳ ghê vậy đó!

– Lúc nào cũng vậy! Anh kỳ sao đâu?

– Anh tham lam ghê vậy đó!

Chàng nghịch ngợm dúm mặt vào gáy Mỹ Dung:

– Anh không tham lam thì có người khóc!

– Lảng! Còn lâu em mới khóc.

– Thiệt hôn nè! Anh sẽ làm mặt lạ trong một tháng...

Nàng khẻ rít giọng:

– Thì khó sống à chàng!

Trong nhà tranh tối, tranh sáng. Cô Hạnh xách giỏ bước trờ vô cửa đứng nhằm lúc Bình cầm Mỹ Dung và hôn Mỹ Dung một cái thật kêu. Mỹ Dung la oai oái. Hạnh giựt mình khựng ngay lại. Nhìn kỹ trước mặt thì Hạnh chợt thấy hai người đang trối lầy nhau, bất chấp ngoại cảnh với người ngoại cuộc! Thấy người ta âu yếm với nhau mà Hạnh nghe thẹn thùa bừng nóng cả mặt mũi. Nàng run rẩy như mất bình tĩnh khi chứng kiến cảnh tình tứ đó, nàng rón rén bước lùi dần ra cửa. Nàng luống cuống làm sao mà cái giỏ va vào cánh cửa làm chiếc nắp ẩm rơi xuống đất lăn lóc leng keng.

Tiếng động cắt đứt giòng cảm giác kỳ diệu, hai người giật mình buông nhau, đứng phắt dậy với bộ mặt bẽn lẽn.

Mỹ Dung khóa lấy chữa thẹn:

– Thỉnh thoảng, em bị chóng mặt như vậy là thường anh ơi.

Bình cũng lia miệng trớ:

– Anh tưởng em bị cảm chớ. Lúc này trời trở gió, từ hôm qua đến nay, anh nghe nặng đầu và nghẹt mũi khó chịu nên.... khịt khịt, hít hít hoài!

– Anh uống thuốc chưa? Em lấy cho anh nhá.

– Uống rồi! Uống rồi!

– Anh cứ nằm giường em nghỉ đi.

Núp bên ngoài, cô Hạnh phải cắn lưỡi, bùm miệng nén cười. Nàng thầm nghĩ rằng:

– Bộ người ta tưởng mình là con nít không biết gì hết. Nàng nằm trong lòng chàng mà nói là chóng mặt. Còn chàng là... mèo mẹ tha con mà cho là nghẹt mũi. Hai người khéo trớ quá, dễ tin quá! Anh em gì mà loạn như vậy được

Bên trong, Mỹ Dung vừa sửa áo, vừa cất tiếng gọi:

– Hạnh ơi! Hạnh ra tới đó phải hôn?

Cô Hạnh dạ một tiếng, vừa lật đật vào lượm cái nắp đầy ẩm nước trong giỏ lại, đoạn cúi mặt đi thẳng ra đằng sau.

Mỹ Dung nhìn theo sau lưng ngậm dò xét cử chỉ của Hạnh:

– Hạnh coi chỗ nào làm bếp nấu nướng được, Hạnh đặt rê-sô ở đó cho tôi nha.

đạ! Nấu nước ngay bây giờ hả cô hai?

– Không! Hạnh bỏ đó mặc tôi, chừng nào anh tôi muốn uống, tôi đi nấu. Có bánh nữa ha? Hạnh?

đạ! Bông lan dòn!

– Hạnh mua bao nhiêu vậy? Hạnh cho tôi biết đừng tôi trả tie6`n lại cho Hạnh.

– Bà già làm chớ hồng có mua cô ơi!

Bình vừa khêu Mỹ Dung thì cô Hạnh bung đĩa bánh bông lan chạy lên đặt giữa bàn làm chàng lở trợn. Mỹ Dung sượng sùng khi thấy Hạnh tủm tỉm cười mà chẳng nói gì hết.

Hạnh xuống lấy gói thuốc thơm và chạy trở lên lần nữa:

– Ông già biểu đem gói thuốc thơm ra cho cậu hai hút.

Bình cười xã giao:

– Cám ơn cô!

– Cậu có cần gì nữa, cậu cho biết nghe cậu hai.

đạ!

– Tôi dọn phòng sẵn cho cậu hai rồi đó nha.

Mỹ Dung nghiêm giọng:

– Phòng nào ở đâu?

đạ.., trong nhà, chỗ cậu hai ngủ hôm nọ.

Mỹ Dung rần giọng nghe như hơi khó chịu:

đđêm nay, cậu hai ngủ ngoài này vì... chúng tôi có chuyện cần bàn luận với nhau.

Cô Hạnh làm thỉnh đưa mắt xoi mói liếc qua chàng và nàng, cũng còn túm tím cười, dường như đã khám phá được sự thật về mối liên hệ giữa chàng và nàng rồi.

Mỹ Dung thêm khó chịu vì nụ cười ranh mãnh của Hạnh, nàng cau mày, gắt gỏng:

– Gì mà Hạnh cười?

đạ.. đâu có gì.

Nàng đuôi khéo:

– Hạnh đổ nước vô ấm sẵn cho tôi đi. Coi kìa! Bộ tôi lạ lắm hay sao mà Hạnh ngó tôi hoài vậy?

Hạnh bẽn lẽn quay gót.

Mỹ Dung đến kề miệng bên tai Bình hỏi nhỏ:

– Chưa ăn cơm chiều phải hôn? Mừng quá em quên lửng vụ cơm nước đi.

Chàng đáp gọn một tiếng:

– Rồi!

– Cơm đây mà ăn rồi? Để em biểu cô Hạnh...

Chàng khoa tay chặn ngang:

– Không! Đừng sai cô ta chạy ra, chạy vô nữa. Anh đã ăn rồi, ngoài chợ, thật à! Đến đây với em, anh không muốn làm phiền ai ở trong nông trại hết. Bình chưa kịp dứt lời thì hai người lại phải bước dăng ra xa nhau. Cô Hạnh xách cái giỏ không xăm xăm đi thẳng chẳng biết dè dặt né tránh gì ai hết:

– Xong rồi, cô hai!

– Thì Hạnh về đi. Hạnh nói với bác gái, đêm nay bác cứ ngủ trong nhà, khỏi ra đây, nhá.

Hạnh hỏi nhanh:

– Cô hai muốn tôi ra thay thế một đêm phải hôn?

Mỹ Dung gạt phăng:

– Hồng có thay thế gì hết! Có đêm nào tôi bắt Hạnh ở ngoài này với tôi đâu mà Hạnh hỏi vậy. Ở đây có hai chỗ ngủ, thêm người thứ ba nữa rồi nằm đâu. Cái giường của bà sáu phải nhường cho anh tôi.

– Giường của bà già không có nệm...

Mỹ Dung tắc lưỡi, cắt lời Hạnh:

– Tôi sắp đặt sao xong thôi. Hạnh khỏi lo mà. Tối rồi, Hạnh về mau đi. Con gái không nên đi một mình trong đêm tối rừng hoang.

Cô Hạnh ra khỏi cửa rồi, Mỹ Dung liền cài kín cửa lại đoạn lấy nến đốt lên.

Bình cởi áo ngoài đi kiểm chỗ mắc:

– Có đèn dầu hôi đây mà sao em lại đốt nến? Thắp nến hao lắm à!

Nàng xòe tay cho ngọn nến cho bớt chao, vừa phân giải:

– Biết vậy, một cây nến cỡ này đốt bằng một lít dầu hôi, một lít dầu thắp đèn được hơn nửa tháng, còn một cây nến lớn chỉ đốt có một đêm thôi, mà càng khó ngủ, lại còn hao nến. Nhưng, anh có biết tại sao em thích dùng nến hay không?

– Ánh sáng dễ chịu hơn hả?

Nàng xé bao thuốc rút lấy một điều cắm lên môi, kê vào ngọn đèn môi lửa.

Bình sùng sốt:

– Coi kìa! Bộ lúc này em hút thuốc ha? Mỹ Dung?

Nàng bị sặc khói, vừa ho, vừa lắc đầu:

đâu có! Em môi thuốc cho anh nè!

Và nàng đem thuốc ân cần cài lên môi chàng, đoạn dụi mắt nũng nịu với chàng:

– Em đã quen khói thuốc của anh mà em còn sặc muốn chết đây nè, ho tới chảy nước mắt, nước mũi đây nè!

– Tại em hít khói đó

– Chắc em phải mửa tới mặt xanh quá.

Chàng lo lắng:

– Sao vậy? Trong mình em làm sao hả?

– Hồng có sao hết mà tại cái tật hay ủa ọe, nghe hơi cá kho, thịt kho thì mửa,

bị sặc khó thuốc nó cũng muốn... đem cơm cháo ra hết rồi đó.
Chỉ mới hít được một hơi, nghe nàng nói vậy, Bình liền vớt điều thuốc, dầm nát đi, vừa vuốt ngực Mỹ Dung:
– Ráng dần xuống! Dầu đâu, lấy thoa cổ, thoa bụng đi.
Nàng trố mắt"
– Ủa? Sao kỳ vậy anh?
Chàng đâm cuống, rồi rít hỏi:
– Sao? Sao mà kỳ? Trong mình em làm sao? Em hãy nói thật cho anh biết anh liệu..
Nàng nhoẻn cười:
– Xuống rồi!
– Cái gì xuống rồi?
– Hết buồn nữa rồi.
Bình thở phào nhẹ nhõm:
– Vậy mà em làm anh hết hồn! Không ai sao bảo, đừng có tày khôn nữa nghe hồn.
Nàng bốn cột:
– Trong tay anh như có phép tiên, anh vuốt... vuốt mấy cái thì hết liền hà! Tội nghiệp! Quyn lên nên quăng điều thuốc, không kịp rút hủ? Để em lấy điều khác cho nha!
– Thôi! Để mặc anh! Coi bộ mệt rồi đó, hãy đi nằm nghỉ đi.
Vừa dứt lời, với lăm khát khao như kẻ đi trên sa mạc không mang nước, chàng lại cúi mặt uống tất cả thơm tho, ngọt ngào trên nét môi son của người tình.
Nàng giẫy giụa trong mê:
– Hoài hà!
– Chưa đủ bù lại những ngày xa cách!
– Buông em đi.
đi đâu?
– Nấu nước pha cà phê cho anh. Hôm nay, em bắt đầu tập là... nội trợ.
– Nội trợ cho ai?
– Cho ai yêu mình.
– Em nói vậy không được à ghen. Biết bao nhiêu người yêu em...
Mỹ Dung càng lả lơi trong vòng tay âu yếm, vuốt ve của chàng:
– Em ghét nói bậy à nha! Người đàn bà chỉ làm nội trợ cho một người là chồng của mình thôi.
– Mà già Bửu Châu là vị hôn phu của em, được cả gia quyến em nhìn nhận.
Nàng dí nắm tay ngay mũi chàng và xịu mặt bất bình:
– Cũng vậy nữa! Còn lặp lại câu đó nữa, em đâm cho sặc máu mũi à! Muốn cho hai đứa trọn vui, thì đừng ai nhắc tới tên Bửu Châu nữa hết.

- Anh nói chơi mà giận.
- Nói chơi cũng đừng để cho em phải tủi.
- Thôi, anh xin lỗi!

Chàng lại đem những nụ hôn ngọt ngào, nóng bỏng mà tạ lỗi với nàng. Trong lúc này, nàng nhận thấy Bình càng yêu nàng say đắm hơn buổi ban đầu. Thế mới hay, tình lắm sóng gió, lại lắm thắm thiết!

Nàng khéo khôn đáp lễ đầy đủ:

– Là vợ chồng mà xin lỗi gì. Thôi, buông em ra để em đi làm nội trợ, đừng em khoe tài với anh một chút chớ.

– Bộ em tính tiếp cà phê để đêm nay trở thành đêm không ngủ của hai đứa hả?

– Không uống cà phê, hai đứa mình cũng không ngủ được.

Bình liền bế bổng nàng lên tay đem đặt nàng nằm trên ghế vải:

– Em phải nằm nghỉ, không có nội trợ, ngoại trợ gì hết. Để lát nữa, anh đi đốt lò nấu nước cho. Trong thời kỳ có mang, em không được làm việc nặng nhọc.

Thình lình, nghe tiếng ai cười khúc khích bên ngoài, Mỹ Dung bật dậy lệ làng và kéo tay Bình thì thầm:

– Anh! Ai vậy?

Bình dớn dác:

– Ai đâu?

Tiếng cười vụt tắt và tiếp theo là tiếng chân dẫm lá khô.

Mỹ Dung đứng phất dậy:

– Rõ ràng tiếng người con gái.

– Ở đâu? Sao anh không nghe?

Không đáp, nàng đẩy Bình qua một bên và đi mở cửa sau, chạy ra ngoài.

Đứng đảo mắt quan sát một lúc, nàng mới thấy bóng người thấp thoáng tuông cây chạy xuống chân đồi.

Bình đón nàng ở cửa sau hỏi nhỏ:

– Có thấy gì lạ hôn?

Nàng đóng cửa lại, vừa lẩm bầm:

– Mình định ninh rằng cô ta về rồi, không ngờ...

– Cô Hạnh hả?

– Chớ ai! Tự nãy giờ, nó rình rập bên ngoài, nó nghe trộm chuyện mình và chắc nó vừa thấy... nên nó phát cười đó à.

– Trời đất! Con gái gì mà tò mò, tọc mạch quá vậy.

– Bởi con gái nên mới tò mò.... Như vậy là hai đứa mình nói gì với nhau, nó nghe hết rồi và anh làm gì, nó cũng thấy hết rồi, đâu có che giấu nó được nữa. Hồi nãy, nó chạy lên, chạy xuống lảng xảng là có ý phá đám mình đó, nói cho anh biết.

Bình lo lắng"

– Vậy rồi có gì bất lợi cho chúng mình hay không?

Nàng ngồi nhìn thẳng ngọn nến ra vẻ suy tư:

– Vợ chồng ông sáu Nguru và con Hạnh đã biết chuyện bí ẩn của mình từ lâu rồi, nhưng họ không dám nói ra. Theo nhận xét của em, em thấy rõ gia đình ông sáu Nguru đứng hẳn về bên em, có ý che chở, bênh vực cho em, nên em không còn lo ngại gì nữa hết. Em chỉ bức mình vì con Hạnh hay phá phách chúng mình.

Bình đi mở hé cửa trước nhìn ra sân:

– Cô ta về chưa?

– Cút rồi! Mặc kệ nó! Gió lớn thổi tắt đèn à. Anh đóng cửa lại đi.

Chàng quay vào lấy cây tăm khêu tim cho nến cháy tỏ hơn:

– Em thấp nển khiến cho anh tưởng nơi đây là chốn thảo lư, chỗ gặp gỡ đêm đêm của chàng thư sinh nghèo với một giai nhân tuyệt sắc trong một truyện liêu trai huyền hoặc nào đó.

Nàng gật nhẹ!

– Em cũng chưa giải thích cho anh biết tại sao em chịu thứ ánh sáng ngẫu nhiên này.

Nàng đổi giọng trầm buồn:

– Trong những đêm lạnh lẽo, cô đơn, em thường ngồi đây thâu canh mà đếm từng giọt sấp chảy để tưởng rằng đó là nước mắt rung rung, là lệ nấn khóc dùm cho cái kiếp con gái bẽ bàng của em.

đêm nay, em không còn cô đơn nữa phải hôn?

– Anh đến với em, cũng như là mùa xuân đến với trẻ con. Anh có nhớ không, hồi mình còn thơ ấu, không có gì cho mình vui mừng bằng Tết đến. Đến khi qua xuân, hết Tết, lòng mình buồn vơi vơi như mất mát cái gì.

Bây giờ, em đang mang tâm trạng đó. Sau những ngày chờ mong, anh đột ngột đến với em mừng vui bao nhiêu thì chừng anh ra về, em buồn bấy nhiêu. Không biết đến bao giờ chúng mình mới sum họp một nhà.

Đang nằm bên nhau mà tính chuyện tơ tóc trăm năm, bỗng nghe bên ngoài có tiếng động như ai đập cửa, hai người giật mình buông nhau và cùng bật ngồi dậy lạ làng.

Bình bắn khoăn:

– Ai ra đây giờ này?

Mỹ Dung vội vàng đưa tay bịt miệng chàng, vừa thì thầm bảo:

đề em lắng nghe coi tiếng động gì vậy, đừng nói chuyện, đừng lên tiếng hỏi.

Chàng kề miệng sát bên tai nàng:

– Không lẽ cô Hạnh dám đi một mình ra đây.

– Nửa đêm, không có ai trong nông trại ra đây đâu.

– Hình như có tiếng động ở cửa sau nữa, em ơi.
– Ủ!
Thấy Mỹ Dung lết lùi vào sát vách, Bình càng hồi hộp lo sợ:
– Ở vùng này có trộm cướp gì hôn?
– Không.
– Em có đeo nữ Trang bằng hột xoàn hay không?
– Không! Má lấy lại hết rồi. Anh sợ cướp hả?
Chàng gật nhẹ không nói.
Mỹ Dung có vẻ bình tĩnh hơn:
– Lại có tiếng gõ cửa đó. Chắc không phải trộm cướp gì đâu. Em nghi là ông sáu Ngu ra kiểm anh.
– Em lên tiếng hỏi coi ai.
Trong lúc người bên ngoài gõ cửa gấp rút hơn, Mỹ Dung lớn tiếng:
– Ai đó?
Giọng đàn ông văng vẳng:
– Mở cửa mau con.
– Ông sáu phải hôn?
– Ba!
Nàng giật mình gọn gàng nhảy ngang qua đầu giường phía dưới"
– Ai?
Rõ ràng ông Nam Phát"
– Ba đây nè!
Sợ điếng trong lòng Mỹ Dung kéo cánh tay Bình:
– Chết rồi! Ông già ra anh ơi!
Bình cũng tái mặt, chàng bo theo đà lôi kéo của nàng:
– Nghe tiếng là anh biết rồi. Hình như hai đứa mình đã bị theo dõi, rình rập từ lúc đầu hôm nên trong lòng anh bồi hồi mãi không yên. Bây giờ, anh phải làm sao đây? Cứ can đảm ra mặt nghe em.
– Không được anh ra mặt lúc này không có lợi cho mình chút nào hết mà còn trái lại..
Bên ngoài, ông Nam Phát thúc giục:
– Mở cửa mau đi, Mỹ Dung.
– Dạ! Dạ! Con ra liền đây ba.
Nàng luỳnh quỳnh đẩy Bình một mạch ra cửa buồng:
– Anh hãy nhanh chân thoát ra ngõ hậu, núp trốn đâu đó để nghe ngóng tình hình, rồi mình sẽ tùy cơ ứng biến. Nhanh lên!
Nghe lời nàng, Bình chạy xuống dưới nhưng vừa tới cửa thì chàng dội ngược lại. Chàng chạy theo níu Mỹ Dung:
– Nguy rồi em ơi!
Nàng thêm cuống lên vì tiếng gõ cửa, tiếng vỗ cửa dồn dập ngoài trước:

– Sao anh còn trở lại?

Giọng chàng run run:

– Nhìn qua kẽ hở, anh thấy có bóng người. Có người chặn ở cửa sau. Như vậy là ba em dắt người đến đây bao nhà bắt anh. Thôi thì anh phải liều ở đây, có ra sao cũng được

Ông Nam Phát hét vang lên:

– Sao mà lâu quá vậy, Mỹ Dung? Con làm gì ở trong mà không chịu mở cửa?

Nàng ấp a ấp úng:

đạ! Con... con đốt đèn.. Con đốt đèn rồi con ra.

Nàng lại đẩy ngược Bình trở vào buồng:

đừng liều mà nguy hại cho cả hai đứa. Cơ hội thuận lợi chưa đến với mình. Chịu khó chui xuống giường....

Chàng gạt phăng:

– Thôi đi! Ông độ mạng người ta lớn lắm mà bắt người ta chui dưới sàn, người ta nhức đầu chết.

Mỹ Dung nhăn mặt:

đã đến nước này rồi mà còn tin dị đoan. Ông độ mạng là ông gì? Chịu khó chui vô đo trón một chút, có chết thì em thương mạng cho. Tội nghiệp em quá! Lẹ đi ông tướng ơi!

Chàng đảo mắt quanh:

– Không được đâu! Ba má anh nói...

– Ở nhà dưới có chum kia! Ông độ mạng của anh có kỵ chỗ đó hôn?

Đôi mắt Bình rực sáng lên:

– Ủ, được rồi, ngồi trong lu mới an toàn hơn.

– Chạy cuống như gà máy mắc đẻ!

Nhưng, nàng giở nắp chum lên, Bình cũng chưa chịu leo vào, chàng lăm bằm:

– Có nước mà....

– Bộ anh là con nít hay sao mà anh sợ chết ngộp trong nửa chum nước?

– Ướt quần áo đây chớ.

– Em sẽ kiếm quần áo khác cho thay.

Chàng cúi mọp xuống xem xét trong chum:

– Nước này là nước gì?

Mỹ Dung ản vai chàng:

– Nước của em tắm...

– Trời đất á!

– Còn ở đó chân chờ, giềng cột, đám bộ hạ của ông già phá vô được thì chết bây giờ.

Nghे ông Nam Phát không ngớt thúc giục với giọng giận dữ, Bình mới buộc

lòng leo vào chum ngồi thu mình, mực nước lên đến quá nửa ngực chàng làm chàng phát rùng mình:

– Nhót anh trong này chừng hai mươi phút thì anh chết cồng luôn à nghe.

Mỹ Dung ấn đầu chàng xuống, nhẹ nhẹ đẩy nắp:

– Ông già đi rồi, em giờ cho ra liền. Đừng có quậy khuấy nước trong đó nghe hôn.

Chàng đội nắp chum hé lên"

– Nếu ông già ở luôn đây thì sao?

Mỹ Dung vội vàng chạy ra cửa trước rồi, nàng không nghe gì hết.

Chàng cứ đội hé nắp chum như vậy để nghe ngóng tình hình diễn biến bên ngoài, vừa cần nhẫn:

– Lạnh thấy mẹ! Thằng cha già đó không về thì Mỹ Dung gài mình thành mắm luôn! Ông già gần xuống lỗ mà còn làm nhiều chuyện thất nhân tâm, vô nhân đạo, thiệt mà!

Trong lúc chàng đang than thở trong chum nước thì Mỹ Dung run run mở khóa cửa:

– Ba ra đây chi giờ này hả ba?

Cánh cửa vừa hé thì ông Nam Phát liền xông ngay vào trong đảo mắt quanh như tìm kiếm vật gì:

– Tao đi rình bắt ăn trộm.

Nàng đặt cây nến giữa bàn:

– Ba nói gì?

– Thằng ăn trộm đó đâu?

Nàng giả bộ ngơ ngác:

– Trộm đạo gì đâu, ba?

Ông già đi lục lạo khắp nhà

đốt thêm đèn sáng lên cho tao mau đi.

Mỹ Dung đốt thêm cái đèn bát đặt ở đầu bàn, đoạn nàng cầm nến xoắn theo bên gót cha:

– Ba kiếm gì vậy, ba?

Đi quanh một vòng bên ngoài rồi, ông Nam Phát xông vô buồn:

– Tao bắt cái thằng ăn trộm ở trong nhà này nè!

Nàng giả giọng sản sớt:

– Ba nói ăn trộm vô nhà hả?

Ông Phát ngồi hệt xuống:

– Tao nghe nó thì thào trong này nè! Rọi đèn dưới gầm giường coi. đđâu có gì, ba.

Ông vụt đứng lên xoáy tia mắt nhìn con gái, hỏi gần từng tiếng:

– Cửa sau còn khóa mà nó biến đằng nào?

– Ba thấy bóng gì thấp thoáng bên ngoài chớ đâu có ăn trộm vô nhà. Trong

nhà đâu có mất mát vật gì.

– Rõ ràng tao nghe nó nói chuyện với mày lâu lắm rồi tao mới kêu cửa.

Nàng gượng cười:

– Ba nói gì kỳ vậy? Ăn trộm nào dám nói chuyện với chủ nhà. Ông sáu Nguru nói, vùng này không có trộm cướp gì hết ba ơi.

Ông Nam Phát gầm gừ:

– Nó không ăn cắp đồ đạc, tiền bạc, mà nó ăn trộm tình yêu, nó chuyên môn leo tường, trèo nóc vô buồng con gái, lấy vợ người ta. Nó trốn ở đâu? Mày phải chỉ cho tao.

Mỹ Dung trố mắt:

– Ba nói gì...? Con hông hiểu gì hết hà!

Ông hạ thấp giọng, rít răng:

– Tao nói, thằng ăn trộm tình là thằng đáng yêu đã tới lui dan díu với mày, ăn ở với mày có thai đó. Mày đừng làm bộ ngơ ngác. Nó trốn ở đâu thì phải chỉ mau đi. Có ý che chở cho nó thì nát thây à con.

Nàng lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ:

đạ hông có! Đâu có ai trốn trong nhà mà ba lục soát.

– Mày còn bai bãi chối nữa hả?

– Ba đã xét nhà rồi mà ba còn nghi ngờ gì nữa.

Ông điểm mặt con gái:

– Chết nghe con! Không có nó ở trong nhà, vậy chớ vu8`a rồi ai thì thầm nói chuyện yêu đương trong buồng?

– Con đâu có nói chuyện với ai. Có lẽ ba nghe tiếng radio với tiếng nói chuyện bên ngoài hay sao.

Nói đến đây, thỉnh linh, ông Nam Phát vụt chạy vô chụp lấy đôi giày đàn ông dựng trong góc buồng, đem ra ném trước mặt con gái:

– Tao bắt quả tang mà còn chối. Cái gì đây, Mỹ Dung?

Nàng nhìn đôi giày mà cứng họng không đáp được. Từng giọt sấp nền chảy dài xuống tay nàng nóng bỏng mà nàng không hay biết. Nàng đã chết điếng trong lòng rồi.

Ông Phát thêm tức giận, hét vang lên"

– Mỹ Dung!

Nàng giật mình buông rơi cây nến xuống gạch:

đạ! Bạ..

– Hứ! Mày biểu dao dạ hả?

Nàng cúi lượm cây nến, vừa phụng phịu:

– Ba nạt lớn làm con hết hồn hà!

Ông đá đôi giày văng vào chân nàng:

đừng làm giọng nhổng nhẻo với ta. Tao hỏi mày, giày của ai đây? Trả lời mau!

đạ... của..

– Của ai?

Nàng ấp tay lên ngực:

– Con hay hồi hộp, ba đừng la lớn.

Ông cố dần cơn thịnh nộ, hạ giọng nghiêng ngàm:

đừng kiếm chuyện lảng ra đừng né tránh câu hỏi của ta. Tao hỏi giày vớ của ai nè?

Nàng lí nhí trong miệng:

đạ, của ông sáu Nguu.

– Ông sáu Nguu cả đời không dám mang đôi giày bố, mà ông sáu Nguu nào lại có giày da bóng? Giày sáu Nguu sao lại để đây?

Nàng khéo nói trở:

– Bà sáu Nguu xách đôi giày đó ra phân bua với con hồi trưa rằng, lúc này ông sáu chung diện lắm, ông sắm quần áo giày vớ theo thời Trang của thanh niên. Bà sáu nghĩ ông có bà nhỏ.

Không biết bà sáu Nguu ra tới hồi nào, Mỹ Dung vừa dứt lời thì bà lách mình qua cửa rón rén tiến vào trong. Mặt bà lộ vẻ lo lắng khi thấy sắc diện ông Nam Phát bùng bùng thịnh nộ.

Bà vừa cúi đầu chào thì ông Phát quay ra, tay chỉ đôi giày, truy gạn bà liền: đôi giày này của ai đây, chị sáu?

Đã trộm nghe câu nói của Mỹ Dung vừa rồi, bà sáu Nguu lẹ miệng đáp xuôi chẳng chút vương vấp:

đạ thưa, của cha con Hạnh, tôi đem giấu ngoài này không cho ông mang.

Lúc này, cha con Hạnh sanh tật... kỳ cục lắm, ông chủ ơi! Tôi nói vậy thì ông chủ đủ biết.

Mỹ Dung thở ra nhẹ nhõm.

đó! Ba nghe hôn? Ba cứ tưởng con nói láo với ba không hà. Lúc nào ba cũng nghi ngờ con hết hà.

Không thềm nghe con gái, ông Nam Phát tiếp tục tra gạn bà sáu Nguu:

– Ban đêm, ai có trách nhiệm giữ ở nhà này?

Bà sáu khép nép:

đạ thưa, tôi...! Ban đêm, tôi ở đây với cô hai.

– Mà sao đêm nay bà để một mình con Mỹ Dung ở nhà. Con Mỹ Dung đã sắp đặt rồi phải hôn? Bà phải lánh mặt để cho chúng nó được tự do.. phải hôn?

Bà sáu ngẩn ngơ, lắc đầu:

– Có sắp đặt gì đâu, ông chủ. Tôi đâu có lánh mặt, ông chủ.

Ông Nam Phát lớn tiếng mà Bình ngồi trong chum nghe vang vang:

– Vậy chờ bà đi đâu tới giờ này mới ra?

Bà sáu làm tỉnh cười cười:

– Thừa thiệt với ông chủ, xin ông đừng cười, từ đầu hôm tới giờ tôi đi rình..., tôi quyết bắt tại trận...

Đột ngột, ông Phát hạ thấp giọng:

– Bà rình ai? Bà bắt ai?

đạ..., cha con Hạnh!

– Anh sáu làm gì mà chị đi rình?

đạ thưa, tôi nghe người ta nói, ổng có bà nhỏ.

– Mà có thật vậy hay không?

– Tôi chỉ nghi thôi chứ chưa nắm được bằng cứ, chưa bắt được quả tang, ông chủ. Hồi đầu hôm, tôi giả bộ ra đây, rồi quay trở về liền đăng rình coi ổng có đi đâu hôn. Thấy ổng ngủ nhà, tôi mới yên bụng. Sớm hay muộn gì tôi cũng phải ra đây với cô hai, chứ đâu có dám bỏ cô hai một mình.

Ông Nam Phát hậm hực bỏ đi ra ngoài, vừa lẩm bẩm:

– Tôi tức là vì tôi không bắt được thằng ăn trộm.

đạ, ông chủ nói chi? Ăn trộm vô nhà hủ, ông chủ?

– Tôi nghe chúng nó nói chuyện thì thăm trong này, mà tôi vô lực soát thì không thấy nó đâu hết. Bộ nó là ma quỷ biết tàng hình hay sao chứ.

Mỹ Dung đi kê bên bà sáu Nguru và nhẹ bấm tay bà bảo nhỏ:

– Khéo trớ cho tôi.

Bà sáu giả bộ ngỡ ngác:

– Ông chủ nghe có tiếng nói chuyện thì thăm trong này?

– Chớ sao! Tiếng con Mỹ Dung với.. một người đàn ông.

Bà sáu phì cười:

– Tôi không có ở nhà mà cô hai nói chuyện với ai. Ông chủ nghe lầm, tôi biết ra rồi.

– Bộ tôi điếc sao, chi.

– Không có ai lên vô đây được đâu, ông chủ ơi! Ở trên cây sim bên đầu hông nhà này có cặp chim.... chim rù rì. Ban đêm nó hay kêu rù rì... rù rì... Nếu ông chủ ở dưới gió, thì ông chủ nghe y như... cặp trai gái nói chuyện. Có khi nghe như có tiếng cười khúc khích. Đêm đầu tiên ngủ đây, cô hai tưởng là nhà này có ma, cô hai xanh mặt hết.

Ông Phát rần giọng lại:

– Có thật là chim rù rì hôn?

đạ thiệt à, ông chủ. Ông ra đứng bên hè một hồi lâu thì nghe y là tiếng con gái thỏ thẻ với con trai.

– Chim rù rì bao lớn?

đạ.. lớn lắm, ông chủ!

– Lớn bằng con ó hôn?

– Khó thấy được nó lắm, ông chủ. Mà hể ông chủ thấy được con chim rù rì, thì ông chủ có sạt nghiệp, có tội tù!

Ông Name Phát sáng sốt:

– Trời đất! Chị nói gì kỳ vậy chị?

đạ thiệt à, ông chủ. Ai thấy chim rù rì thì xui mạt kiếp ông chủ ơi. Bởi vậy cho nên người ta nghe nó kêu hướng nào thì phải tránh hướng đó, không nên tìm kiếm nó.

Ông Phát lộ vẻ nao núng:

– Nó kêu rù rì... rù rì...?

đạ!

– Nó cười khúc khích...khúc khích...?

đạ! Tiếng kêu nghe như tiếng cười đó là... tiếng con trống kêu con mái!

– Kỳ lạ ha! Từ ngày cha sanh mẹ đẻ tới giờ, tôi mới nghe tiếng chim rù rì à! Tôi nghe nó thì thâm... thì thâm không khác gì gái trai tư tình.

Mỹ Dung xen vào:

– Nên người ta kêu tên là chim rù rì đó ba. Chim chóc gì đâu mà báo hại ba nghi oan cho con, ba la rầy con.

Ông Nam Phát lo lắng hỏi bà sáu Ngu:

– Cặp chim đó luôn ở trên cây sim này hả, chị sáu?

đạ!

– Tôi đẻ con Mỹ Dung ở đây vậy mà có sao hôn?

Bà sáu lắc đầu:

đạ thưa, không sao, mình đừng đi kiếm, đi tìm nó thì thôi, mình vẫn bình yên.

– Không có xui xẻo gì hả, chị sáu?

đạ!

– Chị biết thì lo liệu dùm tôi nghe. Tôi với mẹ nó tin cậy vợ chồng chị lắm nên mới dám gởi gắm nó ở trên này.

đạ! Ông chủ yên tâm.

Bây giờ mới thấy ông Nam Phát tươi cười:

– Chị còn đi đâu nữa hôn?

– Thưa không, khuya quá rồi, tôi phải ở nhà với cô hai.

– Chị không đi rình anh sáu nữa hay sao?

Bà nhìn về Mỹ Dung mà cười:

đạ... thôi! Tôi giấu hết quần áo giày vớ của ông là yên.

– Anh sáu già rồi mà chị còn nghi ngờ gì nữa. Tôi dặn chị có đi đâu thì phải có cháu Hạnh thay thế chị ở đây với con Mỹ Dung. Chị bỏ nó ở nhà một mình tới nửa đêm chị mới về, rui có gì bất trắc thì làm sao?

đạ, tôi không dám hờn hợt như vậy nữa đâu, ông chủ.

– Thôi, tôi về. Chị đóng cửa, khóa cẩn thận nghe. Còn con Mỹ Dung đi ngủ đi, không nên thức khuya à.

Mỹ Dung khắp khởi vui mừng:

– Ba về đặng nông trại hay về Sài Gòn?

– Về thẳng Sài Gòn đặng ba sửa soạn ngày mai đi Đà Lạt thăm sở trà.

Ông Nam Phát ra khỏi nhà rồi, Mỹ Dung và bà sáu Nguu hé cửa theo dõi thì thấy có bóng ba người đàn ông cao lớn, vạm vỡ, từ phía sau nhà kéo theo sau ông Nam Phát.

Bốn bóng người dần khuất dưới lưng đồi, nhưng ánh đèn bấm thỉnh thoảng còn quét nhanh qua cây cỏ.

Bà sáu Nguu quay vào thở phào một hơi trút nhẹ bản khoăn:

– May phước! Nếu không lanh trí trở xuôi thì e sinh nhie rắc rối cho cô.

Không biết có ai đi mạch với ông mà nửa đêm ông kéo cả đám bộ hạ lên đây bao nhà.

Mỹ Dung phát cười:

– Tôi đang cuống cuống mà nghe bà sáu nói chim rù rì kêu rù rì, tôi tức cười muốn chết vậy đó. Tôi phải bản môi, cắn lưỡi mới nén cười đươ8.c.

Bà sáu cũng hệch miệng:

– Vậy mà ông tin chớ. Nếu tôi không đem chuyện chim rù rì mà nhát ông, thì chưa chắc ông chịu ra về à.

– Bà trở chuyện đôi giày cũng thật là hay.

– Tình cờ, tôi nghe cô nói đôi giày kia là của cha con Hạnh, tôi liền đưa xuôi theo. Tôi với cô nó năng ăn khóp quá hả cô.

– Sao bà biết chuyện gì xảy ra ở đây mà bà đến kịp thời, đúng lúc quá vậy?

Bà sáu phân bua:

– Cái gì cũng may mắn cho cô hết. Tôi với con Hạnh đi múc nước giếng sau nhà mới thấy chiếc xe của ông đậu bên dãy kho mà không biết ông lên tới hồi nào. Tôi vô hỏi cha con Hạnh, cha con Hạnh nói không thấy ông chủ đâu hết. Tôi với ông sanh nghi rồi. Một mặt, cha con Hạnh đi tìm ông chủ ở mấy trại. Một mặt, tôi chạy ra đây coi có gì lạ hay không. Tôi nghi thì quả đúng như vậy hà. Không biết ai chỉ chọc với ông à, cô hả?

Mỹ Dung lắc đầu:

– Chắc không có ai chỉ chọc hết. Ba tôi muốn lên bắt thần như vậy coi có gì lạ hay không vậy mà.

Bà sáu Nguu ra hé cửa quan sát bên ngoài lần nữa rồi mới khóa cửa lại:

– Ông với mấy người kia về luôn rồi à cô.

– Ba tôi trở lại rình lần nữa thì... khó sống.

– Không có đâu, ông tin tôi lắm rồi.

Đến đây, bà sáu Nguu đảo mắt quanh, vừa hỏi nhỏ:

– Cậu ấy đâu rồi, cô?

Chợt nhớ lại Bình, nàng cụt chạy vô bếp:

– Trời ơi! Như mất hồn, mất vía, tôi quên kêu ảnh ra nữa. Bà sáu không hỏi, thì tôi để ảnh chết cóng trong lu luôn! Anh Bình ơi! Ra đi anh!

– Bộ cậu trốn trong lu hả cô?

đạ! Người ta kêu mà sao chưa chịu ra.

Mỹ Dung giở nắp chum ném xuống đất, đoạn lay vai, kéo cổ chàng:

– Anh Bình! Ra đi! Ông già về mất rồi. Còn sợ gì nữa mà không chịu ra?

Bình cứ gục đầu mà rên hừ hừ.

Kéo Bình không lên, gọi Bình không trả lời, Mỹ Dung đâm hoảng, rồi rít lên:

– Trời đất ơi! Anh Bình sao vậy nè, bà sáu? Bà sáu ơi! Sao anh không nói năng gì hết, anh rên bà sáu ơi! Làm sao đem anh ra đây, bà sáu? Mau mau kéo anh chết lạnh bây giờ, bà sáu ơi!

Bà sáu Nguru cũng quỳnh:

– Sao cô để cho cậu ngồi trong lu có nước?

đâu có chỗ nào kín đáo hơn để mà trốn.

– Cậu ngồi trong này bao lâu rồi?

– Từ lúc ông già kêu cửa, có chừng nửa tiếng đồng hồ rồi à. Bà tiếp với tôi một tay, bà xúc nịch anh bên đó, tôi bên này. Trời ơi! Khổ quá vậy nè.

– Chắc cậu bị lạnh cóng chung cứng hàm nên nói không được.

Hai người vừa hì hục kéo Bình lên khỏi miệng chum, nghe bà sáu Nguru nói vậy, Mỹ Dung liền bật khóc:

– Có sao hôn, bà sáu? Phải làm sao đây, bà sáu?

– Cô công cậu đem vô giường rồi lo thay quần áo, thoa dầu cạo gió, đốt lửa hơ hám cho cậu ấm lại.

Nàng bối rối:

– Trời ơi! Tôi công anh đâu có nổi.

Tôi với cô kẻ cậu đi. Cậu không có sao đâu mà cô khóc. Cô khóc làm tôi thêm rối ruột rồi không có làm gì được hết. Cô có sẵn dầu gió, dầu cù là hôn?

– Tôi không có xài mấy thứ đó.

– Vậy thì tôi phải chạy về nhà lấy dầu với gừng mới được. Ở ngoài này, cô chịu có đi đốt lửa hơ tay chân cậu đi nghe.

Nín khóc, mà nàng còn mếu máo thêm:

– Chạy mau nghe, bà sáu! Để một mình tôi ở ngoài này, anh có làm sao..., tôi sợ lắm nghe, bà sáu.

đạ! Tôi ra liền à! Cô cứ bình tĩnh đốt lửa hơ cho cậu, một lát thì cậu tỉnh lại chứ không có gì đâu.

Đê? Bình an! m dài trên giường Mỹ Dung rồi bà sáu Nguru hấp tấp mở cửa tung chạy bắt chập đêm khuya, rùng văng. Còn lại một mình Mỹ Dung, nàng càng rối thêm.

Nàng chạy xuống nhà dưới, nhưng chưa kịp đốt lửa, nàng liền chạy trở lên giật lấy bộ quần áo ngủ của mình bỏ lên giường. Sau một hồi đắn đo, do dự,

nàng đánh bạo mở dây nịt của Bình:

– Anh ơi! Anh Bình ơi!

Bình liền co rúm người lại như con tôm kho, càng run rẩy rung chuyển cả giường. Mỹ Dung cố kéo chân chàng ngay ra, chàng cứ rút lại như cái xác chết đã cứng không thể bẻ sửa tay chân được.

Mỹ Dung cũng phải run theo chàng:

– Anh ơi...! Anh ơi...! Anh để em thay quần áo ướt ra cho.

Bình lại rên lớn hơn:

đđốt... lửa...! Đốt... lửa...!

– Ủ! Em thay đồ cho rồi em đi đốt.

đđốt... mau! Không hợ.. anh chết...

Không có thì giờ, không còn tâm trí đâu nữa để nghĩ ngợi, nàng lại chạy tuông trở xuống nhà dưới. Nàng luống cuống đến nỗi làm tắc nền đến ba bốn lần, ba bốn lượt mỗi lần, mà vẫn chưa tìm được than củi.

Trong buồng, Bình hấp tấp vượt quần áo ướt ra và mặc bộ đồ ngủ của Mỹ Dung vào. Nhắm bộ đồ mới may theo kích thước hiện tại của nàng, rộng bề ngang, nên chàng mới xỏ tay, xỏ chân được. Nhưng, ống quần ngắn ngắn, vì Mỹ Dung, vì Mỹ Dung có lớn bề ngoài, mà không cao thêm được chút nào. Ngắm từ trên xuống dưới, thấy mình dị tướng quá, chàng vội vàng lên giường lấy chăn trùm kín mặt mũi lại mà sặc cười.

Vì nhà không có nấu nướng nên chẳng than, chẳng củi chi hết, mà Mỹ Dung không dám ra sau rừng kiếm củi khô. Nàng định chờ bà sáu Ngưu trở ra rồi sẽ hay.

Nàng chạy lên buồng:

– Anh ơi! Khổ quá, anh ơi! Nhà không bếp núc nên không biết lấy gì mà đốt lửa, anh ơi! Thế nào cũng phải chờ bà sáu ra. Bây giờ, để em thay..

Chợt thấy bộ quần áo ướt của Bình vắt trên lưng ghế Mỹ Dung trở mắt ngạc nhiên:

– Ủa! Ai thay cho anh...?

Nàng buông mình xuống giường, giờ chẵn:

– Anh ơi!

Chàng úp mặt xuống gối, vừa rên, vừa cười:

– Lử...! Hợ..

Mỹ Dung kéo mí chần xuống khỏi mặt chàng:

đđời chút nữa đi anh. Anh lạnh lắm phải hôn?

– Ủm!

Nàng liền ngã sấp, vắt mình ngang mình chàng, dang tay ôm chàng y như cái thế... gà máy ấp con và nàng kề môi truyền hơi ấm sinh lực qua mặt mũi chàng:

– Hồi nãy, tại sao anh không nói được? Trong người anh làm sao? Anh cho

em biết đi:

Mắt chàng trợn trắng:

– Chết...!

Nàng úp mặt lên mặt Bình:

– Anh! Anh đừng làm em sợ..

– Không có thuốc..., không cứu kịp, anh... anh chết...! Lạnh... chết nửa thân dưới.. là máu đông, rồi tim... ngừng đập.... Có thuốc gì... cho anh... cho anh uống, mau đi!

Mỹ Dung òa khóc:

– Anh ơi! Anh có bề nào, em cũng chết theo anh! Anh ơi! Anh ráng đợi bà sáu ra sẽ có thuốc, có dầu..

– Không! Bác sĩ...

– Anh bảo đưa anh đi bác sĩ phải hôn?

– Ủ!

– Trời ơi! Giờ này, xe cộ đâu mà đưa anh đi. Anh gắng gượng bước theo em để em dìu anh về nhà ông sáu Nguru, rồi nhờ ông ấy kiểm xe đưa anh đi bác sĩ được hôn?

Chàng không ngớt rên rỉ:

– Chết nửa thân dưới mà bước đi sao được. Kêu người ta cõng anh...

Nàng ngoái đầu nhìn ra:

đâu có ai ở gần đây mà nhờ, mà cậy. Bà sáu Nguru vô nhà nầy giờ mà cũng chưa ra. Chỉ có một mình em...

Bình đeo cổ nàng đổi giọng cầu cứu:

– Ráng cõng anh đi...! Cứu anh mau đi...!

Nàng quệt nước mắt:

– Em làm sao cõng anh cho nổi. Đường đi th'ì lên đồi, xuống dốc, lội suối, băng truông...

Bình từ từ nhắm mắt:

– Vậy thì mình đành... bỏ xác tại nơi này! Mỹ Dung ơi! Cho anh gọi lại em.. những lời cuối cùng.. Đêm nay là đêm ly biệt... âm dương đôi ngả... đời đời xa nhau...!

Mỹ Dung nức nở:

– Anh Bình! Anh đừng nói biệt ly.. Em sợ lắm anh ơi!

Chàng nhướn mắt lơ đờ, mắt thần, trông như bệnh nhân hấp hối:

– Cầu xin.. xin trời phật phò hộ cho em được bình an, đủ nghị lực vượt qua những cơn bão tố của cuộc đời, để nuôi dưỡng con chúng mình đến ngày lớn khôn.

Mỹ Dung hấp tấp luôn tay dưới cô? Bình, cố sức đỡ dậy chàng dậy:

đậy đi, anh! Em cõng anh đi! Nếu phải chết thì chết cả hai chứ không bao giờ có chuyện cách biệt âm dương... Em không thể bỏ tay ngồi chờ bà sáu

Ngưu nữa được.

Nàng ngồi xoay lưng vào mặt Bình và tiếp:

– Nè, anh! Đeo cổ em đi!

Chàng tủm tỉm cười và bỏ tay choàng cổ nàng:

– Anh đang mặc đồ của em.

Nàng hí hục, theo cái thế phu kéo xe, kéo hai chân Bình cặp hai bên hông mình, cố sức đứng dậy:

– Vái dọc đường gặp bà sáu Ngưu tiếp tay với em. Nếu một mình em, chắc em phải chết ngất giữa rừng.

Chàng chống một tay cho Mỹ Dung lấy đà nhồm lên:

– Hay là thôi đi em, cứ để anh ở nhà, phó mặt số mệnh cho trời đất.

– Bậy nà! Đeo cổ em cả hai tay đi. Nặng quá anh ơi!

Nàng vừa nhồm lên được thì chàng liền rút tay chống, cả hai tay đeo cứng lấy nàng. Sức nặng 55 kí-lô của chàng dồn trọn vẹn lên lưng của nàng mất thăng bằng ngã ngửa, vật chàng ngã theo.

Vậy mà Bình chưa chịu buông nàng ra. Chàng phát cười ngặt nghẽo:

– Hai người.., hai mẹ con mà cồng anh không nổi, thì còn làm ăn gì.

Đang thúc thít khóc, Mỹ Dung nín ngang. Nàng nằm trên ngực Bình mà ngo ngoay, sừng sốt:

– Anh Bình! Bộ anh giòn hả?

– Yếu quá!

Nàng gỡ tay chàng:

– Buông ra! Ngẹt cổ thấy mờ nè!

Bình théo vònhg tay và đỡ nàng ngồi dậy:

– Gì mà khóc bù lu bù loa vậy hồng biết nữa! Ai chết đâu mà khóc.

Ngồi dậy được, Mỹ Dung nghiêng răng, phát mạnh vào đùi chàng một cái khá giá:

– Quí ơi! Yêu ơi! Chơi giỡn vậy đó hả?

Chàng lăn trên giường mà cười nôn:

– Khóc kể một hồi nữa coi!

Nàng bò theo cầu vai, véo vế:

– Chơi ác vậy mà còn cười được nữa hả? Khi không mà cồng tay, cồng chân, lười đớ...

Chàng quật nàng ngã xuống gối:

– Bị đòn vô lu làm mắt cả nửa tiếng đồng hồ chớ khi không sao được. Lạnh rút ruột, rút gan vậy đó. Chính em mới ác!

Nàng nhanh nhẹn cấn lên má Bình:

– Rồi.. giả chết đặng trả thù hả? Trời đất ơi! Em phải lóc từng miếng thịt anh ra mới vừa lòng em. Thấy người ta khóc mà làm bộ.. trối chết cho người ta điếng trong lòng.

– Cũng như ngồi trong bồn tắm mà chết chóc gì.

Nàng hất mặt:

– Thấy con nhỏ này ngu dại quá nên muốn gạt nó chơi hả? Nhưng, anh đừng tưởng nó ngu, nó cũng vì ai, thương ai, nên nó không nghĩ rằng người ta lừa gạt nó.

Bình tắc lưỡi:

– Gì mà gạt! Anh muốn thử coi em có can đảm cùng sống, cùng chết với nhau hay không, có khóc khi anh sắp chết hay không vậy mà.

Nàng quệt nước mắt lia lịa, vừa nhoén cười:

– Còn thử gì nữa? Ông gia vừa khùng bố tinh thần em, lại đến anh chơi dọa em bằng cách đó, chắc em phải giảm ký quá. Em nói thật, hồi anh nói.. nghe như trời trần, là em hết hy vọng gì rồi đó, em chết điếng trong lòng. Em tính trước rồi, nếu anh... có bề nào, Thì em cũng quyết.... đem con theo anh chớ em không thể nào sống nổi khi đã mất anh trên đời! Anh đùa chơi thật là độc vậy đó. Bây giờ, em mới thấy thấm thía, em tức ghê!

– Tức cái gì?

Nàng nắm mũi Bình mà vặn mạnh, vừa nghiêng răng:

– Anh giỡn kiểu đó, rui em có đau tim, em ngất đi rồi làm sao? Đừng có chơi giỡn vô duyên như vậy nữa nha! Giận anh lắm rồi à!

Chàng nghiêng đầu, kề môi hôn khắp mặt mũi người yêu, vừa vỗ về:

– Thôi cưng! Anh vuốt giận cưng đó! Lau nước mắt đi!

Nàng giấy đông:

– Không thêm lau, em khóc chọ.. bà Sáu biết... Chết được thì chết đi, không ai thương tiếc đâu! Khó ư!

Chàng ấy yém chặm nước mắt còn đọng trong khóe hồ thu bằng đôi vành môi bông ân tình, vừa cười mơn:

– Thôi mà! Anh vuốt giận rồi mà.

Bước trở vô cửa buồng chợt thấy hai con trần đang quần lấy nhau, bà sáu Nguu liền đội ngược trở ra, bà bước thụt lùi một mạch cho đến khi lưng đụng vách mới dừng lại.

Bên trong, Mỹ Dung rít lên:

– Quỉ à!

Bà sáu Nguu lấp bắp lên tiếng:

– Cô hai ơi! Cô đốt lửa hơ cho cậu chưa? Có dầu, thuốc rồi đây nè!

Hai người giật mình vội vàng buông nhau ra, Mỹ Dung lồm cồm ngồi dậy cười ngất nghêo:

– Ảnh chết rồi bà sáu ơi! Khỏi hơ hám, khỏi thoa dầu, uống thuốc gì nữa hết. Bà bước vô đây coi.

Bà sáu Nguu e dè từng bước tiến vào buồng Mỹ Dung. Nàng chi? Bình, vừa tiếp:

– Ảnh ngay đơ rồi đó. Bà thấy hôn?

Bình làm bộ run rẩy trong chăn:

– Chậm trễ chừng vài phút nữa thì trời cứ...!

Bà sáu sững sốt:

– Cô hai có cho cậu uống gì hay không mà cậu tỉnh lại vậy?

Mỹ Dung vẫn chưa hết cười:

– Có uống gì đâu. Tôi mới đấm ảnh mấy cái nên ảnh mới tỉnh lại đó. Ảnh giả đồ dạng nhất tôi chơi đó bà sáu ơi!

Bà sáu Nguru thở ra nhẹ nhõm và vui vẻ hếch miệng cười:

– Cậu làm tôi hết hồn, hết vía! Tôi chạy bắt kẻ sống chết. Tôi có cho cha con Hạnh hay dạng ông ra tiếp tay, phụ lực với tôi cho cô hai đỡ bối rối, mà vì ông đang kẹt hầu chuyện với ông chủ nên ông ra đây không được.

Bình bật dậy lẹ làng trong lúc Mỹ Dung trở mắt nhìn bà Sáu và sáng sốt:

– Trời ơi! Bộ ba tôi còn ở trong nông trại hay sao?

đạ! Không biết ông chủ đang thì thầm bàn tính gì với cha con Hạnh, thành ra cha con Hạnh bỏ đi không được.

Bình lộ vẻ lo lắng hỏi nhanh:

– Bà thấy tình thế ra sao? Nếu không êm thì tôi tìm chỗ lánh mặt.

Mỹ Dung cũng băn khoăn:

– Ông trở ra khám xét lần nữa thì chết à! Bà Sáu! Bà bước ra ngoài nghe ngóng coi có gì lạ hay không, bà Sáu!

Bà sáu Nguru lắc đầu trấn an hai người:

– Cô cậu yên tâm, ông chủ không có trở lại lần nữa đâu mà lo sợ. Hồi tối lén ra cửa sau, cha con Hạnh có chạy theo nói nhỏ cho tôi biết rằng, bàn chuyện của cô hai xong rồi, ông chủ sẽ về Sài Gòn liền, dạng mai đi Đà Lạt như ông chủ đã nói với cô hai khi nãy.

Mỹ Dung cau mày:

– Sao bà không hỏi ông Sáu coi ba tôi bàn tính chuyện gì về tôi?

– Tôi có hỏi, nhưng cha con Hạnh nói để sáng ra sẽ cho cô hai biết. Bây giờ, vấn đề tính toán chưa đến đâu hết.

Với sắc diện đậm nét suy tư, nàng lẩm bẫm:

– Ba tôi toan tính chuyện gì nữa đây? Thật là khổ cho tôi ghê vậy đó. Ba má tôi hông có thương tôi chút nào hết, nuôi con gái chẳng khác nào người ta nuôi heo. Khi heo thịt lớn rồi, lái nào mua cao giá được tiền thì bán cho lò cạo da xe? Thịt, miễn sao ba má tôi được lợi to thì thôi, chớ không ai nhớ tiếc đến con vậy hy sinh.

Bà sáu Nguru hạ thấp giọng rầu rầu:

– Thấy tình cảnh của cô, tôi với cha con Hạnh lấy làm đau xót lắm. Vì thương cô, tôi nói xin lỗi cô hai, cũng như thương cô hai ở nhà, nên vợ chồng tôi nguyện hết lòng che chở cho cô, giúp đỡ cô đến khi nào không cần

nữa thôi. Ngày nào cô còn ẵm náu chỗ này là cô có thể đặt trọn tin tưởng nơi vợ chồng tôi và con Hạnh, cả nhà tôi nguyện bình vực cô tới cùng.

Nàng nhìn bà Sáu bằng tia mắt đầy cảm kích:

– Tôi biết ông Sáu, bà Sáu thương tôi lắm nên tôi với anh Bình mới gặp nhau đây. Ôn sâu, nghĩa nặng kia, tôi nguyện khắc cốt, ghi xương. Ngày nào chúng tôi thoát khỏi cơn gió, chúng tôi sẽ đền đáp...

Bà sáu Nguru hót nhanh:

– Cô hai đừng nói vậy. Chính gia đình tôi có bốn phận phải bảo bọc cô hai trong lúc này, cô hai đừng nói chuyện đền ơn đáp nghĩa.

Nàng nắm lấy tay người tứ già:

– Khi quốc biến mới thấy tôi trung! Tôi không biết nói gì hơn là cảm ơn bà sáu.

Bình tiếp theo:

– Khi chúng tôi xa nhau, mà có bà Sáu và cô Hạnh ở bên cạnh Mỹ Dung, thì tôi yên tâm, nhẹ lo nhiều lắm. Trong những ngày sắp tới, chúng tôi còn phải nhờ vả nơi gia đình bà Sáu nhiều hơn nữa, như là lúc Mỹ Dung sanh nở...

Bà sáu tươi cười cố làm vui cho Mỹ Dung:

– Cậu đừng lo. Tôi nuôi đẻ rành lắm cậu ơi!

Nàng lắc đầu, chép miệng:

– Tôi nhận thấy, ở đây, tôi cũng chưa được yên thân... Và chưa chắc anh Bình có cơ hội gặp gỡ tôi thường được

Bà sáu hỏi nhanh:

– Sao ha, cô hai?

Nàng quay sang Bình:

– Em biết chắc, ba em còn đưa bộ hạ đến rình rập nhà này, theo dõi em thường xuyên hơn nữa chớ chưa thôi đâu. Anh tới lui thăm viếng em, ắt có ngày anh phải sa bẫy..

– Em sợ anh bị tù tội phải hôn?

– Tù tôi thì chắc không có, em chỉ sợ anh bị... ba em mượn tay người khác ám hại anh. Tình thế chưa cho phép mình công khai chống đối, thì anh không nên xuất đầu, lộ diện.. Theo ý em, em muốn trốn đi nơi khác...

Bà Sáu Nguru buột miệng:

– Cô tính trốn? Mà đi đâu, ở đâu?

Bình xuôi theo nàng:

– Anh cũng không muốn em ở chỗ này. Em tội tình gì mà ông già dầy em ở giống như là trong truyện thần thoại nào đó có một nàng công chúa bị vua cha dầy lên chốn dã sơn sống với muôn thú trong rừng.

Nàng hỏi sang bà sáu:

– Tôi muốn nhờ bà sáu một việc... Tôi ở đây nguy hiểm lắm, phải hôn, bà sáu?

đạ! Cô muốn nhờ cậy chi, dầu khó khăn mấy đi nữa, tôi cũng ráng giúp cô toại nguyện.

Nàng thận trọng:

– Bà đi coi lại cửa trước, cửa sau, khóa dùm tôi đi, rồi trở vô tôi nói cho bà nghe.

– Tôi đóng kín, khóa kỹ rồi cô hai.

Nàng chăm rãi với giọng thì thầm cho Bình và bà sáu Nguu vừa đủ nghe:

– Tôi muốn nhờ bà tìm thuê dùm tôi một căn nhà nho nhỏ ở xa xa vùng này, nhà tranh, vách đất cũng được, miễn có chỗ đụt mưa, đụt nắng sống qua ngày thôi, tôi không cần phải đủ tiện nghi.

Bà sáu chép miệng:

– Chà! Ở đây mà tìm nhà mướn nhà thuê thì... hơi khó vì đâu có ai ở phương xa tới đặng mướn nhà như ở thị thành. Tốt hơn hết là mình coi chỗ đất nào vừa ý, mình mướn chỗ đó rồi mình cất nhà.

Mỹ Dung gật lia:

được rồi! Mình đi tìm một chỗ đủ cất một căn nhà nho nhỏ thôi. Ông sáu, bà sáu lo dụ đó dùm tôi, được hôn?

Hao tốn bao nhiêu, tôi cũng chịu hết.

đạ! Để tôi nói cha con Hạnh đi kiếm chỗ cho cô. Ở trên này, mình mướn đất nhà chắc không hao tốn bao nhiêu đâu. Cha con Hạnh biết làm mộc là khỏi tốn về công thợ rồi đó.

– Xúc tiến gấp nghe bà sáu.

đạ!

Thình lình, bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ kèm theo giọng đàn ông gọi nhỏ:

– Bà ơi! Bà à!

Bình và Mỹ Dung giật mình đứng phắt dậy với bộ mặt tái xanh sợ sệt.

Nàng lập cập:

– Chết chà..! Ông già... trở lại..

Chàng luống cuống ng:

– Làm sao..? Có chỗ nào.. leo lên nó nhà được hôn?

Tiếng gọi bên ngoài càng rõ hơn:

– Mẹ con Hạnh ơi! Cô cậu ngủ chưa?

Cả ba người đều thở phào ra nhẹ nhõm. Bà sáu Nguu liền chạy ra ngoài:

– Không phải ông chủ, cha con Hạnh ra mà. Cô cậu vẫn còn thức đây ông ơi. Ông chờ tôi mở cửa.

Mỹ Dung cầm nến đi trước, Bình theo sau, cùng nôi gót bà sáu Nguu ra ngoài.

Vừa lách mình qua khỏi cánh cửa. Ông Nguu nói nhanh để trấn an Mỹ Dung và Bình:

– Ông chủ lên xe về Sài Gòn rồi. Đợi ông chủ đi được một lúc lâu, tôi mới dám ra đả bọ cho cô cậu hay để cô cậu vững bụng ngủ yên.

Mỹ Dung sốt ruột hỏi nhanh:

– Ba tôi đã bàn bạch chuyện gì với bác sáu vậy ?

Ông sáu Ngu ra dáng ưu tư dăm dăm nhìn ngọn lửa nhỏ lẹ rung rung như đôi mắt ngập sầu khổ của nàng con gái chịu lắm cảnh bề bàng. Ông ngao ngán lắc đầu và đổi giọng trầm trầm:

– Ông chủ biểu tôi phải tìm cách bắt cậu cho bằng được. Hễ tôi bắt được cậu thì ông thưởng năm chục ngàn đồ.

Bình trở mặt sáng sốt:

– Ông Nam Phát treo giải thưởng năm chục ngàn đồng cho ông sáu bắt tôi?

Ông sáu Ngu liếc sang Bình:

– Chưa bao giờ tôi được cầm trong tay tới hai chục ngàn, thì đối với tôi, con số năm chục ngàn là to tác lắm. Không như ông chủ phải kéo tới cả đám bộ hạ, tôi không cần một ai tiếp tay hết, chỉ một mình tôi thôi, tôi muốn trói cậu lại lúc nào cũng được hết. Tôi muốn bắt cậu ngay bây giờ cũng không chút khó khăn.

Mỹ Dung lấp bắp:

– Bác sáu...! Ông sáu...!

Bà Ngu nghiêm giọng:

– Ông nên suy nghĩ kỹ, ông đừng để tiền bạc xui giục ông làm chuyện... bất nhơn thất đức. Ông có nghe người ta nói, gái nhờ đức cha hôn? Ông ám hại người ta thì trời trả báo nhãn tiền à ông. Ông nên nhớ mình còn đứa con gái kia kia. Bao nhiêu tội lỗi của ông đều đổ dồn cho con Hạnh gánh chịu hậu quả à.

Ông sáu Ngu phì cười:

– Bộ bà tưởng tôi ham năm chục ngàn đó mà làm chuyện phi nhơn nghĩa hả bà? Thử hỏi ông chủ bỏ ra mười lần năm chục ngàn coi có mua chuộc được tôi hôn mà. Bề ngoài thì tôi làm bộ hăng hái lãnh nhiệm vụ bắt cậu Bình để được lãnh thưởng, nhưng bên trong tôi đã sẵn mưu kế để che chở cậu với cô tới cùng. Dù có nghèo đói, tôi cũng ráng chịu chứ không thể nghe theo ông chủ được.

Bà sáu tươi cười:

– Phải vậy chứ.

Mỹ Dung nắm tay Bình tỏ ra khẩn khít:

– Chúng tôi nguyện thề cùng chết chứ không thể sống xa nhau. Ông sáu, bà sáu là người hiểu rõ tình cảnh của chúng tôi hơn hết. Xin ông sáu, bà sáu thương xót cho chúng tôi.

Bình cúi đầu, tiếp theo lời nàng:

– Công ơn của hai bác, cháu với Mỹ Dung nguyện khắc ghi đời đời.

Ông sáu Nguru cười pha trò:

– Không có ơn nghĩa gì hết. Bây giờ, tôi xin trói tay cậu để lãnh năm chục ngàn được hôn?

Bà Nguru khều chồng:

– Ông đừng nói chơi như vậy, cậu giận, cô buồn à!

Bình cũng phì cười, chìa đôi tay:

– Nếu bác sáu cần năm chục ngàn, tôi xin sẵn sàng....

Mỹ Dung lẹ miệng thêm:

– Tôi đề nghị ông sáu nên trói cả hai đứa mới có thể gọi là bắt quả tang..., rồi đem giao cho ba tôi, để đòi tăng thêm khoảng tiền thưởng là sáu chục ngàn..., bảy chục ngàn... hay trăm ngàn!

Bà Nguru đổi giọng nghiêm trọng:

– À! Cô hai thấy ở đây đã động ổ rồi, sợ việc lui tới của cậu gặp nhiều nguy hiểm...

Ông hốt nhanh:

để tôi tính lại.

– Cô hai muốn cậu mình kiếm chỗ khác dựng dờn đi, tạm trốn tránh một thời gian...

– Tính như vậy, e ông chủ, bà chủ làm khó, làm dễ mình, vì mình lãnh trách nhiệm gìn giữ cô hai đây nè. Cô dờn đi nơi khác là không tiện à cô hai. Cô cứ yên tâm ở đây cũng không có gì nguy hiểm xảy ra cho cậu đâu. Đã có tôi với mẹ con Hạnh che chở cho cậu, mà cô cậu còn lo sợ gì nữa. Ông chủ toan tính chuyện gì là tôi biết trước hết, tôi báo động cho cô cậu hay liền:

Bình khuyên nài:

– Bác sáu nói đúng đó em. Hễ em trốn đi nơi khác, thì hai bác phải gặp nhiều rắc rối, lòi thoi. Em cứ yên tâm ở đây đi, đừng tính tới, tính lui gì nữa hết. Mỗi khi anh lên thăm em, lúc nào cũng có hai bác với cô Hạnh giữ... an ninh cho anh rồi.

Ông sáu Nguru nhẹ gật:

– Cậu ở đây thì đã có con Hạnh canh đường trong kia. Từ nay trở đi, tôi sẽ bố phòng cẩn mật hơn.

Bình lật đặt đi bưng ghế đặt trước mặt ông sáu Nguru:

– Mời bác sáu ngồi đây, bác sáu.

– Thôi, cảm ơn cậu, tôi phải về đằng nhà để cho cô cậu nghỉ ngơi. Đã khuya quá rồi, còn chuyện gì cần phải bàn tính với nhau nữa, sáng mai, tôi ra gặp cô cậu rồi sẽ tính sau ha.

Đến đây, ông quay sang bà:

– Bà về luôn hả bà?

Bà gật thật tế nhị:

– Ủi đã có cậu Bình ở đây với cô hai rồi, tôi phải về đằng nhà chó ở ngoài
đâu có chỗ ngủ.

Bể Bàng

Chương kết

Ông sáu Nguru kéo ghế mời chàng ngồi, bà đi rót trà mời chàng uống. Ông ra cửa cẩn thận trông trước, ngó sau, đoạn trở vào thì thăm bảo chàng:

– Con Hạnh đang ở ngoài đó sẵn sóc cho cô hai, cậu đừng lo. Trước khi gặp cô hai, cậu hãy nán ngồi lại đây để tôi nói chuyện này cho cậu nghe.

Bình nhồm lên, ngồi xuống:

– Tôi đang nóng lòng muốn thấy mặt thằng nhỏ coi tay chân mặt mũi ra sao.

Bà sáu Nguru lẹ miệng:

– Thằng nhỏ giống hệt cậu như.... như bột nắn trong khuôn vậy hà.

Chàng vụt đứng lên đưa mắt qua từng người:

– Hai mẹ con đều khỏe mạnh hả bác sáu?

Ông Nguru đỡ lời vợ:

– Thằng nhỏ... mạnh, bú nhiều...

– Còn Mỹ Dung?

– Cũng ngon ăn.

– Sao trong lòng tôi có linh cảm như...

– Chi, cậu?

Bình chau mày:

– Thấy nét mặt lo âu khác thường của hai bác, sao tự dưng lòng tôi không yên, dường như là... có chuyện gì không may cho mẹ con Mỹ Dung.

Bà sáu Nguru cúi mặt trầm ngâm.

Ông thì gượng cười:

– Cô hai vẫn khỏe mạnh như thường cậu à. Mặc dầu cô hai sanh tại nhà, không được đầy đủ tiện nghi như ở nhà bảo sanh, nhưng thuốc men không thiếu. Lần nào lên thăm con, ông bà Nam Phát cũng đem thuốc bổ lên cho cô hai.

Bà Nguru xen ngang:

– Nhờ vậy mà cô hai ăn ngon, ngủ được. Mới được tám ngày, mà da thịt cổ không có tái xanh xanh như người ta.

Bình hỏi nhanh:

– Bô. Mỹ Dung sanh rơi rớt ở nhà hả bà sáu?

đâu, có cổ đau bụng tới hai ngày, hai đêm mới sanh.

– Sao không có ai lo đưa Mỹ Dung tới nhà bảo sanh mà lại để sanh ở nhà?

Bà Nguru chau mày, tắc lưỡi:

– Khổ lắm cậu ơi! Bao nhiêu lần tôi với con Hạnh tính đưa cô hai đi nhà bảo

sanh, cụ bị đồ đạc cho cô hai đâu vào đó hết rồi, mà vợ chồng ông Nam Phát ngăn cản không cho đi. Bà Nam Phát bắt tôi đi kêu mụ về tại đây đỡ đẻ cho cô hai. Bà Nam Phát bắt tôi đi kêu mụ về tại đây đỡ đẻ cho cô hai. Hai ông bà sợ cho cô hai nằm nhà bảo sanh rồi gặp người quen biết rồi phải bẽ chuyện...

Chàng tỏ ra tức giận:

– Người đàn bà sanh con so thường gặp phải khó khăn, trở ngại, mà không chịu đưa đi bảo sanh viện, rủi có gì... phải nguy hiểm tánh mạng của mẹ lẫn con hay không.

– Tôi với cha con Hạnh nói vô hết lời mà vợ chồng ông Nam Phát không chịu nghe đó cậu ơi. Cô hai sanh so, mà đẻ sanh tại nhà, tôi cũng sợ như cậu. May phước là Trời Phật phò hộ cho mẹ tròn, con vuông!

– Mỹ Dung đặt tên cho con là gì đó, bác sáu?

Bà ngẩn ngơ lắc đầu:

đá... hông biết nữa.

– Mỹ Dung cho con bú sữa gì, bà sáu?

đá... , tôi thất...

Thấy bà lúng túng, ông Nguru nói nhanh:

– Sữa hộp!

Chàng đâm hoang mang:

– Bà sáu không biết thằng nhỏ tên gì, không biết thằng nhỏ bú sữa gì. Như vậy nghĩa là sao?

Đến đây, chàng xoáy tia mắt nhìn từng người và gần từng tiếng truy gạn:

– Ông sáu! Bà sáu! Có phải vì sự cầu thả của bà mụ nhà quê mà con tôi đã chết oan rồi hay không?

Ông Nguru lia miệng:

– Không! Không! Nó đâu có chết. Cậu lo lắng cho vợ con quá rồi cậu nghĩ bậy nghĩ ba.

Bà Nguru lắc đầu:

– Hông phải như cậu tưởng đâu cậu

– Vậy chớ sao? Người ta đã nhấn tâm thủ tiêu thằng nhỏ từ lúc mới lọt lòng mẹ....

Ông Nguru khoa tay, chầm rãi nói:

– Cậu hãy bình tĩnh, để tôi nói hết chuyện cho cậu nghe. Ngồi lại đi, cậu Bình.

– Như lửa đốt trong lòng, tôi không thể ngồi yên nữa được, tôi muốn chạy ra gặp vợ con tôi ngay bây giờ. Về bí ẩn, lời áp úng của hai bác làm cho tôi thêm hoang mang lo sợ.

– Khoan đã! Cậu nghe tôi nè!

Chàng nhăn nhó:

– Số phận của vợ con tôi ra sao? Xin hai bác nói mau cho tôi biết đi.
Ông Nguru nháy mắt ngầm bảo bà im lặng, đoạn kéo tay Bình bắt chàng ngồi xuống:

– Tôi khuyên cậu hãy bình tĩnh. Tôi nói thật cho cậu biết, cô Mỹ Dung vẫn khỏe mạnh, Tôi định cho cậu hai tin sớm đăng cậu lên thăm cô hai, nhưng vì kẹt có vợ chồng ông Nam Phát ở đây, nên tôi phải chờ khi hai ông bà về rồi, tôi mới dám...

Bình chận ngang:

– Tôi biết vậy rồi. Bác nên cho tôi biết vấn đề thằng nhỏ ra sao. Tôi sốt ruột lắm rồi.

Ông Nguru hạ thấp giọng nghe như nghẹn ngào:

– Vợ chồng ông Nam Phát đem đi rồi!

Bình lại vụt đứng lên như ngồi phải chông, sắc diện chàng tái xanh, miệng lắp bắp kêu lên sáng sốt:

đem đi rồi! Mà người ta đem con tôi đi đâu? Họ đem con tôi đi đâu... đi thủ tiêu để gọi là bảo toàn danh giá, để dứt tuyệt hậu hoạn phải không? Phải không?

Ông sáu Nguru nhẹ vỗ vai chàng và vẫn với giọng thì thầm:

– Tôi khuyên cậu hãy bình tĩnh mà. Cậu không nên lớn tiếng như vậy.

Chàng găm gù:

đã đến nông nỗi này mà bảo tôi bình tĩnh sao được. Trời ơi! Họ là quái vật, họ là ác thú, nên họ mới nhẫn tâm thủ tiêu một hài nhi vô tội, là cháu ngoại của họ.

Ông sáu Nguru ấn chàng ngồi lại:

đâu có! Có ai thủ tiêu thằng nhỏ đâu?

Giọt thương tâm trào lên viền khóe mắt Bình:

– Thì bác vừa nói, vợ chồng ông Nam Phát đã đem thằng nhỏ đi rồi, tức là họ đem thủ tiêu nó chứ còn gì nữa. Không phải chính tay vợ chồng ông Nam Phát giết cháu, mà hai ông bà mượn tay chân bộ hạ giết chết con tôi. Trời ơi, trời có thấu chăng! Trời cao có thấy chăng! Cả một bọn dạ xoa, ác quỷ, một đứa bóp mũi con tôi... , một đứa siết cổ con tôi cho đến khi nó hết giãy giụa, rồi một đứa xách giò con tôi mà liệng xuống sông...!

Ông sáu Nguru chau mày, chận ngang:

– Cậu đừng nói bậy nà!

Bình gục xuống bưng đầu thổn thức:

– Ông đừng che đậy tội ác của chúng nó. Tôi sẽ đi tố cáo cả bọn đầu trâu, mặt ngựa, ác quỷ, hung thần đó. Tôi phải báo thù cho con tôi, rửa hận cho vợ tôi.

đâu có ai giết con cậu mà cậu đòi báo thù, rửa hận? Tôi hết lời khuyên cậu, cậu nên bình tĩnh để tôi nói hết đầu đuôi câu chuyện cho cậu nghe. Vợ

chồng tôi còn đây, còn có mặt ở đây với cô Mỹ Dung, mà lại có thể làm ngo
để cho người ta sát hại con của cậu được sao. Nói thiệt với cậu à, nếu tôi
thấy họ có mưu toan thủ tiêu thằng nhỏ, thì một quyết mười liều, tôi sẵn
sàng đổi mạng sống để bảo vệ thằng nhỏ.

– Họ có mưu toan gì, bác làm sao biết được?

– Vợ chồng ông Nam Phát tin cậy nơi vợ chồng tôi lắm nên mới gọi cô Mỹ
Dung ở trên này. Có vấn đề gì thì vợ chồng ông Nam Phát cũng đem bàn
tính với tôi trước.

– Nhưng việc thủ tiêu thằng nhỏ là phận sự của một người khác, không liên
hệ gì đến việc nuôi sanh đẻ cho Mỹ Dung, thì vợ chồng ông Nam Phát cần gì
bàn tính với hai bác. Vợ chồng ông Nam Phát đâu có quá khờ dại đem âm
mưu sát nhân mà bàn tính với người này, thảo luận với người nọ cho bại lộ
cơ mưu.

Nghe qua lời Bình, lại đến lượt vợ chồng ông sáu Nguru phải hoang mang lo
sơ. Từ hôm mấy người lạ mặt đến lưu thằng nhỏ đi do mệnh lệnh của ông
Nam Phát, bà Sáu cũng đã sinh nghi rồi, chuyện thủ tiêu một hài nhi để bảo
toàn danh giá một nhà giàu thường hay ám ảnh trong tâm trí bà, nhưng bà
không dám nói ra. Bây giờ, thấy sự suy luận của Bình rất có lý, bà chợt nghe
choáng váng đầu óc. Bà vội vàng nép khuất gốc cột, kéo khăn chụp lên mặt
khóc thầm cho số phận của đứa trẻ bị Ông bà Nam Phát coi như là con vô
thừa nhận, là vết nhơ nhục của cả dòng họ.

Không muốn thấy vẻ khổ sở, đón đau của Bình và cũng không muốn đề?
Bình trông thấy nét suy tư của mình, ông sáu Nguru vắn hạ bót ngọn đèn
xuống.

Sau một lúc nghĩ ngợi, đột ngột, ông Sáu đổi giọng quả quyết để trấn an
Bình:

– Không! Tôi không tin ông Nam Phát độc ác đến nước đó. Tôi đinh ninh
rằng thằng nhỏ vẫn bình yên và hiện giờ nó đang sống trong sự bảo bọc của
một bà vú. Tôi sẽ cố phần ra tung tích của bà vú đó rồi tôi cho cậu biết chò
giấu thằng nhỏ.

Bình ngẩn đầu lên nhìn thẳng ông Nguru:

– Có bằng cứ gì để bác tin chắc...

Ông sáu Nguru gật đầu hót nhanh:

– Có chứ! Tối hôm đó, theo ông Nam Phát có hai người đàn ông còn trẻ như
cậu và một người đàn bà trọng tuổi, cỡ chừng bốn mươi ngoài, đi trên một
chiếc Trắc-xong chạy sau xe ông Nam Phát. Ông Nam Phát có nói với vợ
chồng tôi rằng, ông gởi thằng nhỏ cho người đàn bà đó nuôi vú. Tôi cho đó
là hành động mờ ám, nên tôi đã theo dõi từ đầu tới cuối, nhưng tôi thấy ba
người lạ mặt không có vẻ gì gọi là bất lương hết, nhứt là người đàn bà rất
hiền lành, chất phát. Chính tay bà ta đã bế thằng nhỏ đem lên xe và bà ta

không ngót nụng nịu, hôn hít thằng nhỏ tỏ ra thương yêu nó lắm.

Thấy Bình bớt phần thiếu não, ông tiếp:

– Cậu nên tin tôi. Cậu hãy yên tâm chờ tôi tìm kiếm thằng nhỏ cho cậu, cậu không mất con đâu mà sợ. Không lâu đâu, nội tuần sau, chắc chắn tôi sẽ biết chỗ ở của bà vú.

Bình hỏi nhanh:

– Bác còn nhớ số xe hôn?

– Chiếc Trắc-xong?

đạ!

– Tôi có biên...

Vừa nói, ông sáu Nguru vừa lật đật mở bì thuốc ra, chỉ cho chàng xem mấy con số ghi đậm ở mặt trong cái bì đựng thuốc, ông cúi xuống nheo nheo mắt: đây nè!

Bình vói tay vịn cao ngọn đèn lên. Đôi mắt chàng bỗng rực sáng hy vọng:

– EX-5555!

Ừ! Không biên, tôi cũng nhớ rõ bốn số năm, bù trát!

Chàng gật lia:

– EX-5555! Tôi không thể truy ra nguồn gốc của chiếc xe này một cách dễ dàng. Biết sở hữu chủ của nó là ai rồi, tôi tìm con tôi không khó. Trong những ngày sắp tới, xin bác tận tâm giúp chúng tôi việc này.

Ông sáu Nguru gượng cười tạo niềm tin cho chàng:

đó là bốn phần của tôi mà, cậu khỏi nhờ cậy, tôi cũng phải làm. Nếu có ai quen làm ơ? Công chánh, cậu nhờ người ta coi dùm trong sở/ bộ coi chủ chiếc Trắc-xong bốn con xăm là của ai, rồi cậu sớm cho tôi biết để tôi lãnh phần truy tầm tung tích của bà vú cho.

Chàng chép miệng thở dài:

– Tôi lại sợ số đó là số giả chứ.

– Có phải xe ăn cướp hay là bắt cóc đâu mà họ dùng số giả.

– Quả là họ bắt cóc con tôi chứ còn gì nữa, bác. Họ đem con tôi đi xa mẹ nó, mà không biết đi đâu, không biết thằng nhỏ sống hay chết, thì hành động của họ còn đáng khiếp sợ hơn bọn mẹ mìn chuyên môn bắt cóc con nít.

– Nếu xe mang số giả thì tôi nghĩ ra cách khác.

– Cách gì?

– Sau này sẽ hay.

Bình cúi mặt, tia hy vọng lóe lên trong tâm một rí chàng lại vụt tắt.

– Phải trường hợp xe mang số giả thì tôi không mong buồn rầu nữa.

– Thằng nhỏ được mấy ngày thì nó phải xa mẹ nó vậy bác?

– Không đầy hăm bốn giờ. Cô Mỹ Dung sanh hồi một giờ rưỡi khuya đêm trước, qua chín giờ tối hôm sau thì ông Nam Phát dắt mấy người lạ mặt lên đây...

Bình ghen ngào:

– Nghĩa là... con tôi chưa nếm sữa mẹ thì người ta lại vội vàng rút nó ra khỏi vòng tay ấp yêu của tình thương thiêng liêng!

Bà sáu Ngưu liền chạy qua đứng ngay sau lưng Bình khều vai chàng, bảo bằng giọng vô cùng nghiêm trọng:

– Nè cậu! cậu nhớ, đừng bao giờ hở môi cho cô Mỹ Dung biết chuyện gì hết ghen. Hễ cậu nói thiệt với cô thì cô che t không kịp trời à! Đàn bà sanh đẻ còn non ngày tháng khó lòng lắm, cậu biết hôn?

Chàng quắc mắt:

– Bộ hỏi người ta bắt thằng nhỏ đi, Mỹ Dung không hay biết gì hết hay sao mà còn phải giấu giếm nữa. Vắng con một ngày, Mỹ Dung còn có thể tin ở lời nói dối của người chung quanh. Mất con đến bảy tám ngày, thì tự nhiên Mỹ Dung phải nghi ngờ...

Bà Sáu chặn lời chàng:

– Không! Hồi đi ẵm thằng nhỏ, chỉ có một mình bà vú đi với ông Nam Phát chớ hai người đàn ông kia không có theo. Ngay trong lúc thằng nhỏ vừa lọt lòng mẹ, bà Nam Phát có cho con gái biết rằng bà đã mượn sẵn vú em rồi, bà sẽ cho vú đẻ n ẵm về nhà, nếu khi ông Nam Phát dắt người đàn bà lạ mặt đó vô gặp cô Mỹ Dung, cô không có chút gì ngạc nhiên hết, cô tin bà đó là bà vú lãnh nhiệm vụ nuôi thằng nhỏ. Mà có lẽ đúng đó là bà vú.

– Bởi vậy cho nên tôi căn dặn cậu đừng hớ hênh tiếng nào làm cho cô Mỹ Dung lo sợ. Lát nữa, cậu ra gặp cô, cậu cứ làm mặt vui mừng như thường, đừng có lộ diện bản khoắn như lúc nầy. Còn non ngày tháng như cô Mỹ Dung mà đem chuyện buồn rầu đến cho cô là nguy hại lắm nghe cậu. Cậu nên dè dặt lắm mới được.

Nghe tiếng chàng, cô Hạnh hớn hờ chạy ra mở cửa. Vừa thấy mặt chàng, nàng lia miệng líu lo:

– Trời ơi! Cậu! Cậu không lên sớm mà coi hoàng tử của cậu thấy ghét ghê vậy đó! Tôi nói nó giống cậu từ đầu tới chân, không sai chỗ nào hết. Nhìn nó một hồi, mình thấy y như là... cắt đầu của cậu để qua vậy hà!

Bình lách mình bước ngay vào trong, đoạn khép trái cánh cửa cho cô Hạnh khóa lại. Buồn lo đang chùng chắt trong lòng mà nghe cô Hạnh nói như vậy chàng cũng phải bật cười, thảng thốt:

– Sao cô đòi cắt đầu tôi?

Hạnh nhoen cười:

– Tôi nói, thằng nhỏ giống y hệt..

– Thì người ta ví như là đem mặt cha để qua cho con, chớ ai lại nói nghe rùng rợn là cắt đầu để qua. Đầu tôi mà cô đòi cắt thì còn gì mạng tôi.

Hạnh lanh le bụng đèn đi trước:

– Bộ mặt với đầu rời nhau hay sao mà cậu cãi. Cắt đầu hay cắt mặt gì cũng

vậy hà! Rất tiếc vì cậu lên quá trễ cô hai đã gọi thằng nhỏ về nhà vú đúng một tuần lễ rồi.

Chàng sốt ruột chen vai Hạnh, tiến lên trước:

– Tôi có nghe bác sáu nói, Mỹ Dung ngủ chưa, cô Hạnh?

– Chưa! Tôi đang thoa dầu, bóp tay chân cho cô hai thì nghe cậu kêu cửa.

Cô hai trông ngóng cậu lắm, cổ mới vừa nhắc cậu đó.

Bước vô buồng chợt thấy Mỹ Dung đang nằm thoải mái, đô, tay áp lên ngực, mắt nhắm như ngủ, chàng rón rén đến bên giường, nhẹ đặt tay lên trán nàng:

– Em! Mỹ Dung!

Nàng vẫn không nhúng nhích.

Chàng ngoảnh lại nhìn Hạnh:

– Mỹ Dung ngủ hay trong mình làm sao?

Đem đèn đặt giữa bàn, vặn tỏ thêm, rồi Hạnh dần lùi ra:

– Có sau đâu cậu. Cô hai mới nói chuyện với tôi đó mà ngủ rồi. Coi bộ cổ ngủ ngon hơn lúc chưa sanh. Thôi, cậu ở đây với cô hai, tôi vô à!

Bình sững sốt:

– Cô vô đâu?

Hạnh cười té nhị:

đá... , vô nhà, về đằng nhà ngủ. Có cậu bên cạnh cô hai rồi, tôi còn ở đây chi nữa, không có ích gì cho cô hai, mà lại quấy rầy cho cậu.

Chàng đưa tay vẫy nhẹ:

– Không! Cô cứ ở đây với Mỹ Dung cần gì, cô biết rành hơn tôi, cô giúp đỡ được. Tôi là đàn ông mà làm sao săn sóc cho sản phụ được.

– Có gì khó khăn đâu cậu.

– Mà tôi yêu cầu cô ở lại với Mỹ Dung. Nếu cô cần về nhà, thì tôi phải nhờ bác gái, cô kêu bác gái ra dùm toái.

Hạnh ra vẻ ngạc nhiên:

– Cậu không ở lại, cậu về Sài Gòn liền à?

– Về liền sao được, tôi cần ở lại trên này vài ngày.

Hạnh đến gần chàng, trỏ trên hỏi nhỏ:

– Cậu bắt tôi ở đây mà không có gì trở ngại cho cậu sao?

Bình lắc đầu cười:

– Cô khéo xử sự lắm, té nhị lắm! Cảm ơn cô! Lúc trước khác, tôi và Mỹ Dung đang cần sự có mặt của cô ở đây. Nếu không đủ chỗ ngủ, tôi trải giấy nằm dưới đất cũng được, cô đừng lo, nghe hôn.

đạ! Cậu biểu ở lại thì tôi mới dám ở lại. Chắc cậu chưa ăn cơm chiều hả?

Còn cơm nguội với cá trê kho tiêu... Bà già đi chợ lựa cá thật ngon mua kho tiêu sọ thật cay cho cô hai ăn cơm. Lỡ bữa, cậu dùng đỡ...

Chàng khoa tay ngăn:

– Thôi khỏi, cô Hạnh! Tôi đã ăn cơm chiều rồi.

Thế rồi, cô Hạnh cũng lặng lẽ rút lui, ra ngoài bắc ghế ngồi cạnh cửa, để cho chàng với nàng được tự do nói chuyện nhớ thương!

Bình len lén ngồi xuống chiết ghế phía trên đầu giường, lặng ngắm nàng thờ đề trong giấc ngủ chớ không dám lay gọi nữa. Chàng nhận thấy bây giờ Mỹ Dung càng đẹp hơn trước nhiều, nét đẹp đều đặn, quyến rũ của một người con gái đã... thành đàn bà!

Nghe vắng tiếng Hạnh, đoán biết Hạnh đã ra khỏi buồng rồi, Mỹ Dung mới mở mắt tìm chàng:

– Anh!

Bình lật đặt sang qua giường ngồi ve vuốt nàng:

– Em! Khỏe hả?

Nàng tươi cười như hoa hồng nở trên môi:

đạ, em vẫn khỏe như thường. Cô Hạnh đi rồi hả anh?

– Ngoài trước! Thấy em ngủ, anh không dám là động...

Vừa nói, chàng vừa cúi xuống làm con ong mật say sưa hút hương nhụy của đóa hoa môi.

Mỹ Dung chéch choáng với men tình càng thắm, càng nồng. Nàng cảm thấy dật dờ như vừa uống một ly Champagne lúc ban chiều. Nàng cài những ngón tay tháp bút vào tóc chàng:

– Vì sợ anh dè dặt.. trước mặt cô Hạnh, nên em mới nhắm mắt giả ngủ vậy chớ, anh vô từ lúc nào, anh với cô Hạnh nói chuyện gì, em điều nghe hết.

– Bô em muốn ngồi dậy hả?

– Anh cho em ngồi vậy một chút, nằm hoài, nóng lưng quá anh ơi.

Chàng rất cẩn thận:

– Ngồi dậy có sao hôn?

đđâu có sao. Má với bà Sáu không cho em đi tới, đi lui, chớ đâu có cấm em ngồi.

Bình nhẹ nhàng luồn tay dưới cô? Mỹ Dung, đỡ nàng ngồi dậy:

– Nhớ con hôn?

Gương mặt nàng tươi vui vụt sa sầm buồn:

– Sao lại không. Có khi, nửa đêm thức giấc, em nhớ tới con mà không ngủ lại được. Em không muốn giao cho vú, nhưng ba má cương quyết không cho em nuôi con, sợ em mất sức khỏe. Mà em xa con như vậy, thương nhớ con quá, em ăn ngủ không được lại càng ảnh hưởng nhiều cho sức khỏe hơn nữa. À, anh biết nhà vú chưa? Anh ghé thăm con chưa?

Bình cũng không vui:

– Chưa! Ở? Sài Gòn, anh đi thẳng lên đây. Bác sáu nói, mai một bác sáu sẽ đưa anh đi thăm con. Em đặt tên cho con là gì đó?

– Cái tên do anh chọn lựa trước kia đó.

– Minh!

– Ủ! Cha Bình, con Minh! Bình Minh là nguồn vui của đời em, nhưng đời em chưa thoát khỏi ngõ tối của đêm dài vô tận. Mong ước của em, cũng như của anh chưa tìm thấy bình minh!

Đến đây, Mỹ Dung đưa đôi tay bung mặt chàng xoay lại kiểm điểm từng nét mày, vành môi của chàng, rồi bỗng nhiên nàng vui sướng tươi cười:

đứng như lời cô Hạnh nói với anh lúc nãy, con giống anh chẳng khác nào cắt cái đầu để qua! Có lần, em nghe má nói, trong chuyện... đàn dúi thắm lên..., đứa con sinh ra rất giống cha, giống đến nỗi dù có giữ kín thế mấy, người ta cũng biết cha nó là i.

Bình giật mình, lo lắng:

– Vậy sao? Mọi người đã biết anh...

Nàng ngã đầu tựa vai chàng:

– Không! Anh yên tâm! Nói vậy chớ nét mặt của một hài nhi mới sanh làm gì giống y hệt với một nét mặt hai ba mươi tuổi được

Đột ngột chàng trở trêu hỏi:

– Bé Minh có một nét nào giống ông Bửu Châu hay không?

Bất bình ra mặt, Mỹ Dung giẫy nảy:

– Bậy nha! Giống ông Bửu Châu sao được mà giống! Anh hỏi em câu đó, tức là anh nghi bậy bạ cho em rồi đó. Nếu anh không tin đó là con anh, mang huyết nhục của anh thì thôi, hai đứa nên ngoảnh mặt chia ly từ hôm nay. Anh về cưới vợ khác đi. Còn em, em bằng lòng.. về với ông Bửu, để cha mẹ em khỏi có buồn lo gì nữa hết.

Chàng liền đem những nụ hôn nồng nàn làm cống lễ cầu hòa với nàng:

– Anh nói đùa, trêu em cho vui, vậy mà giận hà!

Nàng vẫn còn giẫy đồng:

– Bộ hết chuyện để anh trêu đùa rồi sao mà hỏi kỳ cục vậy?

– Thôi, anh xin lỗi em đó. Đừng giận anh nữa, em cưng! Cười đi cho anh vui.

Nàng nghiêm giọng:

– Nghe em hỏi nè! Anh có cần thử máu hôn?

– Thử máu gì? Thử máu ai?

– Thử máu con với anh... để anh không còn ngờ vực nữa.

– Khô quá! Anh nói chơi mà em mãi cố chấp. Anh có nghi ngờ gì đâu mà em bảo thử máu. Đừng nói vậy nữa, anh buồn lắm à, nghe hôn.

– Ai bảo anh hỏi... con có giống Bửu Châu hay không. Nếu anh là con gái đứng vào hoàn cảnh của em, thử hỏi anh có đau lòng vì câu hỏi đó hay không.

Bình khéo lo lót thêm:

– Anh nhận lỗi! Anh hơi hênh nói đùa như vậy chớ không hề có ý nghĩ gì hết. Bỏ ra, đừng chấp nhứt nữa, nghe cưng! Cười tươi đi cưng!

Nàng cười thỏa mãn:

– Trong lúc đau đẻ mà nghe anh nói đến Bửu Châu chắc em chết luôn à!

Chàng ôm ngang Mỹ Dung:

– Nghe bà Sáu nói, em đau bụng tới hai ngày, hai đêm phải hôn?

– Chớ sao? Em đau đến ngất không biết bao nhiêu lần. Thanh giường mà em bóp nghe mềm thì anh đủ biết em đau bụng đến mức nào. Qua rồi, em tưởng như chết đi sống lại.

Bình sáng sốt:

đau dữ vậy sao? Vậy mà anh tưởng... như đau bụng thường.

Đôi mắt nàng ứa lệ:

– Trong lúc em muốn ngất đi, em ước ao được nằm trên cánh tay anh, để tìm nơi anh chút an ủi, vỗ về... Nhưng em hoàn toàn thất vọng. Tất cả mọi người chung quanh em đều nhìn em bằng tia mắt thờ ơ, lạnh lùng. Cho đến ba má cũng vậy, không có một ai tỏ ra xót thương em hết.

Thấy vậy, em tủi thân quá, anh ơi! Bao nhiêu lần em muốn gọi tên anh thật to cho bớt đau đớn, nhưng em kịp nhớ ra, em làm như vậy tức là em cung khai tất cả sự thật mà em cần giữ bí mật cho đến ngày anh thành danh.

Chàng kề môi uống cạn lệ viên mi nàng:

– Tội nghiệp em cung của anh quá! Bây giờ, em không còn buồn nữa phải hôn?

– Hết buồn rồi, nhưng chưa được trọn vui.

– Sao vậy?

– Vì không có con của chúng mình ở đây để em bế nó lên cho bú, rồi em trao sang cho anh ẵm để anh nựng con. Hai đứa mình chụm đầu lại ngắm con, vừa tính chuyện tương lai cho con. Được vậy thì còn gì vui sướng cho bằng phải không anh?

Bình nhẹ cắn môi ra dáng trầm ngâm không đáp.

Nàng lay lay vai chàng và tiếp:

– À! Nè, anh! Hay là anh chạy vô nhà bà Sáu đến gặp vú, bảo vú đem con lại đây cho hai đứa mình ngay đi. Mau mau đi, nha anh!

Chàng thiếu não lắc đầu.

Dáng điệu của chàng làm cho Mỹ Dung băn khoăn:

– Sao vậy? Sao anh lắc đầu? Sao anh không muốn rước con về đây với mình?

Bình gượng cười:

đêm tối có sương xuống lạnh, không nên bảo vú bế con đi, rui nó bị nhiễm sương, nhiễm gió thì khổ. Mình có nhớ con thì... ráng chịu đi, nên bảo trọng sức khỏe cho con mới được.

Chàng kéo ghế vải ngồi quay mặt ra biển, mắt đăm đăm theo dõi hai cái bóng, một già mặc quần đùi xanh bên một thiếu nữ mặc monokini hồng, so

vai nhau chăm rãi đi bọc theo mé nước.

Không có một hành động hay một cử chỉ nhỏ nhặt nào của hai người ấy lọt ra khỏi tầm mắt của chàng cả. Điều thuốc trên tay cháy đến gần hết mà chàng chẳng hút được hơi nào, chừng nóng bỏng hai ngón tay, chàng mới vứt tàn đi.

Ngoài kia, thiếu nữ monokini hồng dần trầm mình xuống nước đùa nghịch với sóng biển. Còn ông già thì bơi loanh quanh theo bên nàng.

Anh bồi kéo sửa cái bàn đặt ngay lại gây tiếng động làm cho chàng giật mình. Chàng ngoảnh lại, đưa tya vẩy. Anh bồi lật đật chạy lại tỏ ra lễ phép trước mặt chàng:

– Thưa ông, ông cần chi?

Thấy anh bồi có dáng khá đẹp trai, chàng dè dặt:

– Xin lỗi! Anh có phải là chủ quán hay không?

Anh bồi chỉ mông lung:

– Thưa không, chủ quán là ông già mập mập vừa đi ra đó ông, còn tôi là cháu của ông chủ, tôi ở giúp việc cho chú tôi cũng như là người làm công. Ông cần gặp ông chủ?

– Thôi, khỏi! Anh cho tôi hỏi, có phải cái phòng phía đầu trên đã có người thuê... ?

Anh bồi gật đầu đáp nhanh:

đạ phải!

– Là hai người vừa đi tắm đó phải hôn?

Anh bồi toe toét cười:

đạ! Cặp chồng già vợ trẻ đó ông. Lúc hai người mới vô đây, tôi lại tưởng là cha con chớ. Chừng nghe ông già nọ kêu cô kia bằng em ngọt xớt, tôi mới nổi da gà! Thiệt đó, ông! Nghe hai người xưng hô ngọt ngào với nhau, tôi thấy ớn ớn nổi cùng mình. Chắc là... cặp tình tự gì đó chớ hồng phải vợ chồng chánh thức đâu. Cô gái mê ông già là vì tiền...

Hơi khó chịu, Bình nghiêm giọng chặn ngang:

– Biết đâu người ta vì hoàn cảnh nào đó mà người ta phải chấp nhận mối tình ngang trái. Mà anh phải biết, chồng già vợ trẻ là tiên; vợ già chồng trẻ là duyên ba đời! Thiên hạ chẳng mấy ai được vậy đâu.

Nhưng thôi, chuyện người ta làm sao, mặc người ta, mình không nên xoi mói. Hiện giờ, căn phòng đầu trên đã có đôi vợ chồng đó chiếm rồi phải hôn?

đạ! Căn phòng đó là căn phòng lý tưởng à!

Chàng nhẹ cau mày:

– Lý tưởng làm sao?

Anh bồi ngập ngừng:

– Thì... đủ tiện nghi... cho một đôi vợ chồng, hay một cặp tình nhân, vừa mát

mẻ, vừa kín đáo, lại có buồng tắm nước nóng, nước lạnh ngay trong đó.
Bình cười gằn!

– Hừ! Thì ra vậy! Đủ tiện nghi cho những ai cần làm tình phải hôn?

– Bởi vậy cho nên cái phòng đó không có ngày nào bỏ trống hết. Ngày thường cũng như ngày chủ nhật, hễ vừa mở cửa thì có người dọn trước hà.

Bình răn giọng:

– Họ chưa trả tiền phòng mà phải hôn?

đạ! Chẳng nào về, khách mới trả tiền phòng, tiền ăn luôn một lượt

– Vậy thì anh lấy phòng đó lại để cho tôi mượn, với giá nào tôi cũng chịu hết.

Anh bồi thẳng thốt:

đđâu được ông! Người ta đã để đồ đạc trong đó rồi, tôi đâu có dám làm rách lòng khách. Xin ông cảm phiền nghỉ tạm ngoài này, ở đây có ghế vải, trên kia có đi văng, ông muốn nằm chỗ nào cũng được hết, quán không có tính tiền. Mà ông đi có một mình, cần gì phải thuê phòng.

Chàng gằn giọng:

– Không phải tôi cần một phòng kín đáo và tiện nghi để làm tình, mà tôi chỉ cần một chỗ nghỉ ngơi lịch sự thôi. Nếu anh xét thấy không thể buộc vợ chồng ông kia nhường căn phòng đầu trên lại cho tôi, thì anh dọn căn phòng ở bên cạnh cho tôi.

Anh bồi ngần ngại:

đạ thưa... , phòng ở bên nào?

Bình hất hàm:

– Căn phòng của vợ chồng ông già đó.

Anh bồi lắc đầu:

– Thưa ông, ở đây là nhà hàng nhỏ, là chỗ khách ăn trưa, chứ không phải khách sạn, nên chỉ có một phòng đó thôi, không có phòng thứ hai.

Bình nhăn mặt:

Vậy rồi tôi làm sao đây? Tôi ăn cơm trưa tại đây mà nhà hàng không thể dành cho tôi một phòng nhỏ hay sao? Tôi thấy có cái buồng ở bên cạnh...

Chàng chưa dứt lời thì anh bồi bật cười:

– Buồng đó là buồng tắm nước ngọt đó à ông. Nếu có một phòng nào khác thì ông khỏi phải nói đến tiếng thứ hai. Thôi thì để lát nữa, tôi đem nệm trải trên đi văng cho ông nằm nghỉ. Lần sau, ông đến chơi, tôi sẽ dành chỗ tốt cho ông.

– Biết đâu tôi không có dịp trở ra đây nữa. Anh nói với ông chủ/ nên xây cất thêm chừng cả chục phòng nữa thì nhà hàng mới càng đông khách, mặc sức hút bạc! Ở đây tiện lợi, khách vừa ăn, vừa tắm... tắm rồi ăn tại chỗ, ngủ tại chỗ khỏi mất thì giờ dắt nhau lên khách sạn.

Nghe Bình pha trò, anh bồi bật cười lớn tiếng:

– Ông chủ có xin giấy phép cất thêm mà không được đó ông ơi. Nếu làm vậy thì ở đây không là quán ăn nữa, mà nó trở thành khách sạn

– Thôi, anh đang bận việc gì thì đi làm đi.

Anh bồi các có hỏi chàng:

– Sao ông không đi tắm?

đi tắm một mình càng thêm tủi thân chứ ích gì.

– Ông có cần một người bạn gái để đi chơi cho có đôi hay không?

– Anh định giới thiệu cho tôi à?

Anh bồi gật đầu đáp nhỏ:

– Tôi cho người lên khách sạn kêu cho ông. Nhưng hai người ở đây chỉ có tắm, đi ăn, như đôi bạn thật sự trong sạch chứ hồng có gì khác được à ông.

Bình ngoảnh mặt nhìn ra biển:

– Tiền bạc đâu mà chi lãng vậy!

Anh bồi quay vào trong một lúc, đoạn trở ra tỏ vẻ hơi bối rối:

– Chà! Bếp vừa cho biết, hôm nay không có món canh chua cá dứa ông ơi! Xin ông vui lòng đổi món nào khác.

– Tôi thấy quán để món đó đứng đầu thực đơn, mà sao lại không có? Hay là cũng giống như chuyện mướn phòng, món canh chua cá dứa chỉ còn có một tô dành cho vợ cho ông già kia phải hôn?

Anh bồi xoa tay:

– Thưa không! Vì hôm nay là thứ tư, không có khách Sài Gòn ra, nên bếp chỉ làm vài món, mỗi món ít đủ dọn vài ba mâm thôi.

– Có canh gì khác?

đạ, canh miến tôm cua!

– Cũng được, cho tôi ba món, tôm chiên bột, cá chim kho, với canh miến.

đạ! Hai vợ cho ông già kia cũng dùng đúng ba món đó. Ông dùng thêm bia?

– Một hộp nữa.

Anh bồi khui thêm hộp bia rót vào ly cho chàng. Thấy chàng có vẻ trầm ngâm với nét ưu tư, anh bồi vui vẻ gọi chuyện tiếp:

– Anh ngồi đây một mình, uống bia thấy đắng nghét hà. Ông cứ thay đồ đi tắm đi, rồi ông thả dọc theo bãi biển, ông khéo xã giao một chút thì sẽ có một cô bạn gái ngay, mà là con gái nhà lành chứ hồng phải thứ kia à!

Nói đến đây, anh bồi lom khom trước mặt Bình, chỉ tay ra biển:

đó! Ông thấy hôn? Thấp thoáng năm bảy cô ngoài kia, là người ở đây chứ không phải khách Sài Gòn ra, mà gái ở đây dường như thích quen với trai Saigon, ông xã giao vài câu là làm thân được liền.

Bình gạt phăng:

– Tôi không thích làm thân với bạn gái. Thấy tôi đi biển một mình như thế là anh đủ biết rồi. Chờ vợ chồng ông già kia lên rồi, tôi sẽ xuống tắm sau. Bây

giờ xuống đó... thấy chướng mắt.

Thấy tánh chàng hơi kỳ khôi, anh bồi không dám nói thêm lời nào nữa.

Anh bồi vừa quay gót thì một ý nghĩ hơi táo bạo chợt lóe lên trong đầu óc chàng, chàng gọi giật anh ta lại:

– Nè! Anh hai... , anh ba... !

đạ! Ông kêu tôi?

– Ủ! Anh lại đây, tôi nói này nghe.

đạ! Chi, ông?

– Ông chủ trả lương tháng cho anh bao nhiêu?

đạ thưa, lương ngày năm trăm, ngày nào không có làm thì khỏi lãnh tiền.

Nhưng, trong tuần lễ khá nhứt là ngày thứ bảy với chủ nhật, khách cho riêng cũng trên ngàn.

Bình lật đặt móc túi lấy tờ giấy 500 nhét vào tay anh bồi làm anh ta ngơ ngác:

– Chi đây, ông?

– Tôi biếu anh, cứ cất đi.

Anh bồi hềch miệng cười sung sướng:

đạ! Cám ơn anh nhiều lắm!

Chàng đổi giọng nghiêm trọng:

– Không có ơn nghĩa gì hết. Tôi định nhờ anh giúp tôi một việc..., mà không biết anh có vui lòng hay không.

đạ! Tôi sẵn sàng! Ông cần chi?

Bình chỉ anh bồi:

đặc biệt ngày hôm nay, anh để tôi làm bồi bàn, bồi phòng luôn cho. Anh dắt tôi vô bếp chỉ huy cho tôi bung mâm. Rồi chừng nào vợ chồng ông già kia tắm xong, anh mở cửa phòng cho tôi giữ nệm, trải drap... cho người ta ngủ.

Anh bồi lại ngửa cổ mà cười:

– Ông nói chơi hoài!

Bình vẫn nghiêm mặt:

– Tôi nói thật đó chứ hông phải đùa giỡn đâu. Tôi xin làm bồi, mà anh lãnh tiền, tôi lại còn lì xì thêm cho anh nữa. Thế nào, đồng ý trao nghề cho tôi hôn?

đạ... không dám!

– Gì mà không dám? Sợ tôi ăn cắp đồ của nhà hàng mà lặn lưng hả?

– Trờ ơi! Ông khách, nhà hàng đâu có dám nghĩ quấy vậy, ông!

– Mà anh có bằng lòng cho tôi tạm làm bồi ngày nay hay không? Trả lời ngay đừng tôi tính... Tôi yêu cầu anh đó.

– Ông yêu cầu cái chi mà lạ lùng vậy ông, không lẽ ông là... là...

Bình xoáy tia mắt nhìn anh bồi:

– Là gì?

– Là gián điệp, là trinh thám muốn theo dõi vụ gì đây nên mới giả dạng làm bồi.

Chàng gật đầu:

Đúng vậy! Anh không nên tiết lộ... công tác bí mật của tôi cho bất cứ một người nào khác trong cũng như ngoài nhà hàng được biết. Với ông chủ nhà hàng, anh cũng không được hở môi. Nếu anh không nghe tôi thì đừng có trách!

Nghe qua lời hăm dọa của Bình, anh bồi làm nghiêm lại với vẻ băn khoăn lo lắng:

– Ông đòi làm bồi mà không cho ông chủ biết sao được.

– Sao lại không? Anh cứ nói với ông chủ rằng, tôi là bạn thân của anh, muốn theo anh tập sự để ra làm quán không được sao? Không có gì trở ngại cho anh hết, anh nên giao công việc của anh cho tôi làm ngay bây giờ đi.

Đến đây, Bình bùng ly bia ực một hơi, đoạn hăm hờ đứng dậy thúc giục anh bồi:

– Anh dắt tôi vô bếp chỉ cho dọn dẹp mâm đi.

– Còn sớm, chưa dọn bàn bây giờ ông à!

– Vậy thì anh mở cửa phòng cho tôi giữ nệm.

Càng thêm kinh ngạc, anh bồi trở mắt nhìn khách:

– Tôi dọn giường trên đó rồi ông à!

Bình khó chịu cau mày:

– Anh muốn cản trở công tác của tôi phải hôn?

Người bồi dần tái mặt:

đạ không! Thưa không! Tôi nào dám... Tôi vừa đi dọn phòng lúc nãy, ông cũng thấy mà. Tôi xin có ý kiến...

– Cứ nói! Nếu xét thấy có ý kiến của anh hay, tôi sẽ thưởng cho anh một số tiền bằng tiền tôi phải trả cho nhà hàng.

Anh bồi đảo mắt quan sát quanh, đoạn bước tới gần Bình thì thào hỏi:

– Có phải ông đang theo dõi.. vợ chồng ông già kia hay không?

Giọng Bình đầy bí ẩn:

– Chừng nào tôi bước ra khỏi nhà hàng này thì anh sẽ biết rõ. Bây giờ, tôi không thể trả lời câu hỏi của anh được. Tôi chỉ có thể cho anh biết, trong lúc tôi thi hành phận sự, nghĩa là từ bây giờ tới chiều tối, không hề gây phiền lụy cho một ai trong nhà hàng Thủy Cảnh, kể cả du khách ra vào. Anh hãy quyết định ngay đi, tôi không thể chần chờ mất thì giờ.

Anh bồi che miệng:

– Tôi đề nghị Ông đừng vô bếp, vì trong bếp có nhiều người. Thấy ông lạ mặt, họ sẽ dòm ngó, hạch hỏi tôi.

Bình hớn hờ nói nhanh:

– Vậy thì anh định giao phần trên phòng cho tôi phải hôn?

Anh bồi nhẹ gật:

đạ! Lát nữa, khi vợ chồng ông già kia lên phòng, thì ông bung trà, hay cà phê. Tôi châm trà, tôi pha cà phê đem để trên bàn này, rồi ông bung chuyển lên phòng cho vợ chồng ông già. Hai người cần gì, họ kêu tôi, thì ông chạy vô....

Bình gật lia và nhoẻn cười:

– Hay! Hay lắm! Đa tạ! Bây giờ, anh đã trở thành cộng tác viên của tôi rồi đó nhá. Có lẽ trong tương lai, tôi sẽ thu dụng anh vô một tổ chức điệp vụ, anh khỏi phải đi làm bồi nữa.

Anh bồi vẫn còn âu lo:

– Có chuyện bất bớ ai xảy ra tại đây hay không, thưa ông?

– Tôi đã nói rằng không.

– Có bắn lộn rầm rầm hay không ông?

Bình phì cười:

– Ai bắn lộn với ai đâu. Anh đừng lo nghĩ gì hết. Hãy yên tâm, nhá. Trong thời gian này, tôi còn bí mật theo dõi... Tôi hứa không bao giờ có vụ gì xảy ra để cho nhà hàng phải chịu ảnh hưởng, mất khách.

đạ! Cảm ơn ông!

– Tôi phải cảm ơn anh chứ. Lấy chìa khóa mở phòng kia cho tôi soát qua một chút.

Anh bồi liền mò túi quần lấy chìa khóa, vừa tiến lên trước, Bình nhanh nhẹn theo so vai anh ta. Cửa phòng vừa hé khẽ trước, người sau lách mình vào bên trong.

Bình đảo mắt quan sát qua bốn phía. Chàng thấy quả đúng là một căn phòng lý tưởng của một đôi tình nhân hay cặp vợ chồng trẻ. Bên trái, gần ngoài cửa có bộ sa lông nệm kê đó là bàn trang điểm. Bên phải cửa sổ, còn đóng kín, rũ màn voan. Ngay cửa sổ có đặt hai ghế vải song song nhau.

Tiến thêm vài bước, Bình đưa tay khoát bức màn xanh chắn ngang lên để xem xét giường nệm. Bộ giường nệm vừa đủ hai người nằm, thật sang trọng, vẻ sang trọng gợi tình! Cái xách du lịch của người chủ thuê phòng để trên táp dờ nuy trong không có gì nặng nề lắm, Bình thừa biết trong đó chỉ có hai bộ đồ ngủ, một của đàn ông, một của đàn bà với và quyển sách mới mua.

Chợt thấy chiếc áo dài màu anh đào mắc trên tường phía trên đầu giường, Bình liền đến vuốt ve áo. vừa khẽ gọi tên của người yêu:

– Mỹ Dung!

Anh bồi sửng sốt:

đạ! Ông nói chi?

Chàng khoa tay, lắc đầu:

– Không! Tôi nói... với tôi mà.

đường như ông vừa tìm ra dấu vết gì...?

– Không! Tôi chưa thấy dấu vết gì cả. Hình như căn phòng này không có cửa hậu, phải không anh?

Anh bồi lật đật đi mở cửa hông:

– Thưa không! Chỉ có cửa bên hông thông qua buồng tắm. Phía trước buồng tắm còn có cửa chánh đi ra hành lang mà ông tưởng là cửa của căn phòng này có hai cửa trước?

đạ!

Bình quay lưng:

đđược rồi! Từ phút này, anh để yên cho tôi thi hành phận sự. Tuyệt đối, không được tiết lộ điều gì với ai đó nhá. Anh nhớ chưa?

đạ nhớ!

– Tôi cần ăn cơm trước khi vợ chồng ông già kia lên. Khoảng mười một giờ, anh cho tôi ăn được chứ hả?

đạ được, ông muốn ăn sớm hơn nữa cũng được.

Anh bồi trao tách cà phê với tách trà chanh sang tay Bình, đoạn đưa tay che miệng dặn nhỏ:

– Tách cà phê của ông, tách trà của bà... Ông đem vào để trên bàn và lễ phép mời hai ông bà uống.

Bình gật lia:

– Tôi biết, tôi rành làm bồi lắm mà. Anh coi, tôi cải Trang một chút như vậy có được không?

– Ông mang kính đen, mặc áo của tôi vô là thấy khác lạ, hơi khó nhìn rồi đó.

– Phải có thêm cái mũ thì hay quá hả?

– Nhà hàng nho/ nên công nhân không có đồng phục ông à. Ông nói người ta không biết mặt ông, thì ông cũng không cần phải cải Trang, sửa dạng nữa.

– Bụng cái này vô rồi, còn việc gì nữa hôn?

– Còn chứ! Ông trở ra xách bình trà.

Bình liền hăm hở đi lên phòng ngủ. Cửa phòng đã khép lại rồi, nhưng không có khóa. Chàng kê vai lấn cánh cửa đoạn nhanh nhẹn lách nhìn vào trong.

Bất gặp lúc già Bửu Châu đang bẹo má Mỹ Dung, bỗng dưng ghen tức bộc lộ trên hai cái tách run rẩy, chàng khựng lại trợn mắt nhìn Mỹ Dung qua lờn kín đen..., trình thám!

Nghe tiếng động, già Bửu Châu quay phắt lại cúi kính với chàng:

đđã có chúng tôi ở trong này, sao anh vô mà không chịu gõ cửa?

Bình nén ghen tuông xuống khỏi cổ, nhã nhặn:

– Thưa ông, vì tôi bận cả hai tay nên không gõ cửa được. Xin ông miễn thứ.

Già Bửu Châu hất hàm ra lệnh:

đđể trên bàn đó cho tôi.

Bình riu riu vâng lệnh:

đạ! Kính mời ông bà!

Mỹ Dung đứng trông chân luôn, mặt mày tái xanh vừa sợ vừa giận, mắt đăm đăm nhìn Bình, đôi môi mấp máy mà không nói được gì hết.

Bình ngập ngừng quay gót vừa liếc về phía nàng:

– Thưa bà, có bàn trang điểm với đủ vật dụng đây bà.

Nàng hần học:

– Tôi thấy rồi.

– Thưa ông, tôi thấy chiếc xe của ông hơi dơ. Nếu ông bằng lòng, tôi nhờ mấy em nhỏ trong nhà lấy nước rửa, lau sạch sẽ cho ông.

Bửu Châu tươi cười, nhẹ gật:

được vậy càng tốt. Anh bảo các em rửa rửa rồi chùi nào về, tôi cho tiền. Mà phải rửa bằng nước ngọt chớ đừng rửa nước mặn hư xe à nghe.

Bình chấp tay, cúi đầu đi ra cửa:

đạ! Phải rửa nước ngọt chớ.

Nhưng, chàng chưa khỏi cửa thì già Bửu Châu gọi giật lại:

– Nè! Nè anh bồi!

Chàng ngoảnh lại:

đạ! Thưa chi, ông chủ?

Già Bửu Châu chỉ mặt chàng làm chàng phải giật mình thon thót, ông ta chau mày:

– Bộ anh đau mắt hả?

Bình rộng miệng cười:

đạ thưa...

Ông chận ngang:

– Nếu anh đau mắt thì nhờ người khác thay anh đi. Anh đừng vô đây nữa, tôi sợ lây lắm!

– Thưa không, không hại tôi đau mắt.

– Bộ mắt anh hư hả?

– Chàng gật lia:

đạ! Dạ! Con mắt bên trái của tôi vô dụng, phải nhận mắt chai. Nếu không đeo kính đen, thấy ghê lắm, ông!

– A....! Đui một con mắt hả?

Chàng khéo xỏ xiên:

đạ! Có nhiều người, tôi thấy đôi mắt tự nhiên cũng như mắt của ông. Vậy mà đui cả hai mắt, mình không biết được

Dứt lời, Bình liếc chùng Mỹ Dung lần nữa mới chịu đi luôn. Anh bồi chánh hiệu vừa đem bình trà lên, anh tỏ ra băn khoăn:

– Sao, ông?

Bình cười đắc chí:

– Có sao đâu. Ai cũng đinh ninh tôi là bồi. Bây giờ tới lượt bình trà vô phải

hôn?

– Rồi ông hỏi người ta cần gì nữa hôn.

Bình vội vàng trở vào phòng với bình trà, mà lần này chàng cũng không gõ cửa. Chàng muốn xông xáo một cách đột ngột như vậy mới có thể bắt được quả tang..., những gì xảy ra bên trong.

Mỹ Dung đang ngồi thần thờ trên ghế nệm, mông lung phóng mắt qua khung cửa sổ. Còn già Bửu Châu thì ngồi bên ghế vải, tay bưng tách cà phê nhắm nháp.

Bình đặt bình giữa bàn, đoạn đẩy tách nước chanh đến gần Mỹ Dung:

– Tách này của bà. Kính mời bà!

Mỹ Dung ngó ngang:

để có tôi.

– Bà có cần thêm đường hôn?

Nàng đáp cộc lốc tiếng một:

– Không!

Chàng kín đáo cười tình với nàng:

– Bà thử coi vừa uống hay không.

– Tôi đã uống thử rồi.

– Ông bà có dùng bánh ngọt hay không?

Nàng gằn một tiếng trả lời hàm nhiều nghĩa:

– Không! Không bao giờ! chúng tôi ăn bánh ngọt khi sắp đi ngủ.

Bình nheo mắt tỏ ra hội ý, đoạn quay lại già Bửu Châu:

– Thưa ông, tôi có đem bình trà ngon, đây ông. Trà ướp sen bông lài, thơm lắm. Kính mời ông! Kính mời bà!

Bửu Châu gật đầu hài lòng:

– Cám ơn! Anhđê? Đó cho tôi. Chu đáo như vậy được lắm. Chừng về, tôi cho buộc boá há!

Chàng xoa tay cười làm bộ vui sướng:

ạ! Cám ơn ông nhiều lắm! Hình như ông sắp hết thuốc hút? Ông có cần lấy thuốc thêm hay không?

– Ủ! Tôi gởi thêm tiền, anh chạy đi mua dùm tôi.

ạ thưa, có sẵn, để tôi lấy cho ông rồi tính chung với tiền ăn, tiền phòng. Ba số năm há ông?

– Ủ!

Bình lại được cơ hội trở vào phòng một lần nữa với hộp thuốc thơm 555.

Chàng lúng túng không biết phải mượn lý do gì để vô cửa lần thứ tư.

Chàng còn xó rớ trước đôi mắt trừng trừng của Mỹ Dung:

– Thưa ông bà, ông bà cần chi nữa hay không?

Bửu Châu sang ngồi ngang với nàng xua tay:

– Thôi khỏi! Chừng nào cần, tôi gọi.

Độc hiểu tâm trạng của chàng qua ánh mắt, Mỹ Dung khôn khéo vờ vĩnh với già Bửu Châu:

– Anh ơi! Anh lấy xe chạy lại chợ kiếm mua cho Dung vài quyển sách đi. Máy quyển mang theo, em đọc đã gần hết rồi.

Bửu Châu hơi bất bình:

– Bộ em tính thức buổi trưa nay để đọc sách hả?

Nàng cười mơn trớn:

– Biết tách Dung mê đọc sách, thì chịu khó chịu Dung một chút đi. Nếu có sách Pháp càng tốt, sách Anh càng hay. Luôn tiện anh mua một ít trái cây đem về ăn cho đỡ buồn miệng.

Bửu Châu hớp hết phần cà phê còn lại:

– Giờ này, nhà sách đóng cửa rồi.

– Máy quán sách báo nhỏ vẫn bán suốt ngày mà. Nếu không có sách thì anh mua vài tờ tuần báo phụ nữ cho Dung.

Già Bửu Châu vụt đứng dậy:

– Nhờ anh này đi mua được hôn?

Bình lắc đầu, lẹ miệng:

– Không được đâu! Không phải tôi tiếc chút công với ông bà, mà tôi không biết chữ Anh Pháp gì hết, thì làm sao biết lựa sách cho bà.

Mỹ Dung nói nhanh:

– Ủ! Mua sách mà anh sai người dốt đi, sao được. Anh mặc nguyên bộ đồ đó đi mau đi, khỏi phải thay.

Bửu Châu rút điều thuốc cắm lên môi và hỏi Bình:

– Máy đứa nhỏ đang rửa chiếc xe tôi phải hôn?

đạ, tụi nó đang sửa soạn lấy nước chớ chưa rửa. Ông đi về rồi tụi nó rửa cho ông.

Bửu Châu hỏi sang nàng:

– Em không đi với anh sao?

Mỹ Dung nhăn mặt:

đùng mệt mỏi thấy mồ mà còn bắt Dung theo nữa.

– Ủ, thôi! Em nằm nghỉ đi.

Bình liền mở rộng cánh cửa cho già Bửu Châu bước ra ngoài.

Mỹ Dung đứng ngang Bình, dặn dối theo Bửu Châu bằng giọng nũng nịu tội bực:

– Mau mau về với em nha!

– Về liền! Về liền!

– Ghé đâu đánh bi da, em giận à nha!

Già Bửu Châu rảo bước, khuất danh rồi, không còn nghe ông ta nói gì nữa hết.

Bình cười gằn:

– Hừ! Ngọt như đường cát mát như đường phèn! Mau mau về với em nha...
Em giận à nha...

Mỹ Dung dẫn đôi giắt phăng cặp kính đeo mắt của Bình xuống, vừa đắp lên vai chàng một cái, vừa rít nhỏ:

– Anh đang làm cái gì vậy, hả?

Bình bõn cọt mà không cười:

– Làm bồi phòng, Thưa bà chủ, bà cần chi?

Nàng nghiêng rang, đắp lên vai chàng cái nữa:

– Còn giễu nữa! Anh táo bạo quá rồi! Anh không nhớ rằng thằng cha già đó đã có lần đổi diện anh sao?

Chàng gật đầu:

– Anh vẫn còn nhớ, nhưng anh chắc, sau một đêm đột nhập vào biệt thư.

Thanh Sơn, lão không còn nhớ mặt anh nữa, nên bây giờ anh mới dám giả làm người bồi phòng tự do ra vào phòng này.

Mỹ Dung chận hỏi:

để dễ dàng theo dõi... sát bên em phải hôn?:

Chàng lộ vẻ bất bình trong nét mày cau:

– Từ bữa tắm này lên biệt thư. Thanh Sơn chỉ có vài trăm bước thôi, mà tại sao em không chịu nghỉ ngơi trên đó cho tiện. Em nói rằng, lúc nào em cũng đề phòng..., mà em lại bằng lòng ở trong khách sạn với lão. Thử hỏi em ở bên cạnh lão trong một căn phòng kín đáo như vậy, rủi có gì... bất trắc xảy ra cho em...

Mỹ Dung rắn giọng cắt lời chàng:

– Không bao giờ có chuyện... gọi là bất trắc xảy ra. Tới ngày nay mà anh cũng còn nghi ngờ em nữa hay sao? Em đã đề nghị với lão nên ở trên biệt thư. Thanh Sơn, nhưng lão ta nhứt định ở khách sạn, vì lão ta không ưa ông hai Sự.

Vậy là thuận tiện cho chúng mình đó chứ. Lúc sửa soạn đi tắm, em đã lén liệng cho anh một mảnh giấy... Bộ anh không thấy, không có lượm đọc hay sao?

– Có!

– Em đã bảo anh lên biệt thư. Thanh Sơn ở đó chơi đợi em, từ khoảng ba giờ đến sáu giờ chiều, em sẽ đến gặp anh. Em có dặn trước vợ chồng hai Sự rồi, vấn đề ăn ngủ sẽ được vợ chồng hai Sự phục dịch cho anh một cách chu đáo. Sao anh còn bám sát gót em làm gì đây? Anh cũng thấy, hôm nay, bãi biển không có du khách, trong quán ăn này, không còn ai ngoài chúng mình với ông già Bửu Châu. Nếu anh không khéo thì đồ khỏi bị lộ tẩy...

Bình tắc lưỡi:

– Em không chịu hiểu cho anh. Lòng anh đang băn khoăn, lo lắng...

Tưởng là chàng lo lắng vì chuyện mình chung chạ với già Bửu Châu, Mỹ

Dung thầm lấy làm khổ tâm:

– Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, mà anh cũng chưa tin lòng dạ em hay sao? Em cho anh biết, diễm phúc cho lão Bửu Châu lắm là lão chỉ được nắm tay em thôi, chứ chưa hề dám đòi hỏi làm điều gì khác hơn nữa. Lần chót, em xin thề...

Bình lẹ làng lẩn nàng vào trong và bịt miệng nàng bằng một nụ hôn:

– Anh đâu có nghi ngờ gì về chuyện già Bửu Châu gần gũi em mà em lại thề thốt. Anh nói, anh không yên lòng vì mọi sự việc diễn tiến trong những ngày sắp tới kia mà. Anh nóng lòng muốn biết hành động đối phó và thái độ phản ứng của em như thế nào, chứ đâu phải anh bám dính em để theo dõi... từng cái nắm tay, từng tia mắt liếc si mê của thằng cha Bửu Châu.

Đến đây, Bình nghiêng đầu quan sát bên ngoài, đoạn đổi giọng nghiêm trọng tiếp:

– Hai đứa mình không nên phí thì giờ trong lúc này. Chúng mình nên đi ngay vào vấn đề và tìm giải pháp thích ứng trước khi già Bửu Châu trở lại đây.

– Chuyện lão làm đám cưới?

– Ủ!

– Có ai bên ngoài hay không, anh?

– Không! Anh đứng đây coi chừng cửa. Lão Bửu Châu về tới, anh đeo kính mắt lên, thế là xong. Lão ta không thể nghi ngờ gì cho một tên bồi phòng được. À, em trả cặp kính lại cho anh chứ.

Mỹ Dung với cử chỉ ấu yểm tự tay đeo kính lên cho chàng như cũ, đoạn khẽ tát chàng một cái.

– Em sợ anh thiệt đó! Hồi nãy, thấy anh đột ngột xông vào phòng em muốn đứng tim vậy đó. Rất may mắn lão Bửu Châu không nhận ra anh là ai.

Bình sốt ruột:

– Vụ đám cưới, em đã quyết định sao chưa?

M~ Dung buông mình xuống ghế, thiếu nảo thờ dãi:

– Em chưa có quyết định gì hết. Anh hãy đơn phương quyết định đi, anh bảo sao, em nghe vậy. Hiện giờ tâm trí em rối bời, em không còn biết tính toán gì nữa hết.

Bình tỏ vẻ cương quyết:

– Không còn cách nào hơn là hai đứa phải ly khai gia đình. Tạm xa nhà một thời gian rồi sẽ hay.

Nàng lắc đầu:

– Không ổn!

– Tại sao lại không ổn?

Nàng thút thít khóc:

– Ba còn gây thêm áp lực cho em. Ba buộc em phải bằng lòng để già Bửu

Châu chọn ngày làm đám cưới ngay trong tháng này, không thể chần chờ được nữa. Vừa rồi lão ta cho em biết, đám cưới sẽ được cử hành linh đình trong hai ngày hăm bảy hăm tám tới đây.

Bình trở mặt:

đương lịch?

đạ! Chỉ còn mười ngày nữa thôi. Nếu em không ưng thuận thì kể như... bé Minh mất tích luôn, suốt đời em không được thấy mặt con em.

Chàng tái mặt, hỏi nhanh:

– Ai đặt điều kiện đó? Thằng cha già Bửu Châu? Nếu vậy thì chính lão là thủ phạm bắt cóc thằng nhỏ. Anh phải đi tố cáo hắn.

– Không! Bửu Châu vẫn không hay biết gì về con của chúng mình. Đến ngày nay mà lão còn trách em rằng tại sao suốt thời gian du học em không có một chữ tin tức gửi về cho lão. Dù cho chính tay lão bắt cóc bé Minh, anh cũng không thể kiện cáo ai được, với bằng chứng nào để anh biện minh rằng bé Minh là con của anh? Ba em đã tàn nhẫn lợi dụng tình mẫu tử thiêng liêng làm miếng mồi để đưa em vào cái bẫy tình của lão Bửu Châu.

– Sao em không xin hoãn ngày cưới thêm một thời gian nữa, để mình với vợ chồng ông sáu Nguru truy tầm tung tích thằng nhỏ rồi sẽ hay?

Nàng mở khăn che mặt nức nở:

– Vì muốn chấm dứt sự luyến ái giữa chúng mình, muốn tránh trước rồi rắm giống như trường hợp em sanh bé Minh lúc nọ, nên ba má nhứt định không chịu ý em, không cho đình hoãn lễ cưới đến vài ba tháng như lời yêu cầu của em.

Bà đã cứng rắn một câu: Nếu con ngoan ngoãn nghe lời ba má thì con sẽ được lui tới nhà vú thắm thằng nhỏ. Bằng như con còn cãi lệnh mẹ cha, thì cũng nội trong vòng tháng này, thằng nhỏ sẽ bi.... mang đi xứ khác, kể như nó chết lúc vừa lọt lòng mẹ, không đời nào được thấy mặt thằng nhỏ...

Như vậy, chỉ có hai lẽ để em chọn lựa. Thứ nhứt là, em phải về với lão Bửu Châu để được nhìn mặt con, để được xưng mẹ, gọi con với nó. Hai là, em phải đòi đòi mất con để được vẹn tình trọn nghĩa với anh...

Bình đưa ngón tay lên môi ra dấu:

– Em đừng khóc!

Nàng vội vàng lau lệ:

– Bửu Châu về phải không anh?

Chưa! Em không nên khóc lóc để câu chuyện lọt vào tai người ngoài. Thế rồi, em nghĩ sao? Em trả lời với cha mẹ như thế nào?

– Em không trả lời sao hết. Em chờ ý kiến của anh, chờ giải pháp của anh. Em hẹn với ba má, sau chuyến đi chơi này về, em sẽ trả lời cho ba má biết. Nhưng, ba má định ninh rằng, em sẽ chấp thuận mọi đề nghị của lão Bửu Châu. Ba má tin tưởng rằng, trong chuyến du ngoạn này, em sẽ dần dần

khẩn khít với Bửu Châu rồi tình yêu của em cũng sẽ đến với Bửu Châu.

Bình gọn miệng:

– Mà hiện tại đã đến chưa?

đã đến nông nỗi này mà anh còn đùa cợt được hay sao anh?

Bình dò dẫm lòng nàng:

– Theo ý em, em chọn giải pháp nào để làm lối thoát cho chúng mình?

– Việc anh với vợ chồng ông sáu Ngưu tìm kiếm bé Minh, em xét thấy... không có chút hy vọng nào hết. Em ngóng chờ tin lành đã ba tháng qua rồi, mà con em đâu, em chẳng thấy. Anh có biết tình mẹ thương con đến ngần nào hay không? Lòng mẹ thương con được ví bằng biển rộng, non cao...

Bình chận hỏi nhanh:

– Nghĩa là em chọn giải đáp thứ nhứt?

Mỹ Dung lắc đầu:

– Không! Em không thể mất con, mà em cũng không thể sống xa anh. Tình thương con, yêu chồng, em phải giữ toàn vẹn cho em. Anh đã biết ý em rồi đó, vậy thì anh hãy tự lo liệu đi, hãy tìm phương kế gì dắt nhau ra khỏi ngõ cụt ngay bây giờ đi. Thời gian bắt buộc hai đứa phải hành động cấp bách. Sau một lúc ra dáng im lặng suy tính, bỗng Bình phát cười như đắc chí lắm.

Mỹ Dung vụt đứng lên sững sốt:

– Gì mà anh cười? Vui sướng gì mà anh cười? Tiếng cười kỳ lạ của anh làm cho em... lo sợ quá anh à! Anh Bình!

đđó em đoán ra vì sao anh cười?

Nàng nhìn sâu trong mắt chàng:

– Có phải anh chọn... cái chết làm lối thoát cuối cùng cho nhau hay không?

– Không! Em cứ ưng thuận đi!

– Anh bảo em...

Bình hót nhanh chỗ nàng ngập ngừng:

– Nên vâng lời cha mẹ để cho già Bửu Châu làm lễ cưới đúng theo ngày giờ dự định, không nên tỏ một lời chống đối nữa.

Mỹ Dung càng ngạc nhiên vì thái độ của chàng:

– Anh nói gì kỳ vậy, anh?

– Phậ! Không phải anh nói đùa đâu.

Nước mắt Mỹ Dung bỗng dung thi nhau tuông xuống má:

– Anh bảo em vâng lời cha mẹ, nghĩa là anh bằng lòng... bỏ cuộc anh không còn yêu em như xưa nữa. Có phải vậy không anh?

đđừng vội hiểu lầm anh. Thú thật với em, càng gặp nhiều bảo tố, càng hứng nhiều khổ đau, anh thấy càng yêu em hơn lúc nào hết. Anh vừa nghĩ ra diệu kế, anh lấy làm sung sướng nên anh mới cười.

Nàng nôn nóng:

điệu kế ra làm sao, anh?

– Thì như anh vừa bảo, là em nên vâng lệnh cha mẹ, cứ để cho già Bửu Châu tiến hành hôn lễ theo ý muốn, theo dự định của lão. Em không cần đưa ra một yêu sách nào nữa hết.

Nàng chậm nước mắt, chau mày:

– Vậy mà anh cho đó là diệu kế. Anh bảo em ưng thuận về làm vợ lão Bửu Châu, nghĩa là chúng mình phải chấm dứt chuyện yêu thương thâm lén, chúng mình phải đoạn tuyệt...

để anh nói hết cho em nghe. Sau lễ cưới, chúng mình vẫn đi lại với nhau như thường, càng khấn khít hơn trước nữa à.

– Anh quên rằng, như vậy, em sẽ bị thiên hạ kết tội em là đàn bà ngoại tình, lương tâm em cũng không để cho em sống yên ổn được.

– Em đã thực sự... ăn ở với Bửu Châu đâu mà sợ mang tiếng ngoại tình. Em hãy bình tĩnh để anh bày giải hết cho em nghe. Điều tối yếu là em buộc già Bửu Châu phải làm đám cưới ngoài Sài Gòn, càng xa Saigon càng tốt, thí dụ như Nha Trang, Huế..., ở một đồn điền hẻo lánh nào đó và chỉ đơn sơ thôi, đừng cho lão làm linh đình, đừng cho lão đăng tin mừng trên báo. Nói tóm, em phải viện lý do gì đó để bắt buộc già Bửu Châu làm đám cưới trong kín đáo, gần như là bí mật...

– Em muốn thế nào thì lão cũng phải chịu em hết.

– Sau đám cưới, em bảo hắn dọn cho em một chỗ ở trong vùng ngoại ô Sài Gòn.

– Lão có thiếu gì nhà ở ngoại ô. Rồi sao nữa?

– Rồi em giả đau, giả đau ngay từ đêm tân hôn, để ngăn ngừa mọi sự... chung chạ với hắn.

– Không khó, em đã nghĩ đến cách đó rồi.

– Và kế tiếp sẽ có nhiều biến chuyển bất ngờ đến với em, sẽ có nhiều vui mừng cho em.

– Là sao?

– Trong đêm tân hôn, anh sẽ xuất hiện đến với em, anh sẽ cho em rõ phải tuân tự tiến hành kế hoạch như thế nào... , thế nào, đến ngày chúng mình tìm được on.

Mỹ Dung tắc lưỡi:

– Anh tin đoán như thế nào, anh cho em biết ngay bây giờ để em khỏi băn khoăn, lo lắng ngày đêm. Với em anh cũng úp mở nữa sao? để em ngạc nhiên.

Nàng núng nẩy:

– Thôi! Có chút gì lo lắng là em ăn ngủ không yên. Em hông chịu anh úp mở vậy đâu.

Mãi lo bàn tính chuyện trọng đại mà Bình quên trông chừng bên ngoài. Đến chừng chàng ngoảnh lại thì chợt thấy ông Bửu Châu ôm gói giấy bước trở vô

cửa.

Sợ lão truy gạn Mỹ Dung vì câu nói của nàng lọt tai lão, Bình giả như không thấy lão, chàng lắt đặt bụng cái tách trà chanh mà Mỹ Dung uống còn thừa một phần, hất mạnh ngay mình lão, vừa lẹ miệng trở khéo:

đạ! Tôi úp tách xuống đây! Tưởng bà còn uống nữa nên tôi để nguyên vậy.

Ông Bửu Châu bước vào phòng sùng sộ với chàng:

– Bộ anh đui thiệt hả, anh bồi?

Chàng giả bộ ngờ ngác"

đạ? Ông nói chi?

Lão chỉ chỗ ngực áo ướt:

– Anh thấy gì đây hôn?

– Ủa! Sao vậy, ông?

Lão nhéo áo giữ giữ, vừa quất mắt:

– Còn hỏi ngần ngợ nữa. Anh hất nước ra cửa, thì anh phải coi chừng coi có ai đi ngoài hành lang hay không chớ. Coi nè! Anh hất nước vô mình tôi, ướt hết đây nè! Nếu phải nước sôi trong bình mới rót ra thì phỏng chết tôi rồi.

Bình xoa tay làm như bối rối:

đạ... thưa ông, tôi lỡ tay... xin lỗi ông!

Lão buông hai gói giấy xuống bàn mà căn nhắc:

– Bồi bếp gì mà làm ăn ẩu tả quá! Anh phải cẩn thận một chút nghe, nếu không, nhà hàng này mất hết khách à!

Giọng Bình xỏ xiên:

đạ thưa, tôi nói thiệt cho ông bà nghe, nhà hàng này toàn là bếp cà chít với bồi cà chớn, không có ai làm bồi bếp chuyên nghiệp hết, nhưng nhà hàng vẫn có khách rần rần như thường. Nó đông khách là nhờ nó ở giữa phong cảnh tình tứ, thơ mộng mà Bãi trước, Bãi sau không có, với đặc biệt là... cái phòng ngủ trẻ trung này đây.

Bửu Châu gạt ngang:

– Thôi! Tôi biết rồi, anh khỏi quảnh cáo nữa.

Chàng làm bộ khép nép:

đạ thưa, ông cởi áo ra tôi giặt cho ông.

– Thôi, không cần.

Đang câu kính với anh bồi của thời thế, già Bửu Châu liền đổi nét mặt tươi vui quay sang Mỹ Dung:

– Có sách cho em rồi nè, mà tiểu thuyết ta à. Vì nhà sách lớn đóng cửa, nên không có sách Tây, sách Mỹ gì hết.

Nàng liền mở gói sách:

– Càng tốt! Em đọc sách Việt đỡ mệt trí suy nghĩ hơn.

Bửu Châu chỉ bao giấy kia:

– Anh có mua cho em kí nhãn nữa nè! Ăn nhãn thom miệng!

Nghe già Bửu Châu nói ăn nhãn thơm miệng, Bình cười thầm trong bụng rằng, già có sơ mũi gì được hay không mà tính cho nàng ăn nhãn thơm miệng!

Ông ta lại quay ra sai khiến Bình:

– Anh lấy cho tôi mượn cái đĩa đựng trái cây.

Anh bồi thời thể tất tả chạy kiếm anh bồ chuyên nghiệp mượn cái đĩa bàn, đem lên sắp nhãn ra cho Mỹ Dung.

Thấy còn một mớ rụng rời trong bao giấy, ông Bửu Châu tỏ ra miệt khinh Bình:

– Cho anh hết mảy trái rời đó, anh đem ra ngoài ăn đi.

Bình nổi sùng trong bụng:

– Cám ơn ông, tôi không thích thứ này. Ông chưa từng ăn nên ông coi là trái quý, trái ngon..., ông mua cho bà. Còn tôi ở tại chỗ sản xuất, tôi ăn riết rồi cũng ngán, tôi coi như những trái cây trong rừng.

Đang ngồi xem bìa mấy cuốn sách, nghe chàng nói vậy Mỹ Dung tưởng là chàng có ý ngầm ám chỉ một chuyện... yêu đương vụng trộm, nên nàng bắt mẫn lờm Bình:

Trút hết nhãn rời ra đĩa, Bình vò nhàu cái bọc giấy trong tay:

đạ thừa, ông bà có cần chi nữa hôn?

Nàng liếc lên, xẵng giọng:

– Thôi!

Nhưng, chàng chưa ra khỏi cửa thì nàng gọi giật lại:

– Nè! Tôi nhờ anh nè! Anh lấy cho tôi mượn con dao nhỏ đựng rọc sách.

Già Bửu Châu đang xách áo sửa soạn bước sau buồng tắm, vừa nói nhanh:

– Trong cái xách, ở ngăn nhỏ, có lưỡi lam đó em.

– Rọc sách bằng dao dễ hơn. Lưỡi lam bén quá, có khi rọc không ngay được Bình vừa liếc vô phía cánh cửa hông vừa khép lại, vừa lật đặt móc túi lấy con dao nhỏ trao tận tay Mỹ Dung:

– Hẩn đi thay áo. Hồi nãy, anh định hắt nước ngay mặt hẩn, mà sao không trúng mặt.

Mỹ Dung liếc về phía ấy và thì thầm:

– Kiếm cách gây sự với lão chi vậy?

Bình gọn miệng:

đặng đánh lão.

– Anh thiệt kỳ! Bình yên như những ngày qua, anh không muốn. Anh muốn nổi sùng lên phải hôn?

Bình hậm hực:

– Nếu hồi nãy hẩn nặng lời xài xể anh vì tách nước hắt vô mặt, thì anh sẽ cho hẩn mấy thoi liền. Anh đánh hẩn gục, hẩn cũng chỉ biết là bồi nhà hàng đánh, chớ đâu có biết, đâu có ngờ bị địch thủ ha.

Mỹ Dung không ngớt liếc chừng và khoa tay lia:

– Thôi! Thôi Anh làm náo động trong nhà hàng, không có ích lợi gì cho hai đứa mình hết, mà chỉ có hại thôi. Từ phút này tới chiều, hai đứa mình không thể nói chuyện gì nữa được rồi.

Bình nhìn xoáy trong mắt nàng:

– Sao vậy?

Nàng hất hàm về phía trong:

– Sự hiện diện của chương ngại lớn lao đó.

– Em kiếm chuyện sai hấn đi.

– Sao khiến chuyện gì nữa bây giờ? Bắt lão đi hoài, lão sinh nghi, lão rình rập mình à!

Trong buồng tắm, nước xả ào ào. Ông Bửu Châu lớn tiếng gọi nàng:

– Mỹ Dung ơi!

Sợ nàng vụt chạy vào trong, Bình lẹ tay ấn vai nàng bắt nàng ngồi yên.

Nàng dùng tay rọc giấy:

đạ! Anh kêu em chi?

Nổi cơn ghen ngầm Bình bẹo má nàng, gắt nhỏ:

– Hồng có xung em ngọt xót với hấn như vậy đơ8.c

Tiếng nước vội tắt ngang, giọng Bửu Châu rõ ràng hơn.

– Em tắm nữa hôn?

Mỹ Dung cau mày:

– Thôi! Mới tắm xong mà tắm gì nữa.

– Lên khỏi nước biển, oi bức quá chịu không nổi, em hãy đi tắm lại cho mát.

– Em không có nghe nóng nực. Anh tắm một mình đi. Em đang đọc báo nè!

Bình khó chịu ra mặt:

– Em phải biết khôn như vậy mới được, phải luôn phòng xa mới có thể tránh khỏi... Cho em hay, hấn quỉ quyết gạt em đi tắm đó à!

Nàng rút rích cười trên:

– Nếu em nghe lời lão thì sao?

Bình rít giọng:

– Thì... con dao rọc giấy đó nó sẽ không tha mạng số... của em để cho em bước tới gần cửa hồng.

– Ghen hả?

– Anh có quyền...

– Lão ra tới bây giờ à. Tám giờ tối nay, em hẹn gặp anh tại biệt thự. Thanh Sơn, rồi mình nói chuyện nhiều hơn.

– Sao anh phải chờ đến tám giờ tối? Không thể gặp nhau sớm hơn sao? Anh sẽ đưa tiền cho bà hai Sự, nhờ bà ta đi mua cá tôm làm bữa ăn chiều cho hai đứa mình.

Mỹ Dung lắc đầu:

– Chắc em không thể vô đó sớm hơn được, vì chiều nay, dù muốn, dù không, em cũng phải ăn nhà hàng với lão Bửu Châu. Em đã dặn vợ chồng hai Sự trước rồi, anh khỏi bận lo vì chỗ ăn, chỗ ở. Anh đến bất cứ lúc nào, vợ chồng hai Sự sẽ đãi cơm nước chu đáo. Anh cứ ăn cơm chiều với ông hai Sự, đừng đợi chờ em nhá.

– Em ăn cơm nhà hàng quen rồi nên chê cơm nhà phải hôn?

Nàng ngó chừng bên trong, vừa tát vôi lên má chàng một cái nụng nịu:

– Gay gút vừa thôi chứ!

Ông hai Sự bước vô trước, bật đèn sáng lên, đoạn mở cửa phòng, vừa phân giải:

– Mời cậu vô đây nằm nghỉ. Ông Nam Phát cho thợ sửa sang căn phòng này vừa xong chừng hơn tuần lễ, tốn trên ba trăm ngàn, đó là chưa kể cái máy lạnh. Cậu cứ mở cửa hông đi coi, từ ngoài vô trong thật tiện nghi, sang trọng, có thể nói là ca? Vũng Tàu không có căn phòng thứ hai lý tưởng như vậy.

Bình tò mò đi mở tăng cửa bên trong, thông qua một căn buồng khác được ngăn đôi, một bên có bồn rửa mặt, còn một bên đặt bồn tắm, có máy nước nóng, có bồn tắm gương lớn gắn đứng ở bốn phía tường.

Chàng vừa xem xét từng thứ vật dụng, vừa nói vọng ra:

– Buồng tắm tối tân quá hử, ông Hai.

Ông hai Sự chạy vô phì cười:

– Tôi nói sang nhưt Vũng Tàu, nhì, ba đối với Sài Gòn mà. Cậu có biết tại sao ông Nam Phát chỉ mướn sửa riêng căn phòng của cô Mỹ Dung hay không?

– Ông ta có ý Trang bi... hạnh phúc cho cái phòng ngủ dành cho đôi vợ chồng... bất đẳng thức sắp sửa đi hưởng tuần trăng mật trong tháng này, hoặc tháng tới đây chứ gì. Xét ra, ông Nam Phát cũng tế nhị lắm! Ông Phát muốn cho lão Bửu Châu quên hẳn đi cái tuổi già như cây khô hết nhựa, để sống lại thời trai trẻ đôi ba mươi khi bước vào phòng này. Như vậy, Mỹ Dung mới đỡ tủi thân, hổ phận.

Ông hai Sự nhìn bóng mình trong gương, vừa se râu mép, vừa gật đầu:

– Phải rồi! Ông Nam Phát sửa sang căn phòng này dành cho con rể với con gái, nên ông cấm không một ai khác được đặt chân vô đây hết. Ông dặn tôi, chỉ được phép mở cửa khi nào có cô Mỹ Dung ở nghỉ mát với chồng mà thôi.

Bình quay lại, cắc có hỏi:

– Sao ông Hai lại mở cửa phòng cho tôi vô nằm nghỉ? Ông Hai không sợ bị chủ quở trách rầy la hay sao?

Hai Sự phát cười lớn tiếng:

– Ý ông Nam Phát với cô Mỹ Dung như trắng với đen! Ông Phát định Trang bị căn phòng này cho đầy đủ tiện nghi đặng ông Bửu Châu với cô Mỹ Dung

hường... tuần trăng mật trần đường gì đó. Nhưng cô Mỹ Dung lại muốn... lấy nơi này làm chỗ gặp gỡ yên ấm với cậu! Cô Mỹ Dung dặn tôi, khi nào cậu tới, thì phải dành phòng này cho cậu nghỉ ngơi. Ngoài cậu ra, không được phép mở cửa cho ai vô hết.

– Mỹ Dung dặn như vậy à!

– Thiệt đó! Tôi không nói chơi với cậu đâu. Tôi không phải thầy bói, nhưng tôi tiên đoán, sau này, cái phòng ngủ này thuộc quyền sử dụng của cậu, chứ không phải ông già Bửu Châu đâu.

– Sao ông Hai dám quả quyết như vậy?

Hai Sự hạ thấp giọng nghiêm trọng:

– Tôi đã nghe hết rồi, cậu ơi!

Bình sốt ruột:

– Ông Hai nghe sao? Ai nói gì với ông Hai?

– Tôi nghe ngóng tình hình ở hai phía, tôi đoán biết như vậy chứ không có ai nói gì hết.

– Già Bửu Châu sắp làm đám cưới mà, ông Hai. Nếu chưa chịu đầu hàng hoàn cảnh, thì lão ta làm sao đi cưới được. Không lẽ xe hoa không có cô dâu.

Hai Sự pha trò:

– Ấy! Tới giờ chót, cậu sẽ thấy cô Mỹ Dung phản pháo rầm rầm, làm cho vợ chồng ông Nam Phát với lão Bửu Châu không kịp đỡ, ông Bửu Châu sẽ rước lấy thảm bại, đau hơn té cây! Cậu cũng biết trước chuyện đó hơn ai hết mà cậu giả đồ ngơ ngẩn gạn hỏi tôi.

Hai Sự vừa dứt lời thì có tiếng thằng Bé nhỏ réo bên ngoài:

đựng Hai ơi! Cà phê nè!

Hai Sự trở ra phòng ngoài:

– Mày để trên bàn đó cho cậu đi rồi chạy ra canh cổng. Nhớ, phận sự của mày cũng y như hôm trước vậy nghe hôn.

– Thằng Bé nhỏ đem tách cà phê đặt trên bàn nhỏ đoạn thoát chạy liền: đạ! Hễ cô Hai tới thì con mở cổng vô liền. Còn chiếc xe đen mang số băm lăm... băm lăm tới thì con lấy đá chọi.

Hai Sự bước ra cửa lớn tiếng mắng:

– Con khi! Ai biểu mày lấy đá chọi? Mày chọi bể kiến người ta, thằng cha mày ở đợ ba đời cũng không đền nổi à! Trờ lại tao biểu nè, Bé nhỏ!

đạ chi Dựng?

– Tao dặn mày, hễ thấy ông già đó tới thì bấm chuông báo động, cho ta biết. Bộ mày không nghe hay sao?

đạ! Bấm chuông báo động ba tiếng dài!

– Ủ! Ra ngồi canh ngoài đó đi. Mày mê chơi mà để người lạ mặt lọt vô đây thì chết à ghen.

đạ! Hồng có đâu.

Thằng nhỏ đâm đầu chạy, phè hai vạt áo thả nút phất phất làm cánh!
Bình nhăm chút cà phê, đoạn buông mình xuống chiết ghế bọc nỉ xanh, lộ vẻ
băn khoăn:

Đã tám giờ hơn rồi! Không biết có chuyện gì mà chưa thấy Mỹ Dung tới.
Tôi muốn nhờ ông Hai đạp xe ra khách sạn... thám thính thử coi Mỹ Dung
kẹt rắc rồi gì hay không. Chưa bao giờ Mỹ Dung trễ hẹn, nên tôi lo lắng quá!
Ông Hai Sự tắt tả đi khép lóp cửa kính lại đóng mở máy điều hòa không khí,
vừa cười trấn an chàng:

– Cậu yên tâm, thế nào cô Hai cũng vô mà. Có lão già đó kèm theo bên
cạnh, cô Hai đâu có dễ gì đi đúng giờ. Chờ một lát nữa coi, nếu đúng tám
giờ rưỡi mà cô Hai chưa tới thì tôi ra khách sạn dò la....

Bình tắc lưỡi:

– Khổ ghê! Ông Hai thấy hôn? Vì trời bắt tôi nghèo không có danh vị,
không có bạc vàng, nên chuyện tình duyên của hai đứa như là... mây bay qua
núi, không biết đến chừng nào hai đứa mới được yên ấm một nhà.

Hai Sự nói nhanh:

– Ngày đó không còn xa đâu cậu.

Bình thở dài:

– Cũng có thể nó sẽ phải vỡ tan như bọt nước viên trên bãi cát!
Đã bao nhiêu năm chịu đựng rồi, còn lại những ngày chót thôi, mà bắt kham
hay sau cậu? Tôi đinh ninh rằng đúng vào ngày cưới, cô Mỹ Dung sẽ lật
ngược tình thế. Bây giờ, tôi nói thiệt với cậu nghen. Tôi sẽ khuyến khích cậu
à! Tôi không có quyền hành gì đối với cô cậu, nên tôi không dám nói là xúi
giục...

Bình xoáy tia mắt nhìn người quản gia:

– Ông Hai khuyến khích gì, ông Hai?

Hai Sự liếc ra cửa và nói nhỏ:

– Chắc cô cậu đã có dự tính từ lâu rồi mà? Nếu cậu dắt cô Mỹ Dung trốn đi,
thì tôi hứa giúp đỡ cô cậu chu toàn nơi ăn chốn ở.

Chàng lắc đầu:

– Không! Chúng tôi không thể áp dụng giải pháp đó.

Hai Sự chau mày:

– Vậy chờ cậu tính sao?

– Tối bây giờ mà chúng tôi cũng chưa biết phải tính sao. Cần chờ xem lão
Bửu Châu chọn ngày nào làm lễ cưới và lão sắp đặt hôn lễ như thế nào, rồi
chúng tôi mới có thể toan liệu được. Ông Hai nên nhớ dùm, những gì mà Mỹ
Dung tiết lộ với Ông Hai, bà Hai, ông bà nên giữ kín cho.

– Cậu khỏi dặn, cậu tin tưởng nơi vợ chồng tôi đi, với thằng Bé nhỏ cũng
vậy. Lúc nào chúng tôi cũng đứng về phía cậu với cô Mỹ Dung hết mà. Mỗi
lần ra đây, cậu thấy đó, vợ chồng tôi hết lòng giúp đỡ cô cậu, nói tiếng che

chở thì quá đáng.

Không nói giấu gì với cậu, đầu đuôi vợ chồng tôi chỉ có một mình con Thu, con nhỏ học ở trong Sài Gòn mà cậu thấy nó kéo nước cho mẹ nó hồi nãy đó. Thấy chuyện gì bất bình, bất nhân, tôi không thể làm tai ngơ, mắt điếc được. Tôi phải làm gì để chút phước đức cho con gái. Tình cảnh của cô cậu hiện tại đáng để cho tôi suy gẫm nhiều về tình duyên của con gái tôi sau này. Nghèo đói thì ráng chịu chứ không ai nỡ ép duyên con để tranh dành, trục lợi.

Nếu tôi có chút tình ruột thịt với gia đình ông Nam Phát, thì tôi đã ra mặt công khai chống đối vu. Bữa Châu từ lâu rồi. Trái tai, gai mắt tôi quá, mà vì kẻ ăn người ở nên tôi không nói gì được hết cậu à.

Bỗng một tiếng chuông reo cắt ngang câu chuyện. Ca? Bình và hai Sự đều lộ vẻ hớn hở.

Bình đứng phắt dậy:

– Mỹ Dung vô tới đó, ông Hai!

Hai Sự thông thả mở cửa, lách mình ra ngoài:

– Tôi nói không sai mà! Để tôi ra rước cô Hai vô.

Chàng dặn vói theo:

– Coi có ai theo dõi Mỹ Dung không, nghe ông Hai

– Cô Hai còn cẩn thận gấp mấy tôi à.

Bình cố dằn nén nôn nóng trong lòng, chàng bước sang buồng rửa mặt, chải tóc lại, để chuẩn bị đón tiếp người yêu.

Bên ngoài có tiếng giày bước nhanh làm cho lòng Bình càng thêm hào hứng.

Nhưng, chàng ra vẻ thản nhiên đứng yên trước gương soi.

Giọng Mỹ Dung nghe như mật ngọt, liều mềm.

– Anh ơi! Anh đâu rồi?

– Anh đây! Anh ra ngay.

– Làm gì trong đó?

Chàng pha trò:

– Anh điểm trang một chút.

Bình trở ra ngoài, hai người thấy mặt liền vồ lấy nhau như qua một chu kỳ ngàn năm mới được tái ngộ một lần. Sự tái ngộ đó không có gì khác hơn là những... đền bù cho nhau xứng đáng!

Như rụng rời, Bình từ từ buông mình xuống ghế kéo cả nàng theo, rồi chàng nói khẽ nghe như rên rỉ:

– Anh ngất trên môi em! Anh chết trong mắt em, em ơi!

Nàng vùng dậy tát cho chàng một cái và cười rúc rích:

– Ai biểu tham lam!

– Tới trễ hẹn, anh chưa phạt đó, nói cho mà biết.

– Tại thằng cha già đó, không hiểu sao, hấn cứ quần quít bên em hoài dường

như ông ta đã nghi ngờ em nhiều rồi. Em sốt ruột quá mà không biết làm sao đi được. Thừa lúc ông ta ra ngoài xe lấy đồ, nhanh như chớp, em lén ra cửa hông khách sạn. Cho thằng chả ở đằng kiểm đồ con mắt. Chừng em về, chắc không êm quá.

Chợt thấy tách cà phê, nàng bung lên và tiếp bằng câu hỏi ý nhị:

– Bộ tính thức trọn đêm nay hay sao mà uống cà phê đen đây ôgn?

– Không uống cà phê, cũng không tài nào nhắm mắt được.

– Cho em uống khén một chút nha.

để anh xuống nhà bếp kêu bà Hai pha thêm cho em.

– Thôi khỏi. Hai đưa uống chung tách này được rồi.

Liếc ra cửa chợt thấy thằng Bé nhỏ thập thò, Mỹ Dung đưa tay vẫy:

– Làm gì ló thụt đó cậu? Vô đây tôi nhờ một chút nè!

Thằng Bé nhỏ tay bung đĩa bom hai trái, tay cầm con dao, đẩy cánh cửa kính, khép nép bước vào trong. Nó đặt đĩa trái cây ngay bên tay Bình và lễ phép:

– Thừa cô cậu, dựng biểu bung trái bom lên mời cô cậu.

Mỹ Dung lệ miệng:

để đó đi! Cậu rình rập gì ngoài cửa?

Thằng nhỏ len lét lui lại một bước, vừa lắc đầu:

đạ hồng có!

– Tôi thấy rõ cậu ló nửa mặt...

đa...

– Thôi! Chừng nào ra, khép lớp cửa bên ngoài lại và có lên thì phải gõ cửa nghe hôn.

đạ!

– Có ai canh chừng ngoài cổng hôn?

đạ có dựng hai.

– Kêu dựng hai vô đi, khỏi mất công canh gác nữa. Khóa cổng cho cẩn thận là được rồi.

Thằng Bé nhỏ dạ một tiếng và vội vàng quay gót. Hai lớp cửa đóng kín lại để bảo toàn hạnh phúc cho hai người. Tiếng động bên ngoài không thể lọt vào trong được nữa. Và bên trong phòng dù có bắn cà nong, bên ngoài không ai nghe.

Bình tỏ ra e ngại:

– Sao em không cho người canh cổng?

Mỹ Dung ghé ngồi bên tay ghế của chàng, vói lượm con dao lên, vừa thản nhiên cười tươi:

đâu có ai xong xáo nhà này lục soát mà sợ. Hơn nữa, căn phòng này là căn phòng bất khả xâm nhập. Nếu thằng cha già Bửu Châu có đi tìm em, thì lão chỉ quanh quẩn tìm dấu vết ngoài sân thôi.

– Nói đến đây, Mỹ Dung đưa con dao trước mặt ngắm nghía:
 – Con dao bén nhọn ghê!
 Và nàng dí ngay cô? Bình, vừa cười khúc khích:
 – Sợ hôn?
 Chàng né đầu:
 đừng giỡn đại. Cô hôn giục anh thì... chết anh à.
 – Bây giờ em muốn giết anh. Anh nghĩ sao?
 Bình nhẹ gạt tay nàng và chau mày:
 đừng nói bậy mà!
 Nàng nghiêm giọng:
 – Thiệt à! Em giết anh trước, rồi em trở mũi dao. Như vậy, hai đứa vừa trút hết khổ đau, vừa được gần gũi nhau muôn kiếp. Nếu để anh cầm dao hạ sát em trước thì em khỏi phải nhọc sức, nhưng em sợ anh... đổi ý khi em đã chết rồi.
 Đêm nay là đêm cuối cùng của chúng mình. Chúng mình sẽ vĩnh viễn đi về chân trời hạnh phúc. Sau khi ăn xong hai trái bom đó, em sẽ thực hiện dự định của em.
 Bình trở mặt kinh ngạc nhìn sâu trong đáy mắt người yêu:
 – Mỹ Dung!
 Nàng nhíp lưỡi dao sáng loáng lên cạnh bàn:
 – Thế nào anh có đồng ý hay không?
 dường như tâm trí em đã mất thăng bằng rồi phải hôn?
 – Vẫn bình thường và sáng suốt lắm.
 Chàng lộ vẻ nao núng đứng phắt dậy:
 – Anh thấy sắc diện của em khác thường...
 – Người sắp chết thì vậy. Đây là giờ cuối cùng của một cuộc tình ngang trái, bẽ bàng. Trang bi tình sử của đôi ta sẽ được chấm dứt đúng chín giờ.
 Chàng đưa tay xem đồng hồ, đoạn rắn giọng ra lệnh:
 – Mỹ Dung! Vứt con dao đi! Đừng điêndại! Anh bảo liệng con dao đi nghe.
 Nàng bật cười ngặt nghẽo:
 – Sợ chết hả? Sợ chết thì thôi, em cũng không dại gì mà chết một mình. Yên tâm ngồi lại đi để em gọt bom cho ăn. Trong nhà cũng có sẵn rượu mạnh.
 Hai đứa mình cùng uống cho say nhá.
 Bình khoa tay:
 – Thôi! Thôi! Mình cần tĩnh táo để nói chuyện.
 Chàng vừa dứt lời thì thình lình có tiếng gõ cửa thật gấp rút. Đoán biết có biến động gì đó. Bình chạy ra mở cửa. Lốp cửa ngoài vừa bật hé thì hai Sự thò đầu vào hỗn hển:
 – Không xong rồi cô cậu ơi! Đã bị bao nhà rồi cô cậu ơi!
 Đang cầm trái bom chưa kịp gọt vỏ, Mỹ Dung rụng rời buông con dao, sáng

sốt:

– Ai bao nhà?

– Chàng bình tĩnh hơn:

– Cảnh sát hả, ông Hai?

đạ không, cảnh sát bao, ai mà sợ. Ông chủ dắt một tốp tay chân bộ hạ đột nhập vô rào hòi nào không biết...

Mỹ Dung hốt hoảng quăng trái bom lăn lóc dưới gạch:

– Hả ? Ba tôi ra hả ?

Bình cũng xanh mặt kinh hoàng:

– Ông chủ đem bộ hạ tới bao nhà này để bắt tôi?

Hai Sự run rẩy:

đạ! Ông đang chỉ huy vòng vây, không thể thoát đi đằng nào được Ông vô tới bây giờ à. Hình như có ông già Bửu Châu theo nữa. Cậu mau mau theo tôi đằng tôi chỉ chỗ cho cậu trèo lên la phong trốn.

Bình định thoát chạy theo hai Sự, nhưng Mỹ Dung nhanh nhẹn níu tay chàng kéo lại:

– Tùy cơ ứng biến, anh đừng sợ gì hết nữa. Chúng mình nên bình tĩnh đối phó. Còn dựng Hai, dựng hãy đóng cửa lại, rồi ra ngoài tiếp ba tôi. Ba tôi có hỏi gì, dựng cứ trả lời bằng sự thật, cho ba tôi biết, hai đưa tôi đang ngồi đợi trong này.

– Cô định chống trả thiệt hả, cô hai?

Nàng chụp lấy con dao cầm chặt trong tay:

đến nước cùng, biết làm thế nào hơn. Dựng hãy đi ra ngoài đi đừng lo lắng cho chúng tôi. Một mình dựng không thể che chở cho chúng tôi được đâu.

Cửa phòng đóng kín lại:

đầu gì, tôi cũng liều à cô.

Hai Sự biến mất rồi, Bình càng sợ sệt hơn:

– Em...! Sao em không cho anh lánh mặt? Em đang có dự định gì mà... mà cầm dao?

– Không bao giờ chúng mình tự sát. Em bảo anh hãy giữ bình tĩnh như em nè, để mặt em đối phó với tình thế cho anh xem. Em đã có cách tự vệ cho bản thân mình và cho hạnh phúc, tình yêu của mình.

Bình lập cập:

– Tư.... bằng... cách nào?

Mỹ Dung cười gượng:

– Còn tùy ở thái độ của ba em khi ông bước vô đây bắt gặp anh.

Đến đây, nàng lượm trái bom còn lại trong đĩa, chề đôi, đưa cho Bình một nữa:

– Nè, anh! Minh cứ thản nhiên ăn đi. Nhưng, tuyệt đối, không nên ngồi.

Nàng cắn dòn một miếng:

đù ăn không được cũng ráng ăn. Nhai ngon lành như em nè để người ta không thấy vẻ sợ sệt của mình.

Bình nghe lời nàng cắn miếng bom rồi ngậm luôn khi hai lớp cửa bị mở toang ra.

Với sắc diện đầy thịnh nộ, ông Nam Phát lần vai hai Sứ, xông ngay vào trong. Ông xoáy tia mắt rực lửa nhìn Bình và con gái, vừa gằn giọng:

– Hừ! Bây giờ có trồn đàng trời cũng không khỏi tay tao. Bây đừng tưởng bây khôn hơn thằng già này.

Ông dừng lại giữa phòng và hắt hàm hỏi Bình:

– Ê! Thằng khôn khiếp kia! Mày là con nhà ai vậy?

Mỹ Dung nắm tay chàng dòn chàng lùi vào tường chỗ có cửa sổ, đoạn bám tay chàng nhắc nhỏ:

– Bình tỉnh trả lời.

Chàng lí nhí:

đạ thừa... , con ba má tôi...

Ông Phát chống nạnh hai tay, oang oang:

– Mày giởn mặt với tao hả vậy? Cha mẹ mày là ăn mày, hay ăn trộm? Còn con Mỹ Dung, con gái hư! Làm gì đẹo theo nó? Hãy bước ra ngoài, mau!

Mỹ Dung nép sát trước ngực Bình như có ý che chở cho chàng trước mọi bất trắc. Nàng lắc đầu:

– Con không thể rời ảnh được. Ba! Con lạy ba...

Ông già nạt ngang:

– Không có lạy lục gì hết! Tao biểu bước ra khỏi phòng để cho tao trừng trị. Cái thằng mất dạy, ăn trộm, ăn cướp kia. Hãy ra năn nỉ chồng mày đừng nó tha tội cho mày.

Mỹ Dung lại lắc đầu cương quyết:

– Không! Không! Con không đi năn nỉ ai hết. Chồng con là anh Bình, chứ không phải ông già Bửu Châu. Hai con tha thiết yêu nhau từ lâu rồi, đã có con với nhau rồi, xin ba đừng nhẫn tâm chia rẽ chồng, đập đổ tình yêu và hạnh phúc của hai con. Dù phải chết, hai đứa con nguyện chết bên nhau, chứ không thể phụ bạc nhau được. Lạy ba mở lượng biển trời.

Ông Nam Phát giận run, ông nghiêng răng cắn ngang:

– Mày dám cứng đầu ngỗ nghịch như vậy phải hôn, Mỹ Dung? Mày quyết chống lại tao phải hôn. Mỹ Dung? Nhỏ nhẹ dạy bảo không chịu nghe, thì mày đừng có trách me, oán cha, ha!

Đến đây, ông Phát quay lại bảo hai Sứ:

– Chú ra ngoài kêu ông Bửu Châu với thằng mặt rô? Đứng chặn ở cửa sau vô đây cho tôi.

Đoán biết ông Phát sẽ nhờ tay thằng mặt rô với già Bửu Châu lôi Mỹ Dung

ra ngoài, nên hai Sự cứ đứng yên:

– Tôi tưởng ông chủ không nên để người ngoài chứng kiến cảnh này. Ông nên đóng cửa dàn xếp một cách kín đáo là hơn.

– Thì chú kêu chồng con Dung vô đây.

Hai Sự vội vàng đóng kín hai lớp cửa lại:

– Lại càng không nên ông à.

Ông Phát tức tối hét lên:

– Con nhỏ hư thân mất nết kia! Có chịu bước lại đây tao biểu hay không?

Còn thằng ăn trộm đó, hãy buông con gái tao ra. Nếu trái lệnh tao, tao cho tụi nó băm xác mày ra bây giờ.

Mỹ Dung chẳng nhúc nhích, mà Bình cũng không chịu buông nàng. Một tay Mỹ Dung lăm le con dao, một tay còn cầm miếng bom như thủ thế.

Thình lình mấy lần cửa lại bị tung ra. Già Bửu Châu tiến vào phòng với bộ mặt tái xanh khi thấy Bình đang ôm cứng Mỹ Dung.

Mỹ Dung khôn khéo lên tiếng hăm dọa để chặn trước mọi phản ứng ghen tuông của già Bửu Châu:

– Nếu ai bước tới một bước nữa, toan uy hiếp chúng tôi, thì chúng tôi liều..

Hai đứa tôi thề chết bên nhau, không có một mảnh lực nào bắt buộc chúng tôi xa nhau được hết

Nói đến đây, Mỹ Dung nhét con dao vào tay Bình, vừa kín đáo nắm chàng một cái, vừa gằn giọng tiếp:

– Chú Bửu Châu! Như chú đã biết từ trước, không bao giờ chú làm chồng tôi được. Dù cho chú ngồi trên non vàng, núi bạc, chú cũng không thể dùng mảnh lực đồng tiền mà chia cách vợ chồng tôi được đâu. Xin giới thiệu cho chú biết người đàn ông này là chồng tôi

Già Bửu Châu sảng sốt kêu lên:

– Là thằng bồi nhà hang..

Nàng chặn ngang:

– Không! Là một được sĩ tương lại. Còn chú mới chính là thằng bồi. Chú có hiểu tại sao tôi kêu chú bằng thằng bồi chưa

Ông Nam Phát lại trợn trừng, hét lên như sấm:

– Mỹ Dung! Tao giết mày chết! Tao giết mày chết!

Thấy cha mình và già Bửu Châu xông tới, Mỹ Dung liền chọi miếng bom ngay trán Bửu Châu:

– Đứng lại! Tôi đã nói, chúng tôi liều chết, nếu chú toan dùng vũ lực đối với chúng tôi

Bình run run kề mũi dao ngay cổ nàng và lắp bắp:

– Tôi sẽ giết vợ tôi trước.. Tôi giết vợ tôi trước.. rồi tôi trở dao tự sát..

Ông Nam Phát hoảng hồn giăng tay ngăn già Bửu Châu, vừa bảo nhỏ:

– Đứng! Khoang! Bình tĩnh!

Và ông quay sang Bình dịu giọng:

– Cậu! Cậu hãy buông dao xuống rồi tôi sẽ giải quyết êm đẹp cho cậu.

Mỹ Dung nắm cổ tay Bình:

– Anh chỉ buông dao khi nào mọi đe dọa chung quanh hai đứa mình không còn nữa, khi nào chú Bửu Châu chịu rút lui

Già Bửu Châu lồng lộn như điên:

– Trời ơi! Tức lộn gan lên đầu nè trời! Vợ tôi phản bội tôi, làm nhục tôi nè trời! Mỹ Dung ơi.. là Mỹ Dung ơi! Em hứa.., em ưng.., rồi bây giờ em làm khổ anh!

Nàng gạt ngang:

– Im đi! Trong phút này, tôi tưởng chú biết thân, cầm miệng lặng lẽ ra về đi. Tôi không có hứa hẹn với chú điều gì hết Đồng tiền của chú làm khổ chú chứ không có ai làm khổ chú cả Tôi ưng làm vợ chú hồi nào mà chú tự xưng là chồng tôi

Bửu Châu vò đầu, bứt tóc:

– Già hai thứ tóc rồi mà còn bị con nít lừa gạt, có tức hộc máu chết được không chớ.

Ông Nam Phát nhẹ vỗ vai già Bửu Châu:

– Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Thình lình, Bửu Châu túm ngực áo ông Phát và rít lên:

– Con gái của ông như vậy mà còn bảo tôi bình tĩnh sao được nữa chớ Ông đừng mong lừa gạt tôi lần nữa Con gái của ông trá trở như vậy, thì ông không thể nuốt trôi năm trăm triệu bạc của tôi đâu nghe.

Ông Phát liếc trái như có ý cầu cứu nơi hai Sự:

– Bửu Châu! Làm cái gì vậy Chuyện đâu còn có độ.

– Còn gì Còn gì Trả năm trăm triệu bạc lại cho tôi, mau!

– Thi... Thi.

– Nếu không trả, ông phải ra lệnh cho con gái của ông theo tôi rời khỏi nơi này và cho đám bộ hạ phanh thây thẳng khôn kiếp kia

Ông Phát càng sợ cuống, đưa mắt nhìn từng người:

– Nợ. nó kè dao ngay cổ con Mỹ Dung mà tôi biết phải làm sao bây giờ Tiền bạc đâu có sẵn đây, chú muốn đòi thì chờ về Saigon...

Bửu Châu kéo lôi ông Nam Phát đến gần chiếc ghế:

– Thì ngồi đây, biên cho tôi tám séc năm triệu.

– Tôi không có mang tập séc theo, lấy gì mà biên Tôi có giựt nợ đâu mà chú làm dữ vậy. Chú cứ yên tâm ra về đi để tôi tỉnh.. Chú không có mất mát gì đâu

Bửu Châu càng rắn giọng cương quyết:

– Tôi không thể ra về tay không được, phải có hoặc Mỹ Dung, hoặc tám chi phiếu năm triệu. Tôi kỳ hạn cho ông năm phút, chỉ năm phút thôi, để ông

giải quyết cho tội

Giọng ông Nam Phát đầy khổ sở:

– Mỹ Dung! Con có thấy người ta làm ngất ba chữa Vây mà con đành đứng ngó hay sao

Nàng vẫn thản nhiên:

– Con không được biết về số nợ của bạ Có lẽ ba bán con cho ông già đó năm triệu. Vây thì có gì khó khăn đâu, chuyện mua bán không xong, thì ba hoàn năm triệu lại cho người ta.

Đến đây hai Sự mới chịu xen vào vấn đề, ông ta đẩy vai già Bửu Châu, đoạn chống nạnh, hất hàm:

– Nè! Thăng cha già háo sắc, khôn nạn, vô liêm sỉ!

Bửu Châu cũng chống nạnh, vênh mặt:

– Ê! Mày chỉ là tên nô bộc bần tiện. Sao mày dám xác xược mắng tao hả mày

– Rồi sao Mày làm gì tao, thăng già dê?

Thấy hai Sự vạm vỡ, già Bửu Châu hơi nao núng:

– Mày không được quyền xem vào chuyện gia đình của chú Phận sự của mày là phận sự tôi tớ.

Hai Sự nói nhanh:

– Tức là tao có bốn phận bảo vệ chủ tạo Lúc này không phải là lúc đòi nợ Bây giờ, người trả nợ phải là mày chứ không phải là ông chủ tạo Mày phải trả vợ con lại cho cậu Bình mà lẳng lẳng ra đi, không được nói thêm một tiếng nào nữa hết

Bửu Châu âm ứ:

– Mỹ Dung là vợ sắp cưới của tôi mà Tôi đã rộng lượng không chấp nhứt... chuyện dĩ vãng của vợ tôi..

Hai Sự nhanh nhẹn thộp cổ Bửu Châu, bóp tắt ngang câu nói của ông ta, một tay thì bẻ tay Bửu Châu, đẩy dần lại cửa:

– Thăng già chó chết! Tao chưa ra tay là vì tao thấy mày không còn sống bao lâu nữa, biết hột Muốn được bình yên toàn mạng thì hãy bước ra khỏi chỗ này tức khắc Ỗ giàu tung tiền của ra mà cướp vợ, đoạt con người ta, thì chừng xuống âm ty, phải bị quỷ sứ bỏ vô vạc dầu mà nấu, nghe hột Bửu Châu ngoái đầu lại nhìn Mỹ Dung như mong nàng ban cho chút xót thương trong lúc lão sa cơ thất thế:

– Tôi không sợ. Tôi không sợ. em thay lòng, đổi dạ như vậy. Tôi vô cùng khổ đau vì em, em biế ỏn

Mỹ Dung cười mỉa:

– Thôi về đi chú Tôi đâu có nói yêu thương chú bao giờ mà chú trách tôi thay lòng, đổi dạ Ba tôi nợ chú bao nhiêu thì hãy về Sài Gòn rồi ba tôi trả cho. Bửu Châu lại quay sang ông Nam Phát hăm dọa:

– Tôi không thể bỏ qua vụ này đâu nghe ông Ông nhớ lại coi, từ ngày ông hứa với tôi bây giờ, tôi đã hao tốn..

Không để già Bửu Châu dứt lời, hai Sự đá đít ông ta:

– Chưa ăn đòn là may! Đi đi thằng già mắc dịch.

Thấy già Bửu Châu cố bám lấy cánh cửa chưa chịu đi, Mỹ Dung chọc tức thêm:

– Cháu đã nói chú không mất mát gì đây mà chú lợ Chú cũng đừng buồn vì chú với cháu không thể thành vợ thành chồng Cháu xét thấy, người già cả cỡ tuổi chú thì nên tìm cái thú an nhàn của tuổi già là hơn chớ đừng nghĩ tới chuyện vợ con nữa Già mà mê gái tơ thì. phải giảm kỷ à chu.

Mỹ Dung vừa dứt lời thì già Bửu Châu bị hai Sự đẩy ra khỏi phòng và đóng ập cửa lại.

Ông ta tức tối đâm cửa rầm rầm:

– Cha con âm mưu đoạt của tôi phải hôn Tôi không để cho mấy người sống yên đâu nghe. Mấy người sẽ biết tay tôi nghe.

Hai Sự hăm hở mở cửa bước ra ngoài Rồi không biết hai Sự đối phó thế nào mà không nghe tiếng của già Bửu Châu nữa

Thấy mình đã thắng thế rồi, Mỹ Dung khắp khởi lòng mừng, nàng gờ lấy dao trên tay Bình, đoạn dò dẫm bước từng bước từng bước tiến đến gần ông Nam Phát:

– Ba!

Trông chân đứng lặng người một lúc rồi ông Nam Phát chán chường buông mình xuống ghế lộ vẻ bối rối:

– Vừa lòng con chữa Toại nguyện con chữa Con ưng, con chiu... , nên ba mới để cho nó sửa soạn làm đám cưới, rồi bây giờ con lại trở chung.. Luôn luôn, con làm rối ba, ba biết giải quyết làm sao cho ổn đây Nó hăm dọa mình độ Con có hay không

Mỹ Dung quăng dao, quì xuống bên chân cha, để nước mắt rung rung:

– Ba nợ người ta bao nhiêu, ba trả lại người ta là yện Mình có lừa gạt đoạt của ai đâu mà ba sợ người ta thừa kiên. Người ta hăm dọa. như vậy là để chữa thẹn khi thấy không thể mua chuộc được tình yêu của con mà thôi Lần cuối cùng, con van lạy ba, xin ba thương con thương anh Bình, thương cháu ngoại của bà. Xin ba đừng nhìn vào sự giàu sang của người ta, mà ba nên vì hạnh phúc cho con hết ba ạ Thử nhìn vào hoàn cảnh của người khác, nếu ba thấy một đôi vợ chồng quá chênh lệch tuổi tác như con với ông Bửu Châu, ba sẽ nghĩ gì về họ, ba khen ngợi hay ba mỉa mai hỏ Nếu ba thấy cái chết trong cuộc đời con khi con phải lấy ông Bửu Châu, thì xin ba đừng bắt buộc con với anh Bình phải xa nhau nữa

Ông Nam Phát ngó lên trần thờ dài, ra dáng trầm ngâm, nghĩ ngợi.

Mỹ Dung ngoảnh lại nháy mắt ra dấu với Bình Chàng hội ý đến khép nép

bên cạnh ông Nam Phát, dọn miệng dọn mồm một lúc mới lí nhí được mấy tiếng:

– Kính thưa bác.

Ông Phát ngó thẳng mặt chàng làm mất bình tĩnh, đứng chệt nghen luôn Nàng van lơn tiếp:

– Ba ơi! Sao ba không thương con Ba nở nào chôn vùi cuộc đời con trong sào khố Có phải ba má nghèo nàn chi đâu mà ba má muốn cho con bám víu vào cái gia tài của một ông chồng già đáng bậc cha chú của con Con lại ba! Con xin ba hồi tâm..

Thình lình, ông Nam Phát nghiêm giọng hỏi con gái"

– Thằng này là thằng Bình đây ha?

Bình xá một cái:

– Dạ! Con tên Bình

– Nhà cửa ở đâu

Mỹ Dung lẹ miệng đỡ lời:

– Dạ, ảnh ở trong xóm nhà dọc bờ tường phía sau nhà mình đó ba.

Ông Phát tiếp tục điều tra lý lịch

– Cha mẹ còn đủ hôn

– Thưa bác, còn đủ.

– Sống với nghề nghiệp gì?

– Thưa bác, ba cháu đạp xe ba bánh

Ông Phát trở mặt:

– Hử! Phu xe ba bánh xúc rác đó ha?

– Thưa không, chở các, chở cây, rau cai.., ai muốn chở gì thì chở nậy Còn cháu hiện là sinh viên..

Ông chận ngang nghe hơi gay gắt:

– Biết rồi, tôi biết cậu là sinh viên được rồi Ông già đạp xe ba bánh mà dám cho con học tới cỡ đó, tức là ông già muốn cho cậu có vợ giàu đó ạ Nghèo thì phải nhờ cậy bên vợ. Người ta nói lạ. thực lộc chi thệ.

Nghe cha mình chàm tự ái Bình hơi năng. Mỹ Dung thẳng thốt:

– Ba! Khác hẳn với người ta, tánh anh Bình thích sống tự lập bằng khả năng có của anh Ba má ảnh có dự định rồi, sau khi ảnh ra trường, ba má ảnh sẽ về quê bán vườn, bán đất, để cho ảnh làm vốn mở nhà thuộc

Ông Phát nhẹ gật:

– Vậy thì được! Ông già, bà già cậu là điền chủ đứng bộ được bao nhiêu ruộng đất dưới tỉnh?

Mỹ Dung hót luôn:

– Cả trăm mẫu à ba.

– Mà sao ông già lại phải đạp xe ba bánh

– Dạ. vị. ba anh Bình không chịu... cái về trường gia. Ông thích hoạt động,

thích làm việc cực nhọc, để cho con cái noi gương mà tự lập sự nghiệp mai sau Chính vì vậy mà anh Bình con kiên nhẫn học hành tới ngày này

Ông Nam Phát gật luôn:

– Đáng khen! Hiếm có như vậy.

Mỹ Dung tiu tít vui mừng:

– Ba rộng lượng tha thứ cho hai con hả bà Ba bằng lòng tác hợp cho hai con nên nghĩa vợ chồng hả ba?

Ông gần từng tiếng:

– Tao đã nói gì đâu mà bằng lòng hay không bằng lòng Có tác hợp hay không tác hợp, tụi bây cũng đã thăm lén ăn ở với nhau tới có con rồi

Bình khoanh tay:

– Vì quá yêu nhau, hai con trót dai.. Cúi xin bá hư tha, xin bác cho cháu được phép cưới Mỹ Dung

Mỹ Dung tiếp:

– Ba! Con đã khóc hết nước mắt với ba má rồi, ba nên ban cho hai con niềm vui Ba gật đầu cho con mừng đi bà Ba hứa một lời cho anh Bình yên tâm đi ba.

Thấy vẻ giận dữ trên gương mặt ông Nam Phát đã dần tiêu biến hết rồi, Bình mới khụy chân quì xuống bên Mỹ Dung:

– Con xin lạy tạ tôi..

Ông vụt đứng dậy kéo tay hai người:

– Thôi, hai đứa đứng dậy đi. Tuy bây tấn tao vào một ngõ cụt, với chuyện đã rồi, tao còn biết nói sao nữa Chuyện thăm lén của tụi bây phải được chấm dứt ngay từ hôm nay và thằng Bình phải thừa lại với ông anh, bà chị Ở nhà sớm lẹ. chuyện chính thức hóa cho bây đi. Làm đám cưới xong rồi, tao đem thằng nhỏ về cho.

Mỹ Dung tươi cười trong dự lệ:

– Con của chúng con hiện giờ ở đâu hả ba?

– Bà ngoại nó gởi cho vú nuôi ở dưới Long An ạ Tao không có ám hại một đứa trẻ sơ sinh vô tội đâu mà hai đứa bây lo sợ. Nhưng mọi việc phải được êm xuôi rồi, tao mới cho vợ chồng bây rước nó về, hay làm sao tùy y.

Nói đến đây, ông Nam Phát liếc Bình mà cười:

– Nét mặt thằng nhỏ giống mày như khuôn Mả coi chừng, nó lớn lên giống tánh hai đứa bây thì không được.

Hết

Nguồn: Vietlove
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 06/01/2008 9:19:46 CH